

КРАЛЕТЕ НА ТРИЛЪРА®

ХАЙКА

ДЖО ГАРБЪР

Ако някога някой роман се е пукал по шевовете от напрежение, то това е „ХАЙКА“. Невъзможно е да съществува по-динамичен трилър от този.“

Клайв Къслър

ДЖО ГАРБЪР ХАЙКА

Превод: Юлия Чернева

chitanka.info

Той е на 47 години, в страхотна форма. Всяка сутрин целува жена си и бяга за здраве по улиците на Манхатън до своя офис.

Но днес няма да е обикновен ден.

Днес всеки, с когото Дейв се среща, ще се опита да го убие.

С нарастващ ужас Дейв Елиът открива, че колегите, приятелите и дори членовете на семейството му желаят неговата смърт.

Изобщо не може да си обясни защо. Някога Дейв е бил войник — специалист по мръсните задачи. Въпреки че са изминали 25 години оттогава, старите му инстинкти се събуждат. И няма намерение да умре тихо.

Нито пък сам.

На Стийв Орсъм, известен като Свраката — много по-приятен вид птица, отколкото споменатите в настоящата книга.

„Човекът, погледнат от биологична или каквато и да е друга точка, е най-страшната от всички хищни птици...“

Уилям Джеймс

„Макар във всяко друго отношение измамата да е отвратително нещо, по време на война тя е похвална и славна. Онзи, който победи врага с военна хитрост, е толкова достоен за похвала, колкото и онзи, който ги победи със сила.“

Макиавели,
„Принцът“

ГЛАВА 1

КАК ДЕЙВ ЗАГУБИ РАБОТАТА СИ

1.

В утрото на деня, в който изчезна, Дейвид Елиът се събуди точно в пет и четирийсет и пет, както обикновено. Преди двајсет и пет години, на едно горещо и зелено място, той се бе научил да се буди, когато поиска. И това му бе станало навик.

Дейв провеси крака от леглото и погледна безучастно към съпругата си Хелън, която се бе свила на топка от другата страна на леглото. Радио часовникът до нея беше нагласен за осем и двајсет. Дотогава Дейв вече щеше да е в кабинета си и да работи.

Той взе маратонките, анцуга и чорапите си от гардероба и се приближи до ниското, прекалено модернистично бюро — последния плод от обсебеността на Хелън по обзавеждането. Извади чантичката си и сложи в нея чисто бельо, ключовете и златния си „Ролекс“.

Отиде в банята, за да се облекчи и измие зъбите си, после влезе в кухнята. Кафеварката „Тошиба“ вече бе направила кафето. Дейв го сипа в голяма емайлрана чаша — сувенир от командировката му в Токио. Отново зареди кафеварката и нагласи таймера за осем и петнайсет. Хелън също се нуждаеше от сутрешното си кафе — дори повече от него, защото съвсем не беше общителна, когато се събудеше. Започваше да се държи добре едва когато отвореше вратите на галерията си на Лексингтън Авеню.

Дейв преглъщаше топлото гъсто кафе и потреперваше от удоволствие.

Нещо меко докосна долнището на пижамата му. Протегна ръка и погали котарака по гушата. Апаш изви гръб, протегна се и започна да мърка.

Хелън не харесваше името му и непрекъснато настояваше да го сменят. Вторите бракове изискват повече компромиси от първите. Дейв знаеше, че трябва да отстъпи. Но името на един котарак нямаше нищо общо с желанията на собственика му. И така, след пет години брак Дейв продължаваше да нарича животното Апаш, а Хелън, която беше русокоса и своеволна, ледено казваше „онзи котарак“.

Погълнат от неприлични мисли относно разликата между котките и злобата, Дейв взе сутрешния брой на „Ню Йорк Таймс“ и започна да разгръща страниците. Само го преглеждаше. Ритуалът беше повод да се наслади на първата за деня чаша кафе.

Щом стигна до бизнес информацията, забеляза, че дясната ръка съвсем несъзнателно потупва лявата страна на гърдите му. Дейв направи гримаса. Лукавият, язвителен вътрешен глас, който наричаше свой ангел — пазител, прошепна: *Търсиш цигари, нали? Отказа ги преди дванайсет години, но организмът ти още се нуждае от сутрешната доза никотин. Може би в края на краищата трябва отново да пропушиш.*

— Добро утро, мистър Елиът. Хубав ден за тичане.

Портиерът смяташе за свое задължение да уверява живущите в сградата, че всеки ден е хубав за тичане.

— Добро утро, Тад. Има ли нещо за Литва в днешните вестници?

Прадедите на Тад бяха емигрирали в Съединените щати през 80-те години на миналия век. На Тад му се струваше, че това е било предишния ден. Той беше пламенен патриот. Нямаше ден през трите години, откакто Дейв и Хелън бяха купили апартамента, в който Тад да не спомене нещо за Литва.

— В „Нюз“ и в „Таймс“ няма нищо, мистър Елиът. Но аз получавам вестници от Вилнюс. Обикновено идват в сряда или в четвъртък. Утре ще ти кажа какво пише.

— Добре.

— Хей, какво ти има на ръката? — попита Тад, като посочи марлята, с която бе увита лявата китка на Дейв.

— Един служител ме ухапа.

Портиерът започна да мига.

— Будалкаш ме.

— Не. Ние... Моята фирма купихме едно предприятие в Лонг Айленд. Вчера ходих там. Един от работниците изрази недоволство от новата управа — кисело се усмихна Дейв.

Тад се изкикоти.

— Измисляш си го, нали?

— Не. В живота на корпорациите непрекъснато стават такива неща — хапят ръката, която ги храни.

Портиерът отново се изкиска.

— Трябва да съм щастлив, че съм само един портиер, мистър Елиът. Приятен ден.

— И на теб, Тад. Ще се видим утре.

— Разбира се, мистър Елиът.

В събота и неделя Дейв тичаше на запад, по 57-ма улица и Пето Авеню, а после — на север, към Сентръл Парк. През почивните дни бягането беше истинско удоволствие. По улиците се мотаеха по-малко заплашителни откачалки и Дейв можеше да се съсредоточи върху тичането. Най-приятно му беше, когато в края на седмицата Марк пристигнеше от университета в Колумбия и бягаше редом с баща си. Дейв се гордееше много със сина от първата си съпруга Ани и очакваше с нетърпение посещенията му.

Дейв винаги канеше Хелън да тича с тях, но тя отказваше. Според нея анцугът не беше аристократично облекло. Хелън предпочиташе да се поти в скъпи спортни центрове.

В делничните дни не беше толкова приятно. Непрекъснато трябваше да бъде нащрек. Избягваше да минава покрай определени блокове, по някои улици или под мостовете. Никой разумен човек не тичаше преди зазоряване. В този ранен час дори Дейвид Елиът, който нямаше врагове, от време на време поглеждаше предпазливо през рамо.

Пътят му към работното място го отвеждаше на изток, по 57-ма улица, до Сътън Плейс, а после — на север, по Йорк Авеню, докато стигнеше моста за пешеходци над Федерал Драйв. Минаваше покрай Ист Ривър, сетне отново се отправяше на юг. Прекосяваше моста за втори път и хукваше на запад, към Парк Авеню.

Обикновено влизаше в кабинета си малко след седем.

Като изпълнителен заместник-директор на компанията, Дейвид Елиът имаше право да ползва привилегиите на ранга си. Апартаментът му на 45-тия етаж заемаше двеста и четирийсет квадратни метра и имаше гардероб, дискретно барче и баня с вана и душ.

Дейв обичаше да се къпе с гореща вода. Банята се изпълваше с пара, докато се сапунисваше — винаги два пъти. Бърснеше се под душа, без да използва огледало. Това беше още един навик, който бе придобил по време на войната, за която си спомняше с нежелание.

Седем и дваайсет часът сутринта.

Увит в хавлията, Дейвид Елиът излезе от банята. Кафеварката на махагоновия шкаф зад бюрото му изсвири два пъти, което означаваше, че кафето е готово. Дейв напълни шоколаденокафявата си чаша, на която бе изрисувана емблемата на корпорацията „Сентерекс“.

Отпи една глътка и въздъхна. Животът без кафе беше толкова ужасен, че дори не искаше да мисли за това.

Забеляза, че акварелът над шкафа е накриво. Всяка седмица някой вандал с парцал за бърсане от нощната смяна раз местваше картината. Дреболия, която все повече дразнеше Дейв.

Той сложи чашата върху месинговия поднос — също с емблемата на „Сентерекс“ — и оправи акварела — изображение на спящ тигър, датиращо от средата на 16-ти век, прекрасен и ценен. Шефът на фирмата, Бърни Лийвай, много по-разбран човек от повечето високопоставени лица в корпорацията, не оставяше покупките на произведения на изкуството нито в ръцете на скъпо платени дизайнери, нито на съпругите на подчинените си. Той предпочиташе шедьоври на майстори. Естествено, Бърни отричаше, че „Сентерекс“ купува картини поради естетични причини. Когато гостите му се възхищаваха на колекцията на корпорацията, той се хвалеше колко е скъпа и колко пари ще спечелят, ако я продадат. Ала Бърни лъжеше. Никога нямаше да се раздели с картините, защото ги обичаше твърде много.

Дейв отстъпи назад и огледа тигъра. Акварелът беше отново на мястото си.

А сега, малко музика. Дейв включи стереоуредбата и от тонколониите се разнесоха началните тактове на симфонията „Дългият марш“ от Динг Шан-де. Дейв се зачуди лениво защо американската музикална академия пренебрегва китайските романтици. И тъй като нямаше отговор на собствения си въпрос, нито се интересувахе от

културната политика повече от гражданската, той избягва тази мисъл от главата си. Пак взе чашата и отпи кафе. Божествено!

Дейв почти неизменно пристигаше пръв на работното място. Бърни Лийвай, капитанът на корпоративния кораб, се появяваше едва в осем часа. Лимузината му потегляше от Шорт Хилс, Ню Джърси, точно в шест и петдесет. Останалите изпълнителни директори идваха в осем и петнайсет или в осем и четирийсет и пет, в зависимост от това, какви влакове хващаха в Гринич, Скарсдейл или Деъриън и дали те се движеха по разписание. Първата секретарка пристигаше точно в осем и половина.

Ето защо Дейв знаеше, че има време да се помотае в кабинета си само по хавлия, да пие кафе и да прелисти „Уол Стрийт Джърнъл“.

След няколко минути той се приближи до гардероба, за да си избере костюм за деня.

Днес се спря на светлобежовия. Влажното лято бе отминало, а септември беше още топъл. Вълнените костюми можеха да почакаат.

Закопча колана на панталона си, нахлузи меките кожени обувки „Бали“ и разопакова чисто нова снежнобяла риза. Облече я и след кратко колебание избра бледожълта вратовръзка на сини шарки. На вътрешната страна на гардероба имаше голямо огледало.

Не се научи да завързваш вратовръзката си, без да се гледаш, а?
— попита ангел — пазителят му.

Дейв се огледа внимателно. Съвсем не изглеждаш зле. Не бе напълнял, откакто завърши колежа. Беше на четирийсет и седем години, но изглеждаше много по-млад. *О, красавецо, ще живееш вечно.* Дейв кимна в знак на съгласие. Ежедневното тичане, вдигането на тежести два пъти седмично, отказът от цигарите, диетата, от която дори Хелън не се оплакваше, минималната консумация на алкохол и...

— Дейви?

Гласът се чу от съседния кабинет — Бърни Лийвай с непогрешимия си груб бруклински акцент. Дейв погледна часовника си — 7 и 43. Тази сутрин явно не бе имало задръствания по пътищата. Президентът на „Сентерекс“ беше подранил.

Дейв облече самото си, килна възела на връзката едва забележимо наляво, взе чашата с кафето и отвори междинната врата.

— Да, Бърни. Какво става?

Лийвай бе извърнал поглед встрани. Дейв видя пистолета му едва когато Бърни се обърна.

2.

Тук, в джунглата, има два вида време — дълго и бавно. Обикновено времето е дълго. Седиш под някое дърво, във виетнамска колиба или в полевата палатка и нищо не става. Часове наред. Сетне поглеждаш часовника си и установяваш, че са минали едва пет минути, откакто си го погледнал последния път. Това е дългото време.

Другият вид е бавното. Чува се изщракване — зареждане на автомат „Калашников“-47. В следващия миг наоколо гръмват експлозии, писъци и свистящи куршуми, предназначени за теб. Всичко това трае цяла вечност. А когато след часовете на ужас и ярост стрелбата утихне, ти се връщаш от ада и отново поглеждаш часовника си.

И познай какво? Минали са едва пет минути, откакто си го погледнал последния път.

Това е бавното време. Часовниците спират. Мъжете плачат, че секундите минават толкова бавно. Те са от специалните части. Емблемата на раменете им е озъбен череп със зелена барета. Те са най-твърдите и най-злите. Нищо не може да ги смуги. Поглеждат часовниците си и плачат.

Един следобед, когато въздухът още мирише на бездимен барут и нагорещено желязо, лейтенант Дейвид Елиът слага стоманения си „Таймекс“ на един изгнил пън, зарежда цял пълнител в автоматичния си колт, 45-ти калибър, и пръсва часовника на парчета.

Пистолетът в ръката на Бърни Лийвай изглеждаше нелепо малък. Бърни беше тринайсет сантиметра по-нисък от Дейв и девет килограма по-тежък. Ръцете му бяха огромни и месести. Пистолетът се губеше в тях. Беше никелиран. Дейв бе готов да се обзаложи, че дръжката му е от слонова кост.

— Бърни, за какво ти е този пистолет?

Лийвай изглеждаше изтощен. Очите му бяха зачервени, а около тях имаше тъмни сенки, сякаш не бе спал отдавна. Лицето му — по-

рано проникателно и наподобяващо ястреб — сега беше подпухнало от възрастта. Челюстите му трепереха от някакво неразгадаемо вълнение. На колко ли години беше? На шейсет и три?

Клепачите на Бърни бяха притворени, а очите — безизразни и студени като на влечуго. Дейв очакваше да види нещо в тях, макар че не знаеше точно какво.

— Защо, за бога?

Бърни пристъпи напред и вдигна оръжието.

Господи, ще натисне спусъка!

— Бърни, кажи нещо.

Лийвай стисна устни, после пак ги отпусна. Дейви видя, че ръката му е изопната.

— Бърни, не можеш да го направиш, без да кажеш нещо.

Раменете на президента на корпорацията потрепериха. Той облиза устни.

— Дейви, това е... Само да имах избор... Ти не знаеш... Бърни Лийвай се самообвинява и Господ няма да му прости. Нямах представа колко зле се чувствам.

Неизвестно защо, на Дейв му се дощя да се изкикоти.

— Ще те заболи повече, отколкото мен, така ли? Това ли се опитваш да ми кажеш, Бърни?

Лийвай въздъхна и сви устни.

— Все се шегуваш, Дейв.

Ръката му стисна пистолета.

Бавното време. Кафето не беше вряло, но достатъчно горещо. Сякаш мина цяла вечност, докато стигне до лицето и широко отворените очи на Бърни. Той извика. Дейв направи две-три крачки към него. Стори му се, че се изнизаха часове, докато вървеше срещу дулото на пистолета.

Дейв изви ръката на Бърни, като изтръпна от болката в превързаната си китка, после заби коляно в слабините му. Пистолетът отхвъркна от ръката на Бърни. Дейв го взе и опря дулото до главата на шефа си, който още лежеше на пода. Елиът стоеше наведен над него и се опитваше да поеме въздух в очакване часовникът да се върне към нормалното време, но преди всичко се чудеше какво да направи.

Животът в големите корпорации не е лишен от вълнения. Има злодеи и герои, победи и поражения и ожесточени сблъсъци. Създават

се приятелства, разрушават се, разменят се остри думи, има зловни съперничества и дори открита враждебност. Но стълкновенията са словесни и само в по-тъпите телевизионни филми служителите заплашват с оръжие.

Тези мисли преминаха през главата на Дейв, докато се опитваше да нормализира дишането си. Припомняше си последните няколко секунди и се мъчеше да намери отговор на въпроса защо шефът му, човекът, когото смяташе за приятел, бе застанал пред него със зареден пистолет.

Освен ако това не беше някаква неуместна шега.

Стомахът му се сви. Погледна оръжието. Малък браунинг. Не беше играчка. Дръжката не беше от слонова кост. Дейв извади пълнителя и взе един от куршумите. Двайсет и пети калибър. Нямаше шега.

Но тогава какво бе накарало Бърни Лийвай, който беше най-уравновесеният директор, когото Дейв познаваше, да насочи пистолет срещу един от заместниците си?

Нищо. Нямаше абсолютно никаква причина. Предишният ден по същото време, малко преди да замине за Лонг Айленд, Дейв беше в кабинета му и двамата обсъждаха докладите за продажбите. Срещата им беше приятна, радушна и сърдечна и накрая Бърни се съгласи с препоръките на Дейв.

Не бе спомената нито една лоша дума.

Дали не ставаше дума за някаква стара обида? Едва ли. Дейв ръководеше няколко от двайсетината отдела в „Сентерекс“. Справяше се с лекота и резултатите винаги бяха такива, каквито очакваше. Нямаше никакви поводи за конфликти.

Е, разбира се, понякога не бяха на едно и също мнение. Бърни обичаше да сключва сделки, беше велик комбинатор от старата школа. Син на емигранти, израснал по улиците на Бруклин. Без да притежава други ценни качества, освен дързост, нюх към предоставилата се възможност и влечение към хитри придобивки, той бе изградил „Сентерекс“ от самите основи.

Бърни продължаваше да трупа придобивки. Не можеше да устои на изкушението. Това беше в кръвта му. Любимото му занимание беше да намира малки фирми — печеливши или недотам печеливши — и да ги изправя на крака. Сетне запазваше някои за „Сентерекс“, а други

продаваше — ала никога на загуба. Всичко това се вмести в представите му за финансово съдружие. Понякога изпълнителните директори не се съгласяваха със стратегията на Бърни и спореха с него. Дейв например се противопостави на решението му да купи лабораториите „Локиър“ и особено на назначението си да отговаря за тях, след като сключе сделката.

Но едва ли си струваше да бъде убит заради това.

Дали не беше нещо лично? Обидил ли бе Бърни по някакъв начин? Унижил или предал? Малко вероятно. Бърни водеше тих и уединен живот. Не се срещаша извън службата. Макар че взаимоотношенията им бяха повече от приятелски, те се ограничаваха само на територията на 45-тия етаж.

И сега Бърни искаше да го застреля, без да обясни защо.

— По дяволите, Бърни — прошепна Дейв, въпреки че говореше на себе си, — ако искаш да застреляш някого, то поне убий някоя важна клечка, а не обикновен негодник като мен.

Дейвид Елиът знаеше много добре, че е обикновен човек, неотклонно следващ предсказуемостта на обикновения живот. Е, вярно, че когато беше момче от фермата в Индиана, мечтаеше за нещо повече — геройски подвизи, възнаградени с медали и слава. Но скоро научи, че тези неща се заплащат. Затова от дълго време беше съвсем обикновен. Нещо повече, той беше олицетворение на среднестатистическия изпълнителен директор с малко по-висока заплата от обичайната. Два брака, един развод, далеч не религиозен фанатик, финансово консервативен, обществено умерен, етнически хибрид, физически годин, любител на футбола, отегчен от бейзбола, четеше по-малко книги и гледаше повече телевизия, отколкото трябваше, досадно моногамен и малко срамежлив, макар понякога да се изкушаваше. Работеше по петдесет и шест часа седмично, тревожеше се за борсовия пазар, оплакваше се от данъците, не играеше хазарт, не употребяваше наркотици и не се притесняваше преди ежегодния профилактичен медицински преглед. Прекарваше отпуските си на обикновени места. Общуваше с обикновени хора. Придържаше се към общовъзприетите морални ценности. От двайсет и пет години се бе посветил на обикновения живот и не желаше нищо друго. Това беше определението му за понятието „свестен“.

Затова, защо, по дяволите, Бърни се опита да го убие?

Обикновеният човек Дейвид Пери Елиът не можеше да намери отговор на този въпрос.

Дейв погледна часовника си. 7 и 45. Бавното време беше изтекло. Единственото, от което се нуждаеше, бе помощ. Може би Бърни страдаше от някакъв пристъп. Мозъчно увреждане или...

Каквото и да е — изръмжа циничният ангел — пазител, — но всичко това е нелепо. Приятелю, ти току-що нокаутира шефа на корпорация, оценена на осем милиарда долара, на пода на скъпо обзаведения си кабинет. Имаш проблеми, простиращи се извън компетентността ти на бизнесмен. Между другото, халоса го доста силно. Какво ще стане, ако Бърни не е само в безсъзнание, а... О, по дяволите...

Дейв пусна пистолета в джоба на самото си. Излезе, пое дълбоко въздух и започна да тича по застлания с килим дълъг коридор, който свързваше ъгловия кабинет с останалата част на апартамента. Надяваше се, че някой от колегите му е дошъл по-рано. Или секретарките. Който и да е.

Стигна до рецепцията в края на коридора. На ъгъла стояха двама мъже с хладни погледи. Видяха го и бръкнаха в джобовете си.

Часовникът на Дейвид Елиът отново започна да върви по-бавно.

3.

— Добро утро — опита се да се усмихне той. — Аз съм Пийт Ашби. Мога ли да ви помогна?

Двамата мъже замръзнаха. По-високият присви очи и се вгледа изпитателно в Дейв.

— Мистър Дейвид Елиът ли чакате? Той обикновено идва пръв, но аз току-що минах покрай кабинета му и вратата беше още заключена.

Непознатите се отпуснаха, но съвсем леко. Не бяха високи колкото Дейв, но бяха огромни като щангисти, професионални борци или чукохвъргачи. Костюмите им бяха малко по-широки — такива, каквито предпочитат мускулестите мъжаги, за да прикриват очертанията на кобурите.

Провървя ти. Не знаят кой си. Може да са виждали снимката ти, но не е била много качествена. Запази самообладание, може да се справиш с тях.

— Не, мистър Ашли... — започна по-високият, мъж с четвъртито лице и късо подстригана прошарена коса.

— Ашби. Аз съм технически изпълнителен директор.

— Извинете, мистър Ашби. Дошли сме да се срещнем с мистър Лийвай.

Непознатият говореше с акцента на планинците от Апалачите — Източен Тенеси или Западна Каролина. Много хора намираха този диалект за мелодичен, но Дейв го побиха тръпки от него.

— Кабинетът на Бърни е нататък по коридора, вляво. Обикновено пристига точно по това време. Желаете ли да проверят дали е дошъл?

— Не е необходимо. Той каза, че ще се срещнем тук.

Дейв усети, че дланите му се изпотяват. Вратите на етаж, където се намираха кабинетите на изпълнителните директори на „Сентерекс“, се отключваха чак в осем и половина. Никой не можеше да влезе дори в коридора, освен ако нямаше ключ.

— Да ви донеса ли кафе, или нещо друго, мистър... Не разбрах как се казвате.

— Джон — отговори рязко по-високият мъж.

Явно не му беше приятно да казва името си.

— Рансъм. А колегата ми е Марк Карлучи. Ние сме... счетоводители. Трябва да... прегледаме един доклад с мистър Лийвай.

— Приятно ми е.

Дейв забеляза, че нито един от двамата не протегна ръка.

— Желаете ли кафе? Кабинетът ми е на този етаж. Имаме малки кухни и...

— Не, благодаря, мистър Ашби.

Мислите на Дейв препускаха една след друга. Тези двамата имаха нещо общо с онова, което Бърни се опита да направи преди няколко минути. Нямахше друго обяснение за присъствието им тук в този ранен час. Но кои бяха те? Ченгета? Мафиоти? КГБ?

— Е, аз трябва да работя. Бърни ще дойде всеки момент. Така че, ако ме извините...

— Разбира се. Няма да ви задържаме.

Рецепцията се намираше там, където се кръстосваха четири коридора. Кабинетите на Дейв и останалите директори на направления бяха в дъното на южния коридор. Апартаментът на Бърни беше в срещуположния край на сградата — в североизточния ъгъл. Късият коридор с двойните стъклени врати водеше на запад, към асансьорите.

Дейв хукна натам.

Грешка, глупако! Нали им каза, че кабинетът ти е на този етаж? Защо бягаш към асансьора?

Дейв спря. Двамата мъже го гледаха. Изражението им се бе променило.

Той се помъчи да се усмихне, но не успя.

— Случайно да сте видели купчина „Уол Стрийт Джърнъл“ до асансьора? Обикновено ги оставят пред стъклените врати.

Мъжът, който каза, че се нарича Рансъм, бавно поклати глава. Очите му бяха станали безизразни.

Дейв кимна и зави на изток. Мина покрай рецепцията и тръгна по коридора. Почувства силна болка в средата на гръбнака. Всеки нерв в тялото му пламтеше. На челото му изби пот, която започна да се стича по лицето. На гърлото му заседна буца. Искаше му се да се

развика и да бяга. Коленете му трепереха. Ударите на сърцето му бяха оглушителни.

На двайсетина крачки имаше малка ниша, предназначена за копирната машина, която още не бе инсталирана там. Докато минаваше покрай нишата, Дейв чу провлечения глас на Рансъм.

— Мистър Елиът, има и още нещо.

— Да?

По дяволите!

4.

Дейв се вмъкна в нишата, като удари рамото си в стената. На мазилката разцъфнаха четири дупки. Във въздуха се разпръснаха парченца мазилка. Прашинките влязоха в очите му. Той се сниши на пода и бръкна в джоба за пистолета на Бърни. На стената се появиха още две дупки. Единственият звук, който се чу, бяха приглушените удари на куршумите. Рансъм и Карлучи използваха заглушители.

Дейв стана и се долепи до стената. Зареди малкия автоматичен пистолет и се показа.

Карлучи се задаваше на една крачка пред Рансъм. Дулото на пистолета му беше насочено високо. Дейв стреля два пъти, после пак. Карлучи спря. На бялата му риза разцъфна букет от кървавочервени рози. Устата му се отвори.

— Света Дева Марийо, имай милост... — промълви той.

Дейв отново се скри в нишата.

Рансъм се хвърли наляво и изчезна от погледа му.

Дейвид погледна с любопитство малкия лъскав браунинг в ръката си. *Господи — обади се ангелът — пазител, — също като карането на велосипед, а? Научиш ли се веднъж, никога не забравяш.*

От рецепцията се чу гласът на Рансъм.

— Яребица, тук Червеношийка. Дрозд е ликвидиран. Сам съм.

Страхотно! Той има радиопредавател и приятел.

Рансъм млъкна, докато слушаше отговора.

— Да влезе въоръженият екип, Яребица. Лекар не е нужен — вече е късно. Не запечатвайте сградата. Всичко трябва да стане вътре. Запишете — ръст метър осемдесет и три, тегло осемдесет и пет килограма, добре сложен и в много добро физическо състояние. Коса — светлокестенява, разделена на път вляво, скъпа подстрижка. Гладко избръснат. Очи — кафяви. Не носи очила и няма отличителни белези. Марлена превръзка на лявата китка. Светлобежов костюм, само с две копчета, бяла риза, жълта вратовръзка на сини шарки. Златни копчета за ръкавели с оникс... Ониксът е лъскав черен камък, Яребица. Господи, откъде ги намират тия? Продължавам с описанието — черни

обувки, златен часовник на лявата ръка. Венчален пръстен. И още нещо — добавете „въоръжен и опасен“.

Рансъм млъкна, сетне попита:

— Сега ли? В момента е нагъл като негър с нож. Мисли, че владее положението, но греша. Няма проблем. Ще чакаме. Няма къде да отидем. Четирийсет и петия етаж. Край.

Тонът на Рансъм беше безпристрастен. Косата на Дейв се изправи. Сърцето му започна да бие учестено. Не му достигаше въздух. Този акцент му напомняше толкова много за покойния главен сержант Майкъл Мълинс...

Сега не е време за спомени, приятелю. Разсъждавай бързо и...

— ... Проницателно, господа.

Инструкторът бе строен и съсредоточен полковник, облечен в безупречно скроена униформа. В осанката и движенията му имаше нещо, което подсказваше на слушателите, че говореше от личен опит. Полковникът съвсем не разясняваше абстрактни теории. Темата на лекцията му бе „Оцеляване при трудни условия“.

— Господа, искате ли да знаете как наричаме човек, който се паникьосва, когато започне стрелба? Ще ви кажа. Техническият термин е „жива мишена“. Такъв войник мигновено влиза в списъка на жертвите на противника. Затова, чуete ли откоси около себе си, не се паникьосвайте. Не се плашете. Изобщо не се вълнувайте, а разсъждавайте. Мисленето е единственият изход. Само логиката и разумът ще запазят живота ви. А какво ви казват те? Започне ли някой да стреля по вас, най-хладнокръвно го ликвидирайте. Нямаме друг разумен избор, господа.

Дейв си представи разположението на четирийсет и петия етаж. Коридорът, в който беше заклещен, водеше на изток и минаваше покрай пет-шест вътрешни кабинета, чиито врати се намираха на около дванайсет крачки разстояние една от друга. В дъното го пресичаше друг коридор — водещ към периферията на сградата. Там се помещаваха изпълнителните директори.

Имаше и още нещо — аварийното стълбище. Три тежки метални врати, а след тях — стълбите. Едната беше на двайсет-трийсет крачки

от Дейв. Ако Рансъм беше толкова добър, колкото го мислеше, Дейв щеше да е мъртъв много преди да стигне до нея.

Но нали така или иначе ще умреш? Рансъм спомена за въоръжен екип. Вероятно вече са във фоайето. Остават ти още три-четири минути живот, приятелю.

Дейв изтръпна от подигравката на вътрешния си глас. Замисли се. Единственият изход беше да мине покрай Рансъм.

— Хей, Рансъм — извика той.

— Да, мистър Елиът. С какво мога да ти помогна? — равнодушно и спокойно попита Рансъм.

— Съжалявам за приятеля ти Карлучи.

— Няма нищо. Познавах го бегло.

— Да. Трябва да се съгласиш, че грешката беше твоя.

— Нима? Защо? — незаинтересовано попита Рансъм.

— Ти си старшият. Освен това би трябвало да ти е ясно, че щом съм се срещнал с Бърни, съм му отнел оръжието.

Последва кратко мълчание, след което Рансъм безучастно каза:

— Разбрах.

Номерът ти няма да мине. Няма да го накараш да загуби самообладание. Между другото, обзалагам се, че въоръженият екип е вече в асансьора.

Дейв надникна от нишата. Не видя нищо, освен малка червена кутия с надпис „Тревога. Пожар“.

Протегна превързаната си лява ръка, отвори кутията и натисна лоста. В коридорите прозвуча пронизителна сирена.

— Нищо няма да постигнеш, мистър Елиът — надвика я Рансъм. — Ще я изключим. Фалшива тревога.

— Пак си помисли, Рансъм.

— Аха! Много добре. Спря асансьорите, нали? Те ще се върнат автоматично на първия етаж, щом алармата спре. Забележително. Превъзходно.

— Благодаря.

— Моите поздравления. Спечели малко време. Бъди уверен обаче, че моите хора ще използват стълбите.

Гласът на Рансъм заглъхна. Вероятно обясняваше по радиопредавателя какво е положението.

Няма да стане така. Нали искаш да говори с теб, а не с хората си?

— Рансъм!

— Да, мистър Елиът.

Алармата се изключи. Дейв подскочи.

Не се паникьосвай. Не се плаши.

— Наистина ли се казваш Рансъм?

— Не.

— А Джон?

— Не.

— Искаш ли да кажеш истинското си име?

— Не.

— Имаш ли нещо против, ако продължа да те наричам Рансъм?

Или предпочиташ Джон?

Рансъм се замисли.

— Рансъм е по-добре.

— Така да бъде. Мистър Рансъм, ще те помоля за една услуга.

— Казвай.

— Би ли ми обяснил защо си тук? Защо е всичко това?

— Съжалявам, но не мога. Само ще кажа, че не е лично. Надявам се, че ще оцениш това.

— Много благодаря — отговори Дейв, като придаде на гласа си леко разочарование. — И защо не можеш да ми кажеш? Нямам ли право да знам?

— Нещо такова.

Надушва уловката. Опитай с малко хленчене.

— Добре тогава. Какъв избор имам? Не можем ли да се споразумеем?

— Боя се, че не, мистър Елиът. Има само един начин да приключим тази работа. Най-доброто, което мога да ти предложа, е да улесниш нещата за себе си. Припомни си военния си опит и ще разбереш какво имам предвид.

Дейв прехапа устни. Какво знаеше онзи тип за военното му досие и как се осмеляваше да повдига този въпрос?

— За какво говориш?

Гласът на Рансъм стана по-радушен, макар че промяната беше едва доловима.

— Снощи прочетох досието ти. Оказа се, че сме учили в една и съща военновъздушна база — елитната академия на елегантния етикет.

Ти си офицер от запаса. Аз бях гениален. Ала това няма значение. Важното е, че сме били на едни и същи места и сме се пържили в един и същ ад. Дори сме докладвали на един и същ командир.

— Джек Мамбата — изтърси Дейв.

Много неприятно.

— Да, полковник Кройтер. И служих в неговата част. А Джек наемаше само един тип хора — като мен и теб.

Дейв се изсмя насила.

— Рансъм, да не се опитваш да ми кажеш, че съм костелив орех?

— Ти знаеш по-добре от мен. Не ти дават зелена барета, ако не си такъв. А аз и ти носехме зелени барети.

Дейв не искаше да слуша това.

— Може би. Но аз отдавна съм друг човек.

— Не мисля така. Станеш ли един от нас, не можеш да се промениш.

Гласът на Рансъм започна да трепери. Вълнуваше се. Говореше с войнишка гордост.

— Все едно да си комунист или католик. Винаги оставаш същият. Само помисли — движенията ти са още като на професионалист. Ако не ми вярваш, попитай Карлучи.

— Провървя ми.

— Не е точно така.

Дейв повиши тон и заговори по-бързо и с преднамерена нервност:

— Добре де, какво точно искаш да кажеш?

— Ами, че си изпълнил с чест дълга си — поне почти до края...

— Някои казват, че това е била най-достойната част — прекъсна го Дейв.

— Да — провлечено отговори Рансъм, — но и двамата знаем що за хора са те. Само исках да ти кажа, че си носил униформа и си служил с най-добрите.

— Е, и какво от това?

— Затова те ценя.

— Какво? — едва не изпищя Дейв.

— Дълга ти услуга. Но само една. Първо, подхвърли ми онова пищовче, което държиш. После излез и заеми съответната поза. Нали я помниш? На колене, а ръцете зад задника. Навеждаш глава, а аз ще се

справя с останалото. Без суматоха и излишен шум. Това е най-добрата сделка, която мога да ти предложа, мистър Елиът. Чисто, бързо и безболезнено. В противен случаи тук ще настъпи голяма бъркотия.

— Господи! — ужасен възкликна Дейв, като искаше гласът му да прозвучи истерично. — Това ли е най-доброто ти предложение?

— Помисли си. Може да бъде и по-лошо.

Дейв съблече сакото си, преброи до петдесет и изохка.

— Хайде, мистър Елиът, бъди разумен. Улесни положението си.

— Не може ли... да поговорим? Ако ми кажеш какъв е проблемът...

— Бих искал, но не мога. Виж какво, мистър Елиът, спомняш ли си как беше, докато служехме в армията? Съжалявам, но сега е същото. И двамата знаем как стават тези неща и че няма друг изход. Прецени ситуацията — колкото по-дълго чакаш, толкова по-лошо става. Моля те, не утежнявай положението си.

Гласът на Рансъм беше тих, състрадателен и насърчителен.

— Но... Ами... Не можем ли да...

Дейв хвърли сакото си в коридора. Градушка от безшумни куршуми го разкъса на ивици, докато още летеше във въздуха.

Дейв се усмихна, като преброи наум колко пъти бе стрелял Рансъм. Вътрешният му глас, неговият ангел — пазител, му се присмя: *Нали се сещаш, че това означава война...*

5.

Навремето Дейв не мразеше войната. По-скоро я харесваше — поне, докато започна да разбира в какво го превръща.

Особено му се нравеше, когато противникът беше добър. Колкото по-добър беше, толкова по-голямо удоволствие му доставяше. Имаше нещо във факта да знаеш, че противникът ти е неотстъпчив и хитър професионалист, което превръщаше войната в... развлечение.

— Рансъм, това беше адски недружелюбна постъпка.

— Разбирам, мистър Елиът, но се опитай да прецениш положението от моята гледна точка. Аз само искам да си свърша работата.

В гласа му не прозвуча никакво извинение.

Сърцето на Дейвид биеше с все сила. Той започна да диша дълбоко, като се подготвяше за онова, което щеше да направи. Настройте се психически! Това им повтаряше Джек Мамбата, преди да започнеха да летят куршумите.

— Мислех, че сме другари по оръжие.

— Искам да знаеш, че бях искрен по този въпрос, мистър Елиът. Мускулите на Дейв трепнаха. Лицето му се зачерви в очакване.

— Нали съзнаваш, че повече няма да ти вярвам.

— Уважавам решението ти.

Сега...

Звукът беше съвсем тих. Едно леко изщракване, когато Рансъм извади празния пълнител от пистолета си.

Дейв се облегна на лоста на алармата, като го използва да се изправи на крака. Сирените се включиха и изпълниха коридора с пронизителния си вой. Дейв изскочи от нишата и се втурна стремглаво натам, където, ако боговете му се усмихнеха, бе клекнал Джон Рансъм с празния пистолет.

Рансъм се бе проснал на пода на рецепцията. Под брадичката му лежеше празният пълнител. Той се претърколи настрана и се опита да

зареди оръжието си. Докато профучаваше покрай него, Дейв видя разгневената му физиономия. Рансът знаеше, че го бе надхитрил.

Е, благодаря, мистър Рансът. Много мило от твоя страна, че лежеше в тази поза — отлична за стрелба, но малко неудобна за бързо придвижване.

Рансът легна по гръб и вдигна ръце, за да се предпази. Дейв беше на пет крачки от него. Рансът се сви и започна да се изправя на крака.

Дейв беше толкова близо. Трябваше да използва пистолета на Бърни, ала не искаше да го прави, освен ако не се налагаше.

Единственото нещо, както го учеха инструкторите във Форт Браг, беше никога да не рита противника си, когато поведат ръкопашен бой. Забравете всичко, което сте видели, чули или чели за карате, джудо и кунгфу. Зарежете Батман и Брус Лий. Това са холивудски измишльотини. В истинския живот има двайсетина различни неща, които врагът може да ви направи, когато вдигнете крак, и деветнайсет от тях са смъртоносни. Никога не ритайте!

Дейв ритна Рансът в лицето.

В една и съща академия, така ли, мистър Рансът? Щом е така, не очакваше ритник, нали?

Петата на Дейв го уцели точно по лявата скула. Главата на Рансът отхвъркна назад и той се простря по гръб. Дейв сви десния си лакът, хвърли се към него и го удари с всичка сила в слънчевия сплит. Лицето на Рансът пребледня. Дейв дръпна ръка, изопна длан и се приготви да му нанесе смъртоносен удар в челюстта.

Ала не го направи. Лицето на Рансът се отпусна и очите му се затвориха.

Дейв го хвана за гърлото. Рансът не помръдна. Надигна клепача му. Виждаше се само бялото на окото. Повечето хора могат да избелват очи. Един обучен човек може убедително да се престори на изпаднал в безсъзнание. Дейв размахва пръст пред окото на Рансът. Никаква реакция. Никой не може да симулира такова състояние. Рансът беше припаднал.

Дейв се нуждаеше от цигара повече от всичко на света.

Според съдържанието на портфейла му, Джон Майкъл Рансъм беше вицепрезидент на нещо, наречено „Специализирана консултантска група“. Покойният Марк Карлучи беше старши асистент в същата организация. На нито една от двете визитни картички нямаше адрес. Само телефонен номер с код 703 — Вирджиния. На шофьорските им книжки също нямаше адрес. Само номерът на пощенската кутия — еднакъв и за двамата.

— Врабец, тук Яребица. Докладвай.

Радиопредавателят на Карлучи беше миниатюрен, черен и не носеше марката на производителя. Беше прикрепен за колана му. Дейв го взе и го сложи на своя.

— Тук Врабец. Остава още едно стълбище.

— Къде сте?

— На трийсет и четвъртия етаж на южното стълбище. Хората са уморени, Яребица.

— Ще ви стигнат ли три минути почивка, Червеношийка?

— Съгласен — отговори Дейв, като се опита да имитира провлечения говор на Рансъм.

Отдалечи се от Рансъм. Макар че онзи тип беше в безсъзнание и завързан със собствения си колан, Дейв не искаше да откъсва поглед от него, нито от странния пистолет, който бе взел от ръката на Карлучи.

Вдигна слушалката на телефона върху бюрото на рецепцията, натисна девет за външна линия и набра номера, написан на визитната картичка на Карлучи. След няколко секунди от другата страна един механичен глас отговори:

— Наберете кода.

— Ало? Искам да говоря със секретарката на мистър Рансъм.

— Наберете кода — повтори компютърният телефонен оператор. Дейв натисна няколко цифри, но автоматът рече:

— Отказвам достъп.

После се чу изщракване и линията прекъсна.

Дейв сви рамене. Ако търсеше отговори, трябваше да ги получи от друго място. А през това време...

Отново се приближи до Рансъм, който още беше в безсъзнание. Дори да се бе свестил, едва ли щеше да му каже нещо. Рансъм не беше от онези, които проговаряха лесно. Бяха необходими разпити с часове, за да бъде пречупен.

Дейв понечи да пусне портфейла върху гърдите му. После спря, намръщи се и го отвори. Вътре имаше осемдесет и три долара. Не му се искаше да прави това.

Но ако действително се бе забъркал в такава голяма неприятност, както мислеше — *какво повече искаш, по петите ти е екип от настървени въоръжени мъже?* — тогава му трябваха пари. Щеше да бъде самоубийство, ако вземеше кредитните им карти. Всяко прехвърляне на пари чрез кредитна карта се засичаше по електронен път. Купиш ли си нещо в магазина, касиерката веднага пъха картата ти в автомата, за да регистрира покупката в някой далечен компютър. Автоматът моментално отбелязва самоличността на купувача. И ако някой иска да разбере къде се намиращ, трябва само да натисне няколко клавиша на компютъра. А ако си достатъчно глупав и използваш автомата за теглене на пари, работата е още по-лесна.

Дейв пъхна банкнотите в джоба си. После изпразни и портфейла на Карлучи. Шейсет и седем долара. Знаеше, че трябваше да пребърка и Бърни, но вече беше късно. Подготвил бе малка изненада за въоръжения екип на Рансъм и не биваше отново да влиза в кабинета.

Мина през западния аварийен изход и започна да се качва по стълбите. Ако му провървеше, щеше да намери помощ само три етажа по-нагоре.

6.

Всяка служебна сграда има аварийно стълбище. Обикновено стъпалата са бетонни, но има и метални. Зависи от конструкцията на постройката.

Бетонното стълбище на небостъргача на Парк Авеню му напомни за един затворнически филм от 1939. Стените бяха безлични и еднакви. Еднообразието се нарушаваше само от тръбите и поставените на всеки пети етаж червени емайлирани кутии, съдържащи пожарникарски маркучи.

Стъпалата бяха достатъчно широки за трима души и се виеха спираловидно от покрива до приземния етаж. На всяка площадка посоката им се променяше на сто и осемдесет градуса и ако тичаше бързо, на човек започваше да му се вие свят.

Дейв прехапа устни. Искаше ли да свърши по най-лесния начин, трябваше само да провеси крака над студените железни перила и да...

Господи, днес не сме в много весело настроение, а?

На последните пет етажа се помещаваше адвокатската кантора „Хауи и Хъмъл“. Хари Холиуел, адвокатът на Дейв, заемаше големия ъглов кабинет на четирийсет и осмия етаж. Също като Дейв, Хари ставаше рано и бягаше за здраве. Сутрин двамата често се срещаха на пресечката на 15-та улица и Парк Авеню.

Дейв смяташе Хари не само за свой адвокат, но и за приятел. Преди пет години, когато Дейв и Хелън се ожениха, Хари и съпругата му им бяха кумове. Най-малко веднъж месечно двете двойки вечеряха в ресторант. Едно лято прекараха заедно отпуската си на Хавайските острови, макар че Хари почти през цялото време седя на плажа, долепил мобифона до ухото си.

Ако някой можеше да помогне на Дейв сега, това беше Хари. Проницателен, логичен и обезоръжаващо сладкодумен, Холиуел беше отличен юрист. Нещо повече, той беше един от онези рядко срещащи се несъмнено почтени хора, които политиците и шефовете на

корпорации наричат „честни брокери“. Викаха го да разрешава спорове между профсъюзите и управата, между бизнесмени и правителството, а понякога дори между различни държави. Хари винаги успяваше да постигне компромисно решение, което удовлетворяваше и двете страни.

Холиуел познаваше всички. Клиентите му варираха от важни клечки до мафиотски босове. Нямахше ситуация, в която да не можеше да се оправи.

Дейв тичаше нагоре, като взимаше едновременно по две-три стъпала. Стигна до четирийсет и осмия етаж, без да се задъха.

Бутна вратата на аварийния изход, но тя не помръдна.

Натисна дръжката. Заключено. След подаването на аварийния сигнал всички врати би трябвало да се отключат автоматично. Или имаше някаква повреда, или хората на Рансъм си знаеха работата.

Нямахше проблем. Дейв не можеше да използва платинената си кредитна карта „Американ Експрес“, за да купи пътя си към свободата, но това не означаваше, че не можеше да я употреби за друга цел. Инструкторите му — не от специалните части във Форт Браг, а онези, които никога не споменаваха фамилните си имена — го бяха научили как да отваря заключени врати.

Резето изщрака и вратата се отвори.

След няколко секунди Дейв се озова в кабинета на Хари. Вратата беше откrehната. Лампите светеха. Холиуел говореше по телефона.

Дейв почука и влезе. Хари се бе изтегнал на стола. Още беше по анцуг и маратонки. Краката му бяха вдигнати на разхвърляната издраскана маса, която използваше за бюро. Лавиците зад него бяха отрупани с книги, хартия и удивително неподредената му колекция от антикварни предмети, събирана неизвестно как и защо в продължение на трийсетгодишната му кариера.

Адвокатът погледна Дейв и каза по телефона:

— Да. Разбирам. Не се притеснявай. Конгресът ще се намеси. Разговарях с Боб и мисля, че намерихме общ език. Не, наистина. Е, трябва да свършвам, защото имам друг ангажимент. Да, дочуване.

Хари въздъхна и остави слушалката. Намръщи се, после се усмихна.

— Искаш ли кафе, Дейвид?

— Да, благодаря. Нужно ми е.

— Седни и кажи какво те води в моите покои в този ранен час.

Дейв се опита да измисли някакъв подходящ начин, по който да му обясни какво става, но не можа и изтърси:

— Хари, това е пълно безумие, но Бърни се опита да ме убие.

— Шегуваш се, разбира се.

— Съвсем не. При това не беше сам. Имаше още двама мъже — стрелци.

Халиуел взе каната за кафе и се намръщи.

— Изпил съм я за по-малко от половин час. Не е хубаво за сърцето да употребявам толкова много кафе. Стрелци, казваш? Е, не са били много добри, след като си...

Той млъкна и се вгледа в Дейв.

— Няма шега, Хари. На четирийсет и петия етаж има труп. Може и да са два. Здравата съм загазил.

Холиуел свали краката си от масата, стана и прошепна:

— Сериозно говориш, нали?

Дейв кимна.

— Как успя да...

— Провървя ми, Хари. Стари рефлекс и късмет. Ако не бях поддържал форма, щях да съм мъртъв. Необходима ми е помощ.

Хари пусна добре заучената си професионална усмивка, която караше клиентите му да се чувстват по-добре.

— Ще я получиш. Но първо ще пием кафе.

Той заобиколи бюрото.

— Каквото и да е... проблемът, Дейв, струва ми се, че изисква повече кофеин, отколкото е здравословно да поемем. Отивам да направя кафе.

Хари мина покрай Дейв и се насочи към вратата. Ала не прецени правилно следващия си ход. Ако го бе сторил, Дейв нямаше да забележи стоманения му поглед.

Дейв се наклони наляво. Каната за кафе се разби в облегалката на стола, като се размина на сантиметър от главата му.

— Хари! Какво, по дяволите...

Дейв скочи на крака. Холиуел, с изкривено и почервеняло лице, отстъпваше гърбом към вратата.

— Ти си мъртъв, Елиът! Мъртъв!

Дейв стоеше стъписан, с отворена уста. Нещо направено от киселина и лед се сви в стомаха му.

— Хари...

Холиуел се обърна и избяга.

7.

Дотогава Дейв действаше по интуиция и с не малко късмет, но сега му трябваше план.

Рансъм и хората му бяха професионалисти. Сигурно наблюдаваха асансьорите и аварийното стълбище. Рансъм им бе обяснил как изглежда и как е облечен Дейв. По това време на деня фойето беше пусто. Веднага щяха да го забележат, ако се опиташе да избяга от сградата.

Исключено бе да поиска помощ и по телефона. Не можеше да се обади нито на приятел, нито на съпругата или брат си. Дори на полицията. Още не. Не и докато не разбере защо шефът, най-добрият му приятел и неколцина други хора, които дори не познаваше, желаеха смъртта му.

Може би искаха и смъртта на някой друг, а Дейвид Елиът нямаше намерение да излага на опасност живота на хората, които обичаше.

Освен това можеше да се справи сам. Поне засега. За щастие беше добре обучен. Тялото му не бе забравило уроците, които умът отдавна беше отхвърлил.

Това го уплаши. Повече от Бърни, Хари, Рансъм и свистящите около него куршуми.

Изглежда, през всичките тези години у него се бе съхранил човекът, в който навремето почти се бе превърнал. А никой не беше в състояние да го уплаши повече от този човек.

Трябваше да се скрие някъде, да помисли и да набележи план за действие. Знаеше къде да намери скривалище.

Намираще се на четирийсетия етаж, където работеха по-нисшите служители на корпорацията. Там нямаше скъпи произведения на изкуството. Етажът представляваше лабиринт от преградени стаички, населени с млади счетоводители, чиновници и други работливи пчелички. Те пристигаха точно в девет без пет. В момента етажът беше безлюден.

Там имаше и кафене с редица монетни автомати. Дейв мина покрай кафенето, спря и се обърна. Искаше да вземе нещо от там. Всъщност две...

Пъхна откраднатата банкнота от един долар в автомата, който му върна четири монети по двайсет и пет цента. Пусна ги в автомата за кафе. Картонената чаша падна в подложката. Машината изклокочи и я напълни с димяща кафява течност. Дейв взе чашата и отпи от кафето. Беше ужасно горещо.

Сетне се приближи до барчето и избра две стоманени вилици и един кухненски нож. После бързо се върна в коридора.

Вратата, която търсеше, беше боядисана в бяло и имаше две ключалки. Сивият релефен надпис гласеше: „Стая 4017. Телефонна централа.“

Резето щеше да го затрудни. Дейв сви устни, припомни си уроците от миналото и започна да действа с вилиците.

ГЛАВА 2

ЕЗЕРОТО

1.

Във всяка корпорация има поне един изпълнителен директор, който мисли, че подчинените му не са достатъчно компетентни, но могат да станат такива. При това съвсем лесно, за една нощ. Необходимо е само малко обучение, вдъхновение и подходяща мотивационна програма. Дълбоко в душите си такива началници знаят, че „идеална“ програма не съществува. Тя е вълшебен еликсир, който ако бъде открит, ще превърне по алхимичен път обикновените търтеи в образци на продуктивността. Този философски камък може да бъде намерен в някоя книга, на видеокасата или в компютърна програма, а най-вероятно — в сигурния резултат от тридневен семинар, организиран от някаква компания със странно име и главно управление неизбежно в Северна Калифорния.

За зла участ на Дейв в „Сентерекс“ главният привърженик на тази догма беше самият президент Бърнард Лийвай. Ентусиазмът на Бърни да посвети подчинените си в последния крясък на модерните теории на управление беше неутолим. Той прегръщаше всички новости с религиозен фанатизъм. Нещо по-лошо, прероден в църквата на един или друг новоизлюпен жрец на корпорационната производителност, Бърни настояваше всички изпълнителни директори да се влеят в редиците на покръстените.

По време на шестгодишната си служба на четирийсет и петия етаж Дейв стана жертва на цяла дузина магьосници по мотивация, месици по мениджмънт и гуру по бихейвиоризъм. Присъства на безкрайни съботно-неделни семинари, на които изнасяха лекции нашумели професори от бизнес университетите. Веднъж Бърни заключи всички ръководни кадри в една стая без прозорци и им заповяда цял ден да пишат „блестящи“ идеи в персоналните си компютри. Имаше и една програма, която се състоеше предимно в седене в заседателната зала и в настървяване да изядеш сурови сърцата на конкурентите.

Преди няколко месеца Бърни бе наел услугите на един самозван психолог по организация на труда. Човек, който, както повечето му

любими знахари, не работеше в Калифорния и пристигна в Ню Йорк, за да подложи изпълнителните директори на „Сентерекс“ на нескончаеми тестове и разпити.

Дейв помнеше само един от онези сеанси, от който бе научил нещо за себе си.

— Кой е любимият ви цвят?

— Зеленият.

— Някакъв по-специфичен оттенък?

— Изумруденозелено.

— Любимият ви модел кола?

— Карам мерцедес.

— Не, каква кола бихте искали да имате?

— Порше.

— Изумруденозелено порше?

— Не. Жълто.

— Жълтото е цветът на сексуалността. Знаехте ли това?

— Не, но не се изненадвам.

— Ако се преродите като животно, какво бихте предпочели да бъдете?

— Видра.

— Защо?

— Ами, те само се носят по течението.

— А в какво животно предполагате, че ще се преродите?

Дейв не отговори.

— Хайде, мистър Елиът, кажете.

Дейв поклати глава.

— Нямам представа. Аз обичам да тичам. Може би ще се преродя като елен или нещо подобно.

— Аха, значи преследван, а не преследвач.

— Щом казвате.

Но отговорът, който се въртеше в главата на Дейв, кармата, която се страхуваше, че му е предопределена, нямаше нищо общо с тревопасните животни.

— Фантазирате ли?

— Разбира се.

— Какво — че притежавате власт?

— Това не е ли присъщо на всички ни?

— Мечтаете ли да постигнете нещо?

— Естествено.

— Нямам предвид успех.

— Знам.

— За какви постижения бленувате? Кой са най-съкровениите?

Без да се замисля, Дейв изтърси:

— Марк Твен.

После се изчерви.

Психологът изглеждаше озадачен.

— Марк Твен ли? Бихте ли обяснили?

Дейв се почувства неудобно. Не бе споделял с никого за тази своя мечта, дори с Хелън, която и без това нямаше да я оцени. Всъщност едва я признаваше и пред себе си.

— Ами, искам да... — заеквайки отговори той — напиша книга за Марк Твен. Проучване за живота и произведенията му.

— Бестселър ли?

— Не, не е задължително. Но няма да е зле, ако критиците я одобрят, нали?

— Това е много интересно, мистър Елиът. Повечето колеги на вашата възраст мечтаят за спортни постижения — да купят някой бейзболен отбор, да станат шампиони или да извършат околосветско пътешествие с яхта. Но вие бленувате за нещо съвсем различно — да станете ерудиран литератор. Това е изключително странно.

Навремето Дейв би се съгласил с него.

2.

Преди много години един младеж искаше да стане юрист, но крайната му цел бе много по-амбициозна. Правото щеше да бъде само една стъпка по пътя. Накрая щеше да се захване с политика. Сенатор, губернатор, член на кабинета, вероятно дори... Кой знае докъде можеше да стигне.

Необходима му бе научна степен от някой престижен университет — Харвард или Колумбийския. Трябваша му и достатъчно добри оценки, за да стане служител във Върховния или най-малко в Апелационния съд. Сетне щеше да поработи няколко години в щатската управа, да сключва договори и да се сприятелява с подходящи хора. След това щеше да бъде готов за държавното законодателство, а после — за някой по-висок пост. Роден бе за публични изяви.

Усмиваше се, докато си представяше остроумията, които щеше да подхвърля по време на телевизионните дебати. Виждаше ухилената си физиономия във вестниците, на предизборните плакати и на кориците на списанията. Застанал в светлината на прожектора, на подиума или на трибуната. Горд, изправен, популярен, енергичен и уважаван водач на хората. И, разбира се, техен защитник. Желалаше това повече от всичко друго. Той щеше да бъде човекът, когото щяха да наричат „Съзнанието на Сената“.

Бленуваше и денем. Правеше го, за да не заспи, докато за седемдесет и пет цента на час работеше в гробището на един алуминиев завод, намиращ се на двайсет минути път от университета. Обикновено намираще време да поспи четири часа в денонощието. Наваксваше съня в събота и неделя.

Устремява се към славата и почти успява.

Нямаше нищо против Корпуса за подготовка на офицери от запаса. Физическите упражнения не изискваха мисловна дейност, а лекциите бяха непретенциозни. Единственото му възражение бе, че по неволя общуваше със състуденти и офицери, които действително обичаха да играят на войници. Това бе нищожно възражение, което

лесно избледняваше пред стипендията, която програмата плащаше, и от увереността, че едно достойно военно досие — за предпочитане подплатено с един-два медала — ще бъде ценна придобивка за кариерата на младия политик.

И наистина получи медали. Единият от които Бронзова звезда.

Но дотогава медалите станаха излишни, както и досието за храбро отслужен военен дълг. Той се прости с политическите си мечти още преди да започне военният съд. Вместо да копнее за обществени изяви и политическа власт, Дейвид Елиът реши, че ще прекара остатъка от живота си удобно, дори в охолство, колкото е възможно тихо, без да оставя следи.

Село Май Лай бе още живо в паметта на армията. Четири-пет хиляди цивилни, методично избивани от момчетата от ротата. Тъй като бе война и жертвите бяха невинни и невъоръжени селяни, спазваха се всички дългогодишни традиции — мъчения, изнасилвания и скалпиране. Общоприетите порядки по време на война.

В пресата изтече достатъчно информация, за да разтревожи съответните власти. Но те бяха още по-обезпокоени от лейтенант Дейвид Пери Елиът.

Затова, когато настъпи денят на военния съд, Те (с главно „Т“) решиха да действат бавно, предпазливо и изключително потайно.

В резултат на протакането на Дейв не му остана нищо друго, освен времето. Затворен бе в базата и му бе забранено да контактува с външния свят. С изключение на маниакалните ежедневни физически упражнения, единственото му развлечение бе четенето.

Той не обичаше да чете. Гимназията го принуди да погълне задължителната литература — внимателно подбрана, за да демонстрира, че четенето е тъпа работа. В колежа нямаше време за друго, освен за учебниците. Кариерата му след това също не включваше четене през свободното време.

Но през месеците, докато чакаше да започне процесът, той нямаше друго занимание и четеше каквото му попаднеше.

Два цитата се врязаха в паметта му. Единият от Хирам Юлисийс Грант, а вторият от Марк Твен.

„Опитът доказва, че човек, противопоставящ се на война, в която участва цялата нация — справедлива или не, — заема незавидно място в историята. По-достойно е такъв човек да защитава войната, епидемиите и глада, а не да бъде пречка на вече започнатите бойни действия.“

А ето какво пише добрият Сам Клеменс:

„Патриотизмът си е патриотизъм. Прозвището «Фанатизъм» не го унижава. Макар да е политическа грешка, това не му влияе. Достойно, благородно и привилегировано е патриотизмът да държи главата си високо изправена и да гледа народите в очите.“

Оттогава Дейвид Елиът четеше и препрочиташе Марк Твен.

3.

Скрит зад заключената врата на телефонната централа, Дейв започна да обсъжда положението с циничния си ангел — пазител.

Да преценим фактите, а? Може да измислиш нещо. Дори да намериш начин да спасиш кожата.

Едва ли.

Да, но и без това няма какво друго да правиш. Ето защо първият въпрос е какви са Рансъм и неговите хора?

Дейв отговори наум: „Знам само името му и откъде е. Специализирани операции. Война под прикритие. Досущ като мен — военен, но не изцяло под командването на армията.“

Друго?

Умее да оцелява. Пилоти — камикадзе не са необходими. Не ни трябва герои. Това ни повтаряше Джек Мамбата.

Умен и има инстинкт за самосъхранение. Задължително условие в оня бизнес. И така, какво още знаеш?

Не много. Когато войната свърши, повечето от нас се върнахме в домовете си, зарязахме оръжията и се опитахме да продължим да живеем. Някои останаха в армията или на други подобни длъжности.

Тогава Рансъм може би е агент на федералното разузнаване?

Не. Защо някой правителствен служител ще иска да ме убива? Аз нямам нищо общо с политиката. Не подписвам петиции, не членувам в разни организации, дори не гласувам. Не съм разговарял с правителствен служител от двайсет и пет години.

А преди това?

Невъзможно. Ако искаха да ми затворят устата, щяха да го направят тогава. Защо да чакат толкова време? Освен това миналото е история. Вече на никой не му пука.

Може би да, а може би не. А щом Рансъм не е федерален агент, какъв е тогава?

Кой знае? Вероятно наемник. След войната някои станаха наемници, доверени съветници на диктаторите в Сингапур, Ирак, Еквадор и другаде. Една година ги споменават в някоя история за Чили

или Южна Африка, а на следващата чувам, че са в Етиопия или Гватемала. Самият полковник Кройтер Мамбата създаде своя фирма — „Уор Дог Инкорпорейтид“.

Мислиш ли, че Кройтер е изпратил Рансъм? И че след всичките тези години Джек Мамбата си разчиства сметките?

Не. Реши ли да изплаща стари дългове, Джек ще го направи сам. Не че това ме утешава.

Е, и?

Все още съм в неведение.

Мафията?

Едва ли. Бизнесмените имат вземане-даване с гангстерите само във филмите. Бърни Лийвай е последният човек, който би се замесил с тях. Той е най-етичният бизнесмен, когото познавам.

А Хари? Той беше защитник на оня тип Джоуи, мафиотския главатар от Ню Джърси?

Хари Холиуел може да стане адвокат на гангстери, но не и да участва в игрите им.

Рансъм спомена, че е чел досието ти.

Да, и подхвърли, че съм служил честно почти до края. Това означава, че знае цялата история. Но документите по делото бяха запечатани с надпис „Строго секретно“ и прибрани в подземията на Върховния военен съд. Никой не би получил достъп до тях, освен ако няма разрешение от службите за сигурност.

Още една загадка — не Рансъм, а Бърни беше готов да натисне спусъка. Какво мислиш за това?

Рансъм е професионалист. Предполагам, че цял живот се е занимавал с такива неща. Бива го и убийствата изобщо не го смущават. Тогава защо е изпратил Бърни да го направи? След като Рансъм е дошъл тук, защо ще оставя работата в ръцете на гражданин като Бърни?

Помисли за мизансцена, приятелю.

Да, имаш право. Щях да забравя. Опитаха се да ме убият на работното място. Защо в службата? Защо не ме застреляха от движеща се кола, докато тичах сутринта или докато се прибирах вкъщи вечерта? Има само един отговор. Рано сутрин на четирийсет и петия етаж няма почти никой. Няма свидетели. Всичко щеше да стане тихо и незабелязано.

Следователно...

Полковник Джон Джеймс Кройтер се бе отпуснал на стола зад масата в осветената от свещи колиба. Никой не го наричаше полковник Кройтер. Всички му викаха Джек Мамбата. Прозвището отдаваше почит на черната мамба — змия, чиято отрова е невропаралитична и е най-бързата и смъртоносна в света. Едно ухапване и след десет секунди си вече история.

Джек Мамбата се гордееше с прякора си.

Пред него стоеше изпита до половината бутилка „Джек Даниелс“. Между устните му висеше почти изпушена цигара „Лъки Страйк“. Той всмукна за последен път и хвърли фасата на мръсния под. После се усмихна на Дейв. Зъбите му бяха необикновено бели. Имаше най-дългите кучешки зъби, които Дейв бе виждал.

— Ето го нашият млад лейтенант Елиът — с блеснали очи и целият настръхнал.

Джек Мамбата говореше провлечен източнотексаски диалект. Ако не знаеше, че полковник Кройтер бе завършил Уест Пойнт, човек би го взел за невеж селяк.

— Мисля, че дойде време да се простиш с девствеността си, лейтенант.

— Сър?

Кройтер погледна дяволито. Така приличаше на Големия Лош Вълк от рисуваните филми на Дисни и той го съзнаваше.

— Имам една задача за теб. Изглежда, Чарли се е натресъл на оня руски майор от КГБ там, на север от Демаркационната зона. Руснакът е започнал да му досажда. Явно предава оръжие, запаси и съвети. Не ми пука за оръжието и за запасите, но съветите адски ме дразнят. Затова искам да вземеш неколцина мъже и да предадеш на споменатия руснак най-искреното неудоволствие на Джек Мамбата.

— Да го доведе ли тук?

— Не. За какво ми е? Не мога да разговарям с него. Не знам езика. Освен това никой няма да е спокоен, ако наоколо се навърта смрадлив руснак. И без това имаме достатъчно неприятности.

— Отстраняване ли, сър?

— Тъй вярно, лейтенант Елиът. Това е приетата терминология. Но го направи тихо. Без свидетели и улики. Целта ни е да поразтревожим шефа на майора от КГБ. Да помисли, че момчето му е избягало и изпяло всичко. Нека да сънува кошмари, че майорът му дава изявления по телевизията. Разбираш ли какво искаме от теб, лейтенант?

— Тъй вярно, сър.

— И какво е то, лейтенант?

— Майорът да изчезне, сър.

4.

В началото на 70-те, когато Дейв започваше бизнес кариерата си, ведомствените телефонни централи бяха огромни и оживени помещения. Цялото оборудване беше електромеханично. За поддръжката се грижеха хората от телефонната компания, които идваха един-два пъти седмично. Всичките бяха едри, пълни и стискаха пури между зъбите си. Носеха дебели сиви работни дрехи и имаха ирландски или италиански имена.

Най-важното беше, че в местната телефонна централа имаха шкафчета, където държаха работни дрехи и ботуши. Дейв се надяваше да намери нещо такова, когато влезе в централата на „Сентерекс“, но не му провървя. Съвременните телефонни централи са малки, компактни и компютъризирани.

И все пак в стаята имаше едно шкафче. Ала там бяха оставени само купчина миниатюрни електронни части, кълба от разноцветни жици, работен колан с инструменти и ръкавици. Можеха да послужат на Дейв за онова, което бе намислил.

На стената имаше бежов телефон. След повече от час усилен разсъждения Дейв реши да го използва. Щеше да се обади на брат си. Не на Хелън. Тя не можеше да се оправя в кризисни ситуации и бързо му приписваше вината за всичко нередно. Дейв беше на мнение, че ако иска вторият му брак да е успешен (а той го желаше от все сърце), трябва сам да се справя с трудностите. Брат му Франк щеше да бъде изумен, но поне можеше да разчита на него. Хелън само щеше да се оплаква, да го обвинява и да задава въпроси, на които Дейв нямаше време да отговаря.

Дейв посегна към телефона, когато по радиопредавателя се чу привлеченият говор на Рансъм.

— Тук Червеношийка.

— Добре ли си, Червеношийка? — попита човекът на име Яребица.

Говореше отсечено, по военному. Вероятно и той беше офицер от запаса.

— Достойнството ми е наранено най-вече, Яребица.

Дейв кимна одобрително. Отговорът на Рансъм беше точен. Демонстрация на леко огорчение — но никога извинение — беше най-умното, което един командир можеше да направи, след като се бе провалил в изпълнението на задачата.

— И така — продължи Рансъм, — искам пълна информация за положението, но първо се свържи с базата и заповядай да подслушват всички телефони. Намерете тефтерчето на обекта. На съпругата му, на бившата, на детето, на брат му, на лекаря, на зъболекаря, на брокера му и на ваксаджията, който лъска обувките му. На съседите и приятелите. На всеки, когото познава. Свърже ли се с някого, прекъснете линията. Не искам да разговаря с никого. Ясно ли е, Яребица?

— Да.

— Сър? — обади се един друг, не толкова професионален глас.

— Да, Сойка — отговори Рансъм.

— Сър... Ами, като се има предвид положението — субектът избяга и тъй нататък, не може ли да ни дадете малко информация за...

— Не. Знаете колкото е необходимо.

— Но, сър... Защо преследваме онзи човек? Няма ли да е по-добре, ако знаем причините за...

— Не задавай въпроси, Сойка. Имайте ми доверие, по-добре е да не знаете.

Радиопредавателят заглъхна.

Дейв прехапа устни и промени плана си. После обаче използва телефона. Обади се на 411 — справки.

Часовникът му показваше 9 и 37. Време беше да тръгва.

Изпи остатъка от вече изстиналото кафе и се намръщи. Не беше толкова трудно да се приготи свястно кафе. Зачуди се защо производителите на автомати за кафе не се стараеха повече.

Сложи си работния колан, на който бяха окачени отвертки, клещи, ножици за рязане на жици, поялник, синя телефонна слушалка и още един-два странни инструмента, чието предназначение не му беше ясно. Коланът беше най-добрата придобивка — променяше външния му вид.

Дейв се среса на другата страна, махна вратовръзката, превръзката на лявата си ръка и копчетата на ръкавелите. Пъхна часовника и венчалния си пръстен в джоба на панталона. Под ноктите му се бе насъбрала мръсотия.

Обувките бяха най-големият проблем. Те бяха далеч по-скъпи, отколкото можеше да си позволи един телефонен техник. Дейв се замоли никой да не ги забележи и се прокле, че не бе останал с маратонките.

— Червеношийка, чуваш ли ме? — разнесе се един друг глас.

— Тук Червеношийка — отговори Рансъм.

— Тук Скорец. Стана провал.

— Мисля, че не е само един — равнодушно каза Рансъм.

— Хората от базата току-що отнесоха тялото на Дрозд и започнаха съответните процедури.

— Е, и?

— Според описа оръжието му липсва.

— Не се учудвам.

— Радиопредавателят също.

Настъпи продължително мълчание, след което Рансъм безучастно смотолеви:

— Много съм разочарован да чуя това.

— Обектът чува всичко, което си казваме.

— Вече се досетих, Скорец. Всички екипи, внимание. Слушайте. Трябва да ви кажа нещо. Искам и мистър Елиът да чуе. Моля за потвърждение, мистър Елиът.

Дейв не отговори.

Рансъм пое дълбоко въздух и повтори:

— Мистър Елиът? Добре тогава, както искаш. Останалите да внимават. Ще очертая програмата до края на представлението.

Рансъм говореше спокойно, бавно, ясно и без никаква следа от вълнение.

— Яребица, кажи на базата да изпратят още хора. Удвоете екипите на приземния етаж, пред асансьорите и на стълбищата. Навън да чакат още два резервни екипа. Мистър Елиът, предполагам, че възнамеряваш да се опиташ да излезеш по обед или в края на работния ден. Надяваш се да не те забележим в тълпата. Но трябва да знаеш, че няма да се измъкнеш от сградата. Както вече несъмнено си се досетил,

операцията е секретна и не искаме да тревожим цивилните лица. За служителите тук това ще бъде един обикновен работен ден. Довечера, след като всички си тръгнат, ще претърсим сградата етаж по етаж. Яребица, уведоми базата, че ще ни трябват кучета. Убеден съм, че ще те надушат, мистър Елиът, и всичко ще свърши много преди полунощ.

Рансът млъкна в очакване на реакция. Дейв не се обади. Стоеше неподвижен, килнал леко глава наляво, и слушаше познатия професионален жаргон и интонация.

— Няма да коментираш, а, мистър Елиът? Е, така да бъде. Ще си позволя да ти кажа съвсем откровенно, че поведението ти тази сутрин беше неприлично. Но като знам какво пише във военното ти досие, не се изненадвам. Нали се досещаш коя част от него имам предвид?

Дейв изтръпна.

— Е, признавам, че ти ме учуди. Вероятно учуди и самия себе си. Но трябва да те уверя, че капанът, който заложи в кабинета си, действа като по учебник. Бяха ни необходими десет минути, за да разберем това.

Дейв бе прикрепил автоматичния пистолет на Бърни така, че да стреля в пода, щом някой отвореше вратата. Надяваше се хората на Рансът да помислят, че е там, и те явно бяха паднали в клопката.

— И още нещо, мистър Елиът. Проверих оръжието си. Свършил си хубава работа. Моите поздравления. Ако не бях намерил картончето, което беше пъхнал в дулото, започнех ли да стрелям, щях да получа неприятна изненада, нали?

Ако това беше всичко, което Рансът бе намерил, все още имаше време за изненади.

— Започвам да мисля, че има нещо друго, освен отличната ти подготовка, мистър Елиът. Смятам, че онова, което правиш, е в кръвта ти и ти идва естествено. Това те прави изключително опасен.

Рансът отново млъкна, сетне добави:

— Но и аз съм такъв.

Дейв сви устни. Рансът се разгорещаваше. Беше намислил нещо, несъмнено научено от някой стандартен учебник по психология на бойните действия.

— Вече изгубих двама войници — единият заради твоята точна стрелба, а другият — заради нещастният инцидент пред кабинета ти. Не искам да губя още хора. Ето защо имам едно предложение. Като се

има предвид положението ти, съветвам те да го приемеш. Надявам се, че ще се вразумиш и ще ни съдействаш. Споразумението е следното — ще се свържа с шефовете си и ще поискам разрешение да ти съобща някои факти. Смятам да ги убедя, че след като ги чуеш, може би ще се разберем. Вероятно ще се съгласят да променят заповедите. Ето защо, мистър Елиът, направи каквото ти казвам. Много е важно. Незабавно ще сменим кодовете на радиопредавателите и вече няма да можеш да ни подслушваш. Въпреки това не изхвърляй предавателя си. Носи го със себе си, постоянно включен. Ако началниците ми решат, че можем да уредим гладък завършек на тази история, аз отново ще сменя кодовете, така че да ме чуваш.

Рансъм спря да говори, после рече:

— Наистина бих искал потвърждение, мистър Елиът.

Дейв натисна бутона и попита:

— Рансъм?

— Да, мистър Елиът?

— Заври си го отзад.

— Мистър Елиът, започвам да мисля, че ти липсва зрелостта, присъща на мъжете на твоите години и опит. Независимо от това ще ти кажа нещо важно. В момента смяташ, че най-хитрият ти сценарий е да се измъкнеш от сградата. Но това съвсем не е така. Това е най-лошият ти сценарий. Излезеш ли оттук, ще преживееш най-неприятния си кошмар.

5.

Линията прекъсна, както Рансъм бе обещал. Дейв сви рамене, пхна предавателя в джоба на ризата си и посегна към телефона. От другата страна вдигнаха още след първото иззвъняване.

— Дабъл Ю Ен Би Си Телевижън, канал четири, новини от мястото на събитието. С какво можем да ви помогнем?

Когато замисляше плана си, Дейв смяташе, че ще бъде най-добре, ако говори с ирландски, арабски или испански акцент. Не трябваше да оставя съмнение, че е чужденец, а той не беше сигурен дали ще успее. По-лесно бе да се представи за обикновен лунатик. Нюйоркчани бяха свикнали с такива.

Бръцолевейки колкото може по-бързо, той избълва:

— Да ми помогнете ли? Не. Но аз мога да ви помогна. Мога да помогна на всички. И ще го сторя. Писна ми. Стига толкова! Ще предприема нещо. Спомняте ли си онзи филм? „Луд съм и повече не издържам.“ И аз не издържам. Ето защо, всички ще умрат!

— Сър?

— Реки от кръв. Ще бъде разпечатана седмата тайна заповед. Виждам бял кон, а името на ездача е Смърт. Аз съм Смъртта и днес дойдох за нечестивците. Великият град Вавилон ще бъде срутен с насилие и ще бъде заличен от лицето на земята. Аз нося Божия огън и ще пречистя света от злото!

— Сър, не ви разбирам...

— Ще унищожа кучетата, магьосниците, развратниците, убийците, идолопоклонниците и всички, които обичат лъжата. Днес те ще бъдат хвърлени в ямата!

— Да, сър, може ли да...

— На ъгъла на 15-та улица и Парк Авеню. Изпратете снимачен екип. Да насочат обективите си към средата на сградата. Ще видят всичко. Съвсем скоро. Още тази сутрин. Сатаната и неговите легиони се развихрят.

— Сър? Там ли сте още?

— Да, но те няма да бъдат тук. Ще горят в ада!

— Моля, искам да ви задам само един въпрос...

— Не може.

Дейв затвори и си позволи една доволна усмивка.

6.

След няколко минути чу, че евакуирането на сградата започна. Някой почука на вратата на телефонната централа и извика:

— Има ли хора вътре? Съобщиха, че в сградата има бомба. Всички трябва да излязат навън.

Успех — ликуваше сприхавият ангел — пазител на Дейв. — Онези от телевизията са се обадили в полицията и ченгетата са изпратили специалистите по взривовете, Рансъм не може да им забрани да евакуират хората. Пък и няма да се опита, защото, ако си като него, ще знаеш, че някой откачен наистина може да е сложил бомба. Вероятността е сто на едно, но може да се случи. А Джон Рансъм отлично знае, че ако спре евакуацията и бомбата избухне, ще заплува в море от разкаяние.

Дейв чакаше. След малко суматохата навън утихна. Само от време на време минаваха забързани стъпки. После се възцари тишина. Дейв отключи и отвори вратата. Излезе и се огледа. Коридорът беше пуст. Доволен, че всички са излезли, той хукна по коридора, зави надясно и мина покрай кафенето. И там нямаше никой.

Следващата му спирка беше счетоводният отдел — хиляда и петстотин квадратни метра, разделени на сиви стаички. Преградите бяха ниски и Дейв можеше да наднича над тях, но никъде не видя онова, което му трябваше. Обувки. А нямаше много време.

Стисна зъби от отчаяние.

Съзря мъжки очила с телени рамки. Вероятно собственикът им щеше да се върне за тях след няколко минути.

Дейв си сложи очилата. Гледката пред него са смали, замъгли се и се изкриви. Махна ги и извади стъклата. От разстояние едва ли някой щеше да забележи, че носи само рамки.

Втурна се отново в коридора, свърна към аварийното стълбище и... По дяволите!

На стълбите стояха двама мъже. Служителите от горните етажи още слизаха. Стотици. Стълбището беше претъпкано.

Дейв се вгледа в лицата им. Не познаваше никого. Сля се с тълпата. Нервен и нащрек, той се вслушваше в различните гласове, като се опитваше да долови познат тембър.

— Вероятно пак са арабите.

— Не. Аз бях в кабинета, когато се обадиха. Мислят, че е някакъв тъп ирландец.

— Аз съм ирландец.

— Ох, извинявай...

Пред Дейв разговаряха две жени. Никога не бе чувал гласовете им.

— Можел да ме премести от отдел „Обработка на информацията“ и да ме назначи да му докладвам пряко. Ама знам ли? Толкова е мазен.

— Скъпа, та той е адвокат. Те са родени мазни.

Малко по-напред се чуваха други два гласа. Дейв наостри слух.

— ... Официално писмо след две седмици. Не че ще приемат предложението ни или ще платят хонорарите ни. Онази фирма никога не го прави.

— Как така? Нали знаят, че все някой трябва да свърши работата?

Разговорът се водеше между двама мъже — по-млад и по-възрастен, безупречно облечени и със скъпи прически. Дейв предположи, че са консултанти по мениджмънт от фирмата „Макинли-Алън“, помещаваща се от трийсет и четвъртия до трийсет и деветия етаж. Взимащи хонорари от трийсет хиляди долара за един ден професионални услуги, „Макинли-Алън“ бяха най-скъпата консултантска организация.

По-възрастният, вероятно някой от старшите служители, отговори с глас, напомнящ за Орсън Уелс:

— Причината, както биха се изразили някои от по-проницателните ни партньори, е, че в крайна сметка професията на консултант не се отличава кой знае колко от занаята на обикновената проститутка — конкурентът, от когото трябва най-много да се страхуваме, е ентусиазираният аматьор.

Младият мъж се изсмя прекалено силно. Възрастният го стрелна с поглед. Дейв позна профила му. Елиът Майлстоун, един от най-известните съдружници в „Макинли-Алън“. Срещал го бе само веднъж

и Майлстоун вероятно не го помнеше. Но все пак трябваше да внимава.

Зад Дейв се чу друг глас.

— ... Да кажа на Бърни, че трябва сериозно да помисли и да премести компанията извън Ню Йорк.

Дейв се сепна. Това беше Марк Уайтинг, главният финансов чиновник на „Сентерекс“.

— Данъците са ужасни, транспортът е неописуем и хората трябва да слизат четирийсет и пет етажа всеки път, когато някой лунатик реши да се обади, че в сградата има бомба.

— Напълно съм съгласен с теб.

Ставаше все по-лошо. Онзи, който отговори, беше Силвестър Лукас, вицепрезидентът на „Сентерекс“.

— Получихме предложения от Аризона, Ню Мексико, Колорадо, Ню Хампшър и Охайо...

— Зарежи Охайо.

— Е, да. Както и да е, всички те се радват на специални данъчни облекчения. Ако приемем предложението им, ще увеличим доходите си.

— Ами, защо не уведомиш Бърни? Повдигни въпроса на следващото съвещание на Управителния съвет.

— Щях да му кажа още днес, ако не беше тази неприятна история с Дейвид Елиът.

— Да. Казаха ми строго поверително, че виждал сцени от миналото си във Виетнам. Мисля, че това явление не е рядко срещано сред нещастниците, служили там.

— Така ли? Тогава това е обяснението.

— Има и друго. Онзи Рансъм ми разказа доста неща за нашия колега. Историята беше доста неприятна. Очевидно е имал и други такива преживявания. Смятам да повдигна този въпрос пред Управителния съвет.

— Е, нали Бърни ще ни свиква на съвещание по-късно...

Дейв стигна до площадката на осемнайсетия етаж, обърна се с лице към стената и започна да рови из колана си, докато Уайтинг и Лукас отминаха. Трудно му беше да си поеме въздух, макар че изобщо не беше запъхтян.

7.

Приближавайки се до приземния етаж, служителите разговаряха все по-малко.

Мнозина бяха задъхани и дишаха тежко. Неколцина се държаха за перилата и разтриваха уморените си крака.

Мускулите на Дейвид Елиът бяха в отлично състояние. Те можеха да издържат на много повече от четирийсет етажа.

Точно пред него имаше врата — матовозелена и с надпис „II“. В случай че някой не я забележеше, отгоре висеше надпис „Втори етаж“.

Най-лошото, което можеше да се случи, беше Рансъм да чака на приземния етаж, застанал до аварийния изход, вторачил изпитателен поглед в лицето на всеки служител. В такъв случай някой щеше да умре. Рансъм сигурно не бе извадил пистолета си. Но ръката му беше близо до него и не би се поколебал да го използва. После щеше да се извинява на очевидците. Ако Рансъм беше долу, Дейв имаше само една-две секунди, за да...

Убий го.

Точно така.

С отвертката.

През сърцето.

После бягаш.

Да.

Дейв стисна отвертката. Извади я от работния колан и я долепи до бедрото си. Мускулите на дясната му ръка бяха свити, напрегнати и готови.

Стигна до края на стълбището. Пред него тълпата се промъкваше през аварийния изход и се изливаше във фойето на приземния етаж. Дейв вървеше зад служителите, като въртеше очи надясно и наляво. Избърса длани в панталона. Лошо. Отвертката можеше да се изплъзне от пръстите му.

До тук добре. Ти всъщност не искаш да го наръгваш. Приключи с тези неща.

Да, отдавна.

Дейв пое бавно и дълбоко въздух и се опита да се съсредоточи върху онова, което ставаше около него. Нещо не беше наред. Фоайето беше претъпкано. Тълпата се блъскаше напред, но не отиваше никъде. Духовете се разгорещяваха.

Нямаше значение дали бяха образовани в Харвард юристи или родени в предградията шофьори. Нюйоркчани са еднакви и когато извисят гневно гласове, всички говорят на един и същ жаргон.

Изнизваха се през две въртящи се и две обикновени врати. Другите четири бяха заключени.

Обзалагам се, че това не е случайно.

До улицата все още оставаше голямо разстояние. Дейв беше по-висок от останалите и виждаше над главите им. Взираше се в тълпата и търсеше признаци на опасност.

Ето ги!

От двете страни на всеки изход стояха групи мъже — грамадни като Рансъм и облечени в същите костюми. Десните им ръце бяха на гърдите, готови да бръкнат под самото.

Блъскан отзад, Дейв нямаше друг избор, освен да върви напред. Не откъсваше очи от преследвачите си, а те се вглеждаха в служителите, приближаващи се до изходите.

Вече беше близо до асансьорите. Сградата се обслужваше от два асансьора — единият за горните етажи, а другият — за долните дваисет и пет. Шахтите се намираха в отделни коридори. Между тях имаше трети, по-къс коридор, където беше щандът за вестници и списания.

Дейв чу нещо. Отначало му се стори само един глас от множеството, макар и по-силен от останалите. Едва не го пренебрегна. Беше се съсредоточил върху мъжете до вратите. Ако жената не бе извикала отново, Дейв нямаше да ѝ обърне внимание.

— Ето го! Ей там! Погледнете!

В същия миг Дейв позна гласа. Обърна се и видя...

— Това е той! Ей там! Хванете го!

8.

В живота на всяко момче има, или би трябвало да има, езеро. В идеалния случай това езеро се намира на някое уединено и усамотено място, далеч от погледите на възрастните. То трябва да бъде дълбоко — за гмуркане, хладно — заради летните горещини и оградено от високи листати дървета — за скитане и размисъл.

За предпочитане е да бъде и малко опасно.

Езерото на Дейв е свършено и няма равно на себе си. Скрито е зад няколко стръмни хълма и се намира в долина. Четири-пет километра с велосипед сред високите царевици и буйната пшеница го отвеждат на хълмовете. Още петнайсет минути и той е на брега.

Езерото е дълго осемстотин и широко четиристотин метра. Покрай него растат зелено-кафяви папури и високи върби. В средата му се носи непохватно направен сал.

Там ходят само момчетата на определена възраст.

За пръв път го поканиха да посети онези свещени владения, когато навърши десет години. Подразбира се, че по-малките не се допускат край езерото, а по-големите, над петнайсет, търсят други летни развлечения.

Не че възрастните не знаят за съществуването на езерото. Но всички до един забраняват на децата си да ходят там.

— Ще хванеш тетанус, ако плуваш в него. Освен това е пълно със змии, а на дъното има плаващи пясъци!

Страхотно! Плаващи пясъци и змии!

Макар че в действителност Дейв и приятелите му не са виждали нищо друго, освен смокове в тревата. А що се отнася до плаващите пясъци... Е, момчетата знаят, че ако затънат в тях, историята ще се разнесе през девет земи в десетата и ще се разказва сто години. А тъй като такъв случай не е известен, те могат да забравят за плаващите пясъци.

Само че...

Едни от най-изкусителните примамки на езерото са неговите дълбини. Колкото и да се опитват, никой не може да се гмурне

достатъчно надълбоко, за да стигне дъното. Ето защо съществуването на плаващи пясъци остава непотвърдено. Може би наистина има опасност. Вероятно дъното е от коварна кал, която ще сграбчи крака ти като гигантски лепкав октопод и ще те погълне надолу...

А може би на дъното на езерото има нещо друго. Живо. Същество, което ще те завлече, без да остави следа. Зъбато и лакомо, породило слуховете за плаващите пясъци, но всъщност много по-необятно... Шука... Сепия... Мида... Динозавър... Петстотингодишна костенурка...

Е, няма как да не се гмуркат. Искат ли питане? Никое момче не може да устои. Все някога един от тях ще успее да стигне до дъното. И тогава името на героя и смелият му подвиг ще отекнат през вековете.

Другите момчета скачат от сала. Дейв се хвърля във водата и се гмурка дълбоко.

Един ден ще стигне до дъното.

Водата е кафява, гъста и кална. Не виждаш дори ръката пред лицето си. Колкото по-надълбоко плуваш, толкова по-тъмно става. Накрая няма никаква светлина, освен слабото бронзово зарево високо над теб.

Дейв загребва, без да вижда нищо и знае, че е стигнал по-дълбоко от всяко друго момче. Намира се в царство, където никой от тях не е влизал. Доволен от постижението си и макар да съзнава, че трябва да се връща, той продължава да плува надолу. Ръката му докосва нещо.

Хлъзгава тиня. Слиз. Сърцето му се свива. Сепията! Не, никакви растения. Водорасли. Дъното. Успех! Той се вкопчва в тях и се изтегля надолу. Обикновена кал. Дейв дръпва водораслите. Трябва му доказателство, че най-после е направил онова, към което всички се стремят. Лесно откъсва водното растение.

Време е да се връща. Нуждае се от кислород.

Изтласква се нагоре. Лицето му почервява от напрежение. Устата му се изпълва със слюнка. Повърхността сигурно не е далеч.

Плува с всички сили. Става още по-лошо. Усеща остра болка в синусите. Белите дробове го болят.

Вече вижда бронзовото зарево, което постепенно се увеличава. Още малко. Момчетата ще пощуреят, като видят какво държи в ръцете

си. Пред очите му заиграват червеникави огнени петна. Ярки. Ослепителни. Всеки миг въздухът ще...

Ръцете му се блъскат в нещо. Ако не го бе докоснал, щеше да разбие главата си. Въпреки това се удря, но леко. Няма значение. Най-важното е да поеме кислород. Ала нещо го дърпа надолу, заклещва го в студените тъмни води, дави го и го убива. На гърдите му се стягат метални обръчи. Усеща непоносима болка. Всеки момент устата му ще се отвори, водата ще нахлуе вътре, ще изпълни белите му дробове, ще се удави и ще умре. Той блъска и се бори с онова, което го държи във водата и мрака, далеч от кислорода и живота. То е злобно, енергично — олицетворение на омразата. Иска да го довърши. Дейв не може да мине покрай него. Ей сега ще отвори уста, ще започне да крещи и...

Салът. Дейв се намира под сала. Отблъсква се от него и се показва над повърхността задъхан, с посиняло лице и празни ръце.

Докато не стана на четирийсет и седем години, онзи миг под водата бележеше връхната точка на отчаянието и страха в живота на Дейвид Елиът. Не можеше да си представи нищо по-ужасяващо или смразяващо кръвта от това да остане без кислород и да бъде в плен на онова нещо под водата. Неизбежността на смъртта избледнява пред вцепняващия, безнадежден и мрачен ужас от факта, че съдбата е против теб и изход няма.

Но на четирийсет и седем години — съвсем неподходяща възраст за подобни прозрения — Дейв откри, че има още по-страшно отчаяние. Разбра го, докато гледаше как Хелън, съпругата му, жената, която искрено се опитваше да обича, го сочи с пръст и крещи:

— Това е той! Ей там! Хванете го!

ГЛАВА 3

ЛУК, КОЙТО НЕ СТАВА ЗА ЯДЕНЕ

1.

По-късно раздражителният вътрешен глас на Дейв щеше да го укорява, че се държа точно както Рансъм несъмнено очакваше.

Шокът от предателството на Хелън го парализира. Не можеше да се съвземе и да помръдне. Видя я да стои до високия прозорец на фойето, заобиколена от намусени стрелци и не повярва на очите си. Тя го гледаше, сочеше към него и го показваше на убийците. Невероятно! Умът му не го побираше. Хелън никога не би направила такова нещо. Дейв беше като хипнотизиран.

Запази само неясен спомен за онова, което последва. Блъснаха го отзад и един носов глас изръмжа:

— Хей, давай напред.

Главорезите на Рансъм навлязоха в тълпата и започнаха да си проправят път сред потока от ядосани нюйоркчани.

Спаси го организъмът. Умът му нямаше нищо общо с това. Стомахът му се разбунтува. Взе да му се повдига. Дейв отвори уста, задави се и издаде продължителен клокочещ звук.

Започна да повръща. Хората се отдръпнаха от него. Тълпата във фойето се втурна към заключения изход. Разбиха един от прозорците на въртящата се врата. Някой извика от болка. Счупи се още едно стъкло. Хората бяха сред летящите отломки и излизаха на улицата. Подчинените на Рансъм бяха пометени. Единият падна и започна да крещи, сетне да хленчи, а накрая утихна.

Дейв се промъкна, препъвайки се, в коридора за асансьора.

След няколко минути, още зашеметен и треперещ, той се озова някъде другаде. Не беше сигурен къде се намира и как е стигнал до там. Асансьорите бяха отворени и чакаха да бъдат задействани. Всяка кабина имаше отвор с капак на тавана. Само трябваше да развърти четири винта. Как ли успя да го направи?

Вцепенението преминаваше. Дейв се наведе, сложи ръце на коленете си и започна да диша дълбоко.

Пиеше му се вода. Сапун и хавлия също нямаше да му навредят. Огледа се.

Сигурно беше на втория етаж.

Какво ли имаше там?

Истинските бизнесмени нямаха кабинети на втория етаж. Винаги се помещаваха някъде във висините.

Изведнъж се сети. Нюйоркските собственици обикновено даваха втория етаж под наем на хора, нуждаещи се от кабинет за няколко часа или за един-два дни. Там имаше ресторанти, достъпни само за елитните обитатели на горните етажи. Посредствена кухня, прекалено скъпи вина, но свъстно обслужване и удобно уединение, ако искаш да смаеш клиент от друг град.

Като всички служители на „Сентерекс“ и Дейв членуваше в този клуб. Не го беше посещавал от години. Дори не си спомняше името му. Нямаше значение. В заведението имаше баня и вода.

Той свърна надясно. Коридорът беше облепен с тъмnochервени тапети и украсен с портрети на покойни министър-председатели — всички до един тори.

Точно така. Клубът на министър-председателя.

Вратата беше тежка и облепена с фурнир, придаващ ѝ вид на благороден тюдорски дъб. Малката месингова табелка гласеше: „Само за членове и гости“.

Преддверието беше облицовано с кадифе, а на стените имаше още портрети на покойни английски политици. Самият ресторант беше голям и ярко осветен. Масите бяха застлани със снежнобели покривки и отрупани със сребърни прибори. В средата, с чаша портокалов сок в ръка, седеше Рансъм. В другата си ръка държеше пистолет, насочен към гърдите на Дейв. Изражението му, както обикновено, беше непроницаемо. Не каза нищо, само дръпна спусъка.

2.

Ударникът изщрака. От заглушителя излезе облаче дим. Белегът под окото на Рансъм — подарък от обувката на Дейв — се зачерви. По лицето му пробягна леко раздразнение. Сетне вдигна лявата си ръка, за да зареди отново. Дейв вече бе извадил оръжието си. Рансъм отпусна ръка на масата.

Двамата мъже се гледаха мълчаливо. Дейв усети, че на лицето му разцъфва усмивка. Изражението на Рансъм не се промени.

— Мистър Елиът, наистина си рядка птица. Започваш да ми харесваш.

— Не искам да бъда груб, но изпитвам точно противоположните чувства.

— Съчувствам ти напълно.

— Благодаря. Между другото, много ще ти бъда признателен, ако пуснеш онова нещо — рече Дейв, като посочи пистолета на Рансъм. — Просто го остави да се изплъзне от пръстите ти. А после...

Пистолетът — същият като на Дейвид — тупна на килима. Рансъм заговори, преди Дейв да довърши мисълта си.

— Да го ритна към теб, нали? Така се прави. Държа на традициите.

Рансъм протегна крак. Оръжието се плъзна няколко метра напред.

— Питам от любопитство — всички ли патрони изпразни?

— Само първия. Когато нямаш необходимите инструменти, ти трябва повече време, за да изсипеш барута от гилзите.

— Така е.

Рансъм изглеждаше съвсем спокоен — кротък човечец, бърбещ учтиво с далечен познат.

— Но като имам предвид насоката, която взаимоотношенията ни взеха тази сутрин, следващия път мисля да проверя колко патрона ми остават.

Самообладанието му беше поразително. Сигурно беше най-хладнокръвният тип на планетата.

— Какво те кара да мислиш, че ще имаш още една възможност?

Рансъм изви дяволито вежди, погледна пистолета на Дейв и поклати глава.

— Ами, ти не си роден убиец. В разгара на битката можеш да убиеш някого. Виждал съм те да го правиш. Но хладнокръвно — едва ли.

Рансъм започна да си играе с ножа за хранене. Изражението му остана непроницаемо, но зениците му се разшириха. Мускулите на врата му се изопнаха. Беше готов да пристъпи към действие.

— Не, мистър Елиът, няма да ме застреляш.

Дейв стреля.

Заглушителът издаде тъп звук. Рансъм изрева. Стисна бедрата си там, където точно под слабините, рукна кръв.

— Дяволите да те вземат, мръсно копеле! Ти стреля по мен!

Дейв не му обърна внимание. Той беше на пода. Претърколи се три пъти наляво и погледна там, където трябваше да бъде резервният човек на Рансъм.

Мъжът беше на мястото си.

Дейв се прицели и натисна спусъка два-три пъти. Лицето на помощника се обля в червен дъжд. Дори не успя да вдигне пистолета.

— Ще те убия, мръсничко!

— Я млъквай! Държиш се като бебе.

Дейв отново се претърколи и насочи оръжието си към Рансъм.

Онзи се бе превил на две и притискаше раната си с ръце. Лицето му беше извърнато, а устните — дръпнати назад. Въртеше очи. Приличаше на обезумял доберман.

— Успокой се, Рансъм — с отвращение процеди през зъби Дейв.
— Това е само една драскотина. Ако исках да ти сторя истинско зло, знаеш, че щях да го направя.

— Как се осмели да стреляш по мен, негоднико!

Четири маси бяха подредени за закуска. Дейв грабна кофичката за лед и плисна съдържанието ѝ в лицето на Рансъм.

— Рансъм, вземи една салфетка, сложи я на крака си и си затваряй устата. Както се държиш, ще умреш от сърдечен удар, а не от раната.

Леденостудената вода сплъсти косата на Рансъм. По лицето му потекоха ручейчета. Изражението на лицето му накара Дейв да

потрепери. Сякаш видя физиономията на сержант Мълинс, точно преди края.

— Елиът, мръсна гадино, можеше да ми отнесеш топките — тихо и ледено изсъска Рансъм.

— Това са рисковете на играта, приятелю. Освен това ти каза, че си прочел секретното ми досие. Би трябвало да си спомняш, че съм добър стрелец.

— Ще те убия.

— Няма ли да кажеш нещо ново? — раздразнен въздъхна Дейв.

— Ще го направя бавно и мъчително — това е новото.

— Благодаря, че внесе яснота във взаимоотношенията ни. Между другото, не стой там като последен глупак. Кръвта ти ще изцапа всичко наоколо. Сложи парче лед на раната. То ще притъпи болката и ще намали кръвенето.

Рансъм изръмжа, сви устни и бръкна в кофичката, за да извади кубче лед. Когато се наведе, Дейв го удари с пистолета по главата. Рансъм се просна на масата, после бавно се свлече на пода.

Времето спря. Държеше в ръка зареден пистолет. Врагът беше в безсъзнание. От чисто любопитство и без никаква злоба Дейв насочи дулото към главата на Рансъм. Почувства се добре. Дръпна предпазителя. Испита още по-голямо удоволствие.

Щеше да бъде много лесно.

Преди двайсет и пет години Дейвид Елиът, навремето не съвсем с всички си, се намираше в сърцето на ужаса и се закле пред Бога никога да не стреля, когато е ядосан. Молеше се да не наранява никого, да не извършва повече насилие и да приключи с войната.

А сега, само за една сутрин, бе убил двама мъже. Стана толкова лесно и спонтанно. Не испита никакви чувства.

Но в този миг, застанал пред равностойния си противник със зареден пистолет в ръка, той почувства нещо — задоволството и удовлетворението на опитния професионалист, който е изпълнил безупречно задачата си. С две убийства зад гърба си и с пръсти, ухаещи на бездимен барут, Дейв знаеше, че рискът да се почувства идеално, се увеличава с всяка измината минута.

Не, никога вече. Едва не загуби. А те щяха да спечелят. И сега всичко се повтаряше отново. Ако, разбира се, го допуснеше. Но той

нямаше да го направи, не можеше да си позволи пак да се превърне в такъв, какъвто някога искаха да бъде.

Рансъм и хората му очакваха друго. Мислеха, че знаят какво ще направи. Ще вземе един-двама заложници. Ще устрои засада. Ще започне престрелка и ще се опита да се измъкне от сградата.

Дейв се усмихна мрачно. Свали пистолета, щракна предпазителя и пхна оръжието в колана си. Макар да знаеше, че враговете му не могат да го чуят, той каза на Рансъм:

— Колко човека си поставил на изходите, приятелю? Двайсет? Трийсет? Повече? Колкото и да са, няма да мога да мина покрай тях, нали?

Дейв погледна панталона си — скъсан и изцапан с мазнина.

— Ще ме забележат. Така, както изглеждам, ще ме застрелят веднага. Но аз ще изляза оттук, Рансъм. Бъди уверен. Освен това, знай, че ще стане така, както искам аз, а не ти. Предпочитам да се самоубия, отколкото да изпълня заповедите ти.

3.

Беше тъмно, топло, уютно и безопасно.

Апаратурата бръмчеше успокояващо.

Беше малко задушно, но нямаше значение. Дейв лежеше на една страна. Стомахът му беше пълен. Доспа му се. Там му харесваше.

Идеалното скривалище. Остана доволен и малко изненадан, когато го намери. „Сентерекс“ отдавна бе преместила своя информационен отдел в предградията на Ню Джърси. Почти всички компании бяха постъпили по същия начин. Наемите в Манхатън бяха твърде високи, за да се пилеят пари за складиране на компютърен хардуер. Освен това програмистите са особени хора и са по-продуктивни, когато работят далеч от напрежението на градския живот.

Но една нюйоркска компания още не бе преместила компютрите си — клонът на „Америкън Интердайн Уърлдуайд“, която действаше с помощта на банкрутирали съдилища и на един страдащ от старческа сервилност федерален съдия. Може би именно затова „Америкън Интердайн“ още държеше компютрите си на дванайсетия етаж на скъпия небостъргач на Парк Авеню.

Информационната им зала беше обзаведена във величествен единновременен стил — огромни компютри, бръмчащи периферни устройства и мигащи конзоли. Другите компании се прощаваха с грамадните си централизирани империи и заменяха обемистите Ай Би Ем бегемоти за по петнайсет милиона долара с лъскави работни кабинети и високоскоростна съобщителна мрежа в услуга на клиента и продавача. Но не и „Америкън Интердайн“. Компютърният им отдел заемаше целия етаж, като една четвърт от него беше предоставена на огромни замислени уреди, които приличаха на динозаври.

Ала сега Дейв се зарадва, като ги видя. Най-хубавото нещо на тези чудовища беше тяхната педантична сложност. Разглезените гиганти изискваха безкрайно внимание. За тях се грижеха легиони от високоплатени техници. Енергийни системи. Мощна климатична

инсталация. Безчет редици от периферни устройства. Специални монитори и контролни уреди.

И множество жици.

Компютърната зала на „Америкън Интердайн“ беше разположена на подиум, под който се намираха жиците и кабелите. Там вътре наистина цареше пълно спокойствие.

Дейв се нуждаеше от скривалище. След като излезе от Клуба на министър-председателя, той на два пъти едва не се сблъска със специалистите по експлозивите. Ако го бяха видели — целият раздърпан, мръсен и вонящ на повръщане, понесъл откраднатата храна и припаси, и с пистолет, пъхнат в колана...

Вече имаше два пистолета — на Карлучи и на помощника на Рансъм. Оръжията бяха един и същ модел, макар че Дейв не можеше да определи какъв. На тях не бе отбелязано името на производителя, нито имаха серийни номера. И двата бяха леки, корпусите им бяха от полимер, имаха фабрично изработени заглушители, лазерни мерници и двайсет и един патрона в пълнител.

Дейв нямаше представа къде произвеждат такива пистолети. Патроните пораждаха размисли — дебалансиран, с изместен център на тежестта, проникваха дълбоко, въртяха се в тялото и разкъсваха вътрешностите. Човек, поразен с един от тях, умира на място. Дори едно одраскване може да го обездвижи. Точно над лостчето на предпазителя пистолетите имаха плъзгачи. Дейв предположи, че когато тези плъзгачи се бутнеха напред, оръжията ставаха автоматични и се превръщаха в малки ръчни картечници.

Тежко и горко на онзи, когото властите заловяха с такова оръжие. Самата мисъл за този вид пистолет беше нарушение на закона.

Което повдига някои въпроси — къде са правени и кои са хората, които ги притежават?

Свит удобно сред жиците под пода на компютърната зала, Дейв се опита да дремне. Но сприхавият му ангел — пазител не го оставяше на мира. Заради Хелън, разбира се. Защо бе застанала на страната на Рансъм и хората му? Как я бяха убедили да предаде собствения си съпруг? Едва ли му бе изменила умишлено. Сигурно ѝ бяха казали някаква измишльотина, за да я подмамят да го разпознае.

Не можеше да проумее постъпката ѝ.

Може би тя също желае смъртта ти.

Глупости. В продължение на пет години Дейв се бе старал бракът им да бъде сполучлив.

А тя стараете ли се?

Млъкни! Не искам да те слушам!

Знаеш какво казват за хората, които спорят сами със себе си и губят...

Дейв изръмжа и се обърна на другата страна, като се опита да се намести по-удобно. Радиопредавателят, който бе взел от трупа на резервния човек на Рансъм, падна. Той го вдигна и го долепи до ухото си. Звукът беше слаб. Рано или късно техническият персонал на „Америкън Интердайн“ щеше да се появи и Дейв не искаше да започнат да се чудят откъде идва странныят шум.

Водеше се следният разговор:

— Някой трябва да се свърже с Червеношийка, за да получим заповед какво да правим.

— Не. Не можем да го търсим. Само той може да ни се обаждат.

— Но ченгетата връщат служителите в сградата. Не знам какво трябва да правим, но аз лично мисля да се омитаме от тук.

— Трябва да чакаме заповед за това.

— Майната им на заповедите. Само Червеношийка и Яребица знаят за какво става дума. Уж трябваше само да премахнем онзи тип. Дребна работа. След като е така, защо не ни казват защо е всичко това? Не задавайте въпроси, вика Червеношийка. Да го вземат дяволите. Знаеш ли какво си мисля? Обектът има нещо против някого. Знае някакви гадости за някоя важна клечка...

— Млъкни! — извика Яребица.

— Чакай, човече, изслушай...

— Спокойно, Коприварче. И не ме наричай „човече“.

— Извинявайте, сър — иронично каза Коприварче.

— Коприварче, ако имаш проблеми със заповедите, аз съм човекът, който ще ги реши. А ако задачата ви притеснява, ще ми бъде приятно да я обсъдим. Инак знаете какво трябва да правите. Това е всичко. Ясно ли е?

Яребица явно беше заместникът на Рансъм.

— Тъй вярно — измънка някой.

— Освободете линията — обади се вече не толкова спокойният глас на Рансъм. — Тук е Червеношийка. Нашият приятел е докопал единия предавател.

— Копеле...

— Казах да си затваряте устата. Първо, променям кода. Второ, всички да заемат незабавно определените им места. Трето, необходима ми е медицинска помощ. Четвърто, в ресторанта на втория етаж има труп. Трябва да го изнесат.

Чу се дълбоко вдишване и издишване. Рансъм бе запалил цигара. Е, всички имаме недостатъци.

— Мистър Елиът, предполагам, че слушаш. Обявявам едностранно примирие.

Подозирам, че Рансъм спестява истината.

— Повтарям, обявявам примирие, мистър Елиът. Всички ние ще се върнем по местата си и ще си отдъхнем. Както обещах, ще се свържа с шефовете си и ще поискам разрешение за преговори. През това време хората ми ще останат на поста си. Предполагам, че и ти няма да мърдаш. Като се има предвид охраната на изходите, това е единственото разумно решение.

Рансъм млъкна в очакване на отговора.

— Потвърди, че ме чуваш, мистър Елиът.

Дейв натисна бутона на предавателя си и прошепна:

— Чувам, Червеношийка.

— Благодаря. Искам да кажа още нещо. Ще наредим на управата на ресторанта да провери хранителните запаси. Ако липсва някакво количество черен пипер, ще преразгледам предишните си разпореждания.

В краката на Дейв лежаха три торбички със смлян черен пипер.

— Което означава, мистър Елиът, че не е необходимо да губиш време, като го разпръскваш заради кучетата.

Неприятно. Ако използваш достатъчно черен пипер, кучетата се объркват и се нахвърлят върху господаря си.

— И така, променям кода. Веднага.

Дейв очакваше, че радиопредавателят ще заглъхне, но след миг отново се чу гласът на Рансъм.

— Още нещо, мистър Елиът. Само между нас двамата. Ти си бивш военен. Знаеш, че има някои неща, които един командир не може

да каже пред подчинените си.

— Слушам, Червеношийка.

— Така. Ето какво ще ти кажа. Изложих се, мистър Елиът, и ти дължа извинение. Не губя лесно самообладание. Но когато видях кръвта между краката си, помислих, че си ми гръмнал оная работа. Затова се държах така. Но сега признавам, че съжалявам. Съзнавам, че бях неадекватен, а ти постъпи правилно. Ти си един от хората на полковник Кройтер. И аз съм негов ученик. Никакви самостоятелни акции. Дори самотният рейнджър има верен индианец за другар. Ти знаеше, че с мен има помощник. Направи точно онова, което трябваше. Уважавам това. Надявам се, че ми прощаваш за държанието и думите. Говоря сериозно. Обещавам, че случката няма да се повтори.

Не е зле. Точно като по учебник по военна психология. Правдоподобен, откровен и спокоен — макар да е абсолютен ку-ку, Рансъм говори почти като приятен тип.

— Слушаш ли, мистър Елиът?

— Приемам, Червеношийка.

— Край.

Предавателят млъкна. Рансъм бе сменил кода.

Дейв облегна глава на жиците, намести се удобно и се оригна. Храната от Клуба на министър-председателя беше вкусна. Ала това не го изненадваше. В края на краищата първият войнишки закон гласеше, че откраднатата храна е най-хубавата. А според втория, след като сражението свърши, идва време за дрямка.

След малко Дейвид Елиът заспа.

4.

Вълненото сако на инструктора му придаваше подходящ професионален вид. Той бе среден на ръст, но изглеждаше по-висок. Начинът, по който държеше вдигнати главата и носа си, даваше илюзия за височина. Косата му бе малко по-дълга, отколкото трябваше, но добре поддържана и модерно подстригана. И все пак инструкторът изглеждаше не на място в помещението, пълно с късо подстригани военни възпитаници.

— Добър ден, господа — каза той с характерния за жителите на Нова Англия ирландски акцент.

Сутринта лейтенант Елиът и десетината му състуденти разглеждаха военновъздушната база Форт Браг.

— Казвам се Робърт. Може да ме наричате Роб, ако искате. Предпочитам да се обръщате на малко име към всеки, с когото се запознаете тук. Предлагам да забравим фамилиите си.

Класът се изкикоти одобрително.

— Подготовката, която ще получите тук, в лагер Пи, може да ви изненада. Целта ни не е да задълбочим познанията, които вече имате. Предполагам, че сте усвоили благородното бойно изкуство. В противен случай нямаше да сте тук. Нашата програма е посветена на едно друго умение. То има две измерения. Онова, което изгаряте от нетърпение да чуете, е външната изява на нашия занаят — необикновени оръжия, адски машини, дяволски лудории и други смъртоносни умения, изискващи се за саботьори, разрушители и убийци. Разбира се, ние ще ви научим на всички тези неща. Само че по-нататък. Първо ще се съсредоточим върху второто измерение на изкуството — психологическото, вътрешното, умственото. В крайна сметка, господа, тази игра се играе и печели или губи от ума. Разбирате ли?

Неколцина кимнаха. Един морски пехотинец до Дейв изрева:

— Тъй вярно, сър!

— Опитайте се да забравите думата „сър“. Тук всички сме равни. Като добри американци, вие сте възпитани в едно общество, което високо цени колективния спорт. Сигурен съм, че сте играли в различни

отбори и въодушевено сте насърчавали любимците си. Вероятно дори сте преживели мигове на спортна слава. Ако е така, имате право да се гордеете, защото колективният спорт е достоен за уважение. За съжаление обаче в него има известна примитивна простота и структура. Помислете само. На игрището има две врати. Отборите са само два. Играта продължава определено време и протича по правилата на един-единствен учебник, познат и зачитан от рефери и участници. Според някои войната прилича на спортна битка. Боя се, че това съвсем не е така. Мнозина грешат. Надявам се, че през следващите няколко седмици ще успея да ви отърва от тази досадна грешка, защото във войната, за която се подготвяте, участват повече от два отбора. В нея няма и установени правила. Военната игра прилича на глава лук. Обелваш една люспа, а след нея те чака друга. После още една. Онзи, който търси сърцевината на лука, ще бъде горчиво разочарован. Защото, когато обели всички люспи, в ръката му няма да остане нищо. В психологически аспект тази истина може да бъде крайно озадачаваща. Моята задача е да ви подготвя за нея. Надявам се, че ще ви науча как да виждате под повърхността на нещата, как да разберете колко люспи има лукът и че именно те са сърцевината му. Това е належащо, господа, защото след като излезете от тези класни стаи и ви изпратим в онзи ад, бързо ще разберете, че под повърхността на играта се играе друга игра, а отдолу — още една. А техните правила, господа, са съвсем различни.

Джек Кройтер Мамбата бе твърде хитър, за да изпрати един неопитен лейтенант на полева служба едва от три месеца като командир на група с мисия убийство отвъд демаркационната зона. Дейвид Елиът осъзна този факт, докато бе още в колибата на полковника. Кройтер явно го взимаше за жертвено агне.

Джек е справедлив. Съобщава на Дейв толкова информация, колкото да го накара да се замисли и сам да стигне до истината.

Кройтер спомена, че руснакът, когото Дейв трябваше да убие, е майор от КГБ. Освен това даде ясно да се разбере, че проблемът с майора не е, че снабдява виетнамците с оръжие, а съветите, които им дава.

Въпрос: Какви съвети би могъл да дава един майор от КГБ на виетнамците?

Отговор: Съвети, основаващи се на сведенията от разузнаването, което е шаблонен похват на добрия стар КГБ.

Въпрос: Откъде набавя КГБ сведенията си?

Отговор: От агенти и информатори.

Дейв седеше в колибата си, пиеше топла бира и се чудеше. Руският майор е получил сведенията от информатор — може би някой от виетнамските офицери, прикрепени към командването на Кройтер, или от друг човек, с висок чин, предаващ качествена информация. Нито Джек Мамбата, нито някои от другите командири би рискувал внезапно нахлуване в демаркационната зона, освен ако липсващата информация не бе сериозна.

Въпрос: Как би заловил такъв предател?

Отговор: Залагаш капан за руснака.

Въпрос: И каква е стръвта?

Отговор: Екип от заменими пехотинци, предвождани от също така заменим лейтенант.

Дейв бе изпратен на север, за да подмами звяра да излезе от бърлогата си. Кройтер очакваше, че младият лейтенант ще се обърка, ще стигне достатъчно близо до руския главен щаб, за да привлече внимание, ще започне да стреля и ще всее смут. През това време втори американски екип — по-многоброен и с по-опитни командири — ще бъде разположен по фланговете на руската база. Започне ли стрелбата, те ще влязат и ще заловят набеязаната си жертва. Ето защо бе цялата мисия. „Под повърхността на играта се играе друга игра...“

5.

Макар че не сънува лук, Дейв се събуди с мисълта за него. Или по-точно за най-горната люспа — Бърни Лийвай.

Хората като Рансъм не изпращат такива като Бърни да им вършат мръсната работа. Вършат си я сами. Затова им плащат. Сигурно Рансъм го е убедил по някакъв начин. Спорили са ожесточено. Бърни Лийвай е упорит човек. Реши ли, че нещо е правилно, трудно отстъпва.

Това е само част от отговора.

Другата част се съдържа в думите му: „Бърни Лийвай се самообвинява и Бог няма да му прости.“

Е, и какво от това?

Бърни мисли, че има някаква вина задето Рансъм иска да ме убие. Ако смята, че носи отговорност за целия този кошмар, тогава е убеден, че трябва да ме убие. Нещо повече, приема го за свое задължение. Бърни е служил в морската пехота. *Semper Fidelis*.^[1] Винаги е държал да изпълнява дълга си.

Мислиш, че зад цялата история стои Бърни?

Може би не. Вероятно той също е жертва като мен. Предполагам, че е така. Имал е избор — или Рансъм да ме пречука, или той сам да ме застреля. Когато влезе в кабинета ми, Бърни измънка, заеквайки, че нямам друг избор. Това искаше да каже. Мислеше, че е длъжен да го направи. Аз трябваше да бъда убит заради грешка, която той е допуснал. Именно Бърни, а не някой непознат трябваше да натисне спусъка.

Мил жест!

Благороден, бих казал. Бърни е поел вината върху себе си. Съвестта му го е продиктувала.

Тогава в каква каша се е забъркал Бърни и по какъв начин си замесен ти?

Не знам. Нямам представа.

Сигурен, ли си, че не си станал свидетел на някакъв мафиотски удар или нещо подобно?

Какво ли съм видял, чул, или знам?

[1] Винаги верен (лат.) — Б.пр. ↑

6.

Някой ходеше над главата му, по пода на компютърната зала.

— Вече е три и половина — извика мъжки тенор. — Шефът иска всички да отидем в залата за съвещания.

— Сигурно ще ни намалява заплатите — въздъхна някой.

— Да — добави друг, — за да компенсира за нарастващото бреме от премиите за управата.

— Вижте какво — обади се пак тенорът. — Знам, че тук е трудно, но все пак не сме безработни.

— Е, поне до три и половина.

Тенорът не обърна внимание на шегата и продължи:

— Шефът каза, че има един час работа с теб. Имаме ли да вършим нещо?

— Сега не, но в четири часа ще получа по факса сметките, по които има да се събират пари.

— Добре, Мардж, и без това ти се занимаваш с тези въпроси. Не идвай на съвещанието. Пък и аз ще се навъртам наоколо, ако ти потрябва помощ. Пътувам във влака заедно с шефа. Тогава ще ми разкаже за какво са говорили. Но всички останали да отиват. Знаете, че шефът не обича да закъсняваме.

По пода затракаха токове. Вратата се отвори и затвори. За миг всичко утихна. Сетне към мястото, където се криеше Дейв, се приближиха стъпки — леки и потракващи. Обувките на жената на име Мардж. Тя спря точно над главата му.

— Виж какво, Грег, от седем месеца се справям сама. Не е необходимо да стоиш тук. Защо не отидеш на съвещанието. Шефът ще се зарадва.

— Ами... Мардж, всъщност не останах, за да ти помагам.

— Нима? — леко повиши тон жената.

— Да. Ами... Въпросът е там, че... Виж какво, казвал съм ти го и преди. Ти си хубаво момиче. Мисля, че и аз не изглеждам зле.

— Не си падам по мъже, които имат съпруга и дете.

— Казах ти, че приключих с това. Искаш ли доказателства? Добре. Ще ти покажа сметките от адвоката.

— Не, благодаря.

— Само искам да излизаме от време на време. Да се поотпуснем и да се позабавляваме. Да пийнем, да хапнем нещо вкусно. Може би да отидем на кино. Да се опознаем. Какво лошо има в това? Защо дори не помислиш по въпроса?

— Грег, мислила съм, при това дълго.

— Добре. Знаех, че...

— И отговорът е не.

— Какво? Защо?

— Няма да ти обяснявам, Грег.

— Ти не ме приемаш сериозно, Мардж. Слушай, много държа на теб. Намеренията ми са сериозни. Няма да... Хей! Не си тръгвай!

Чу се борицкане и Мардж извика:

— Пусни ме, Грег. Веднага!

— Няма, докато не седнеш. И не ме изслушаш. С кого мислиш, че имаш работа, Мардж? Аз съм ти началник. Забрави ли това? Аз пиша характеристиката ти и решавам каква заплата да получавам. Миналия месец те зачеркнах от списъка на съкратените.

— Какво? Грег...

— Не е лесно да се намери хубава работа.

— Чакай, Грег. Има някакво...

— Особено ако имаш черно петно в биографията си. От друга страна, Мардж, ако останеш в „Америкън Интердайн“, може дори да те повишат, ако изиграеш правилно картите си.

— Има някой...

— Зарежи го, Мардж! Отдай се на любимия си.

— Не, имам предвид зад теб.

Грег, който бе извил ръката на Мардж, погледна през рамо.

Дейвид Елиът му се усмихваше, макар и не дружелюбно.

7.

Дейв ритна Грег, после се увери, че сладострастникът е загубил съзнание.

Разтърси китката си, опитвайки се да прогони болката. Кокалчетата на лявата му ръка бяха ожулени и от раната бликнаха няколко капчици кръв.

Ръката ти не е добре. Освен всичко останало ще развиеш и гангрена.

Дейв погледна за последен път изпадналия в несвяст Грег и вдигна очи към Мардж. Първата му мисъл беше, че тя има страхотни скули, а втората — че ще започне да вика.

— Здравсти, аз съм Дейвид Елиът и имам лош ден — избръщолеви той.

Четвъртитите привлекателни челюсти на Мардж се отпуснаха. Изумруденозелените ѝ като водите на планинско езеро очи се ококориха зад големите правоъгълни очила с червени рамки. Тя отвори и затвори уста два пъти, без да издаде звук.

Кажи ѝ нещо смешно. Дръж се хлапашки и леко огорчен.

— Как воних — рече Мардж и сбърчи нос.

Дейв хареса гримасата.

— Всъщност днес е най-лошият ден в живота ми. Слушай, Мардж, ако продължаваш да отстъпваш назад, ще се блъснеш в стената. Аз ще се отместя от вратата. Така че, ако искаш да се измъкнеш, ще те разбера.

Мардж сви устни и го погледна изпитателно.

— Нима?

— Да, наистина.

Тя беше привлекателна жена. Грег имаше вкус. Може би твърде нисичка — метър петдесет и пет, но с хубаво тяло. Черни коси, блестящи като лъскав въглен. Около двайсет и пет годишна. Закачливи очи и устни, създадени за усмивка. Готин еврейски нос, който беше едновременно симпатичен и...

Зарежи тая работа, приятелю. Стига ѝ един навлек за днес.

Мардж стоеше с гръб към стената, приковала поглед в Дейв. Започна да се прокрадва сантиметър по сантиметър, докато стигна до вратата. Сложи ръка на дръжката и отново проговори:

— Мисля, че трябва да ти благодаря. Заради онзи мърльо.

— Моля.

Дейв погледна мръсната си риза.

Мардж вирна глава и сложи ръце на кръста.

— Само това ли ще кажеш?

— Смятам, че е достатъчно.

— Изникваш от пода като някакво същество от романите на Стивън Кинг, поваляш с удар от кунгфу онзи женкар, а после се правиш на две и половина.

Време е за хлапашката усмивка. Хайде, приятелю, спечели доверието й.

Дейв въздъхна и наведе глава.

— Стори ми се, че се нуждаеш от помощ...

Сетне я погледна и се ухили.

— Пък и... Трябваше да направя нещо... Знам ли... Да се поразвеселя и да докажа, че съм свестен тип. Цапардосах го както заради теб, така и заради себе си.

— Какво? — изръмжа тя. — Винаги ли решаваш проблемите с личността си, като удряш хората?

— Не бих казал. До днес не съм имал проблеми с личността си.

Тя го изучаваше с поглед. Правеше го по циничен начин и подробно — от главата до петите. Дейв подозираше, че Мардж се опитва да прецени как изглежда под пласта мръсотия.

— Неприятности ли имаш? — попита накрая тя.

— Меко казано — отново въздъхна той.

Мардж отново сложи ръце на кръста си, изду бузи и килна глава. Това му се стори възхитително.

— Добре тогава. Знам, че ще съжалявам, но нищо. Предполагам, че ти дължа нещо заради...

Тя посочи презрително към проснатото тяло на Грег.

— Мардж, наистина се нуждая от помощта ти. Искам да те помоля за нещо, но не бива да се чувстваш задължена да го правиш.

— Добре, мистър...

— Дейв Елиът.

— И така, мистър Дейв Елиът, имаш пет минути. Да чуем какво имаш да казваш.

Тя потропваше с крак и хапеше устни. Накрая попита:

— И мислиш, че трябва да ти повярвам ли?

Дейв сви рамене.

— На стената има телефон. Обади се в „Сентерекс“. Вътрешният ми номер е 4412, а секретарката ми се казва Джоу Кортнър. Нейният номер е 4411. Кажи, че си помощничката на зъболекаря ми и че се обаждаш, за да промениш часа, който ми е определен за утре. Името на зъболекаря ми е Швебер. Провери какво ще стане.

Мардж се обади и обясни:

— Добър ден. Аз съм Мардж от кабинета на доктор Швебер. Мистър Елиът има час за утре, но се налага да направим промяна.

После млъкна и се заслуша в отговора.

— Аха. Имате ли представа кога ще дойде на работа?

Отново настъпи мълчание.

— Да, след няколко седмици. Ами, тогава ще го потърся в средата на идния месец. Благодаря. Приятен ден.

Мардж остави слушалката и каза:

— Отсъстваш от града. Някакъв спешен случай в семейството. Никой не знае колко време няма да си на работа.

— А сега се обади на брат ми. Ако има спешен случай в семейството, и той трябва да е в Индиана. Кажи, че го търсиш от името на адвоката ми, Хари Холиуел, и трябва да говорите за анулирането на фондацията, която основах.

Мардж изпълни молбата му и вдигна озадачено вежди, докато слушаше отговора. Затвори и обясни:

— Брат ти каза, че си заминал в командировка в Токио. Щял си да се върнеш след месец.

Дейв пусна една от най-приветливите си и сърдечни усмивки.

— Е, увери ли се, че ми трябва помощ?

Тя поклати глава и се вторачи в пода.

— Виж какво, аз съм обикновена служителка. Въоръжени хора... Мафията или... Освен това ти си ранил няколко човека...

Мардж млъкна, облиза устни и погледна към Грег.

Внимавай, приятелю, ще я загубиш.

Дейв прокара пръсти през косата си.

— Само за да им попреча да ме застрелят. Можеш ли да боравиш с оръжие, Мардж?

Тя сви устни.

— Когато бях осемгодишна, семейството ми се премести в Айдахо. Там всички са ловци. Виждала съм най-различни видове оръжия.

— Добре тогава. Погледни това.

Дейв извади единия от пистолетите, скрити под ризата му. Клекна, сложи го на пода и го бутна към Мардж.

— Взех го от един от хората на Рансъм.

Тя се наведе и взе оръжието. Държеше го с уважение, като опитен стрелец. Разгледа го и след една-две минути кимна.

— Да, последна дума на техниката. Не съм виждала такова нещо.

Дейв мълчеше и я чакаше да вземе решение.

Мардж го направи. Провери предпазителя на пистолета, хвана го за дулото, приближи се до Дейв и му го подаде.

— Мисля, че здравата си загазиш.

Той взе пистолета и го пъхна в ризата си.

— Трябва ми малко помощ. Няма да те въвличам в нищо опасно. Обещавам. Честна дума.

Лъжец!

— Искam от теб три неща. Първо, намери изолирбанд или нещо друго, с което увивате жиците под пода. Второ, донеси касетофон или диктофон. Трето, наблюдавай коридора, докато отида в тоалетната да се измия и преоблека.

— Влез в дамската.

— Моля?

— Всички жени на този етаж работят в нашия отдел, а в момента са на съвещание. В дамската тоалетна ще е по-безопасно.

8.

Дейв — измит и облечен в панталона и ризата на любовчията Грег — се върна в компютърната зала.

Мардж го огледа одобрително.

— Приличаш на програмист. Очилата ти са накриво, панталонът е малко къс, а ризата — извадена навън.

— Благодаря. Ако имах бели чорапи и маратонки, маскировката ми щеше да е безупречна.

Макар да не му бяха по мярка, дрехите на Грег вършеха работа. Ризата беше широка и скриваше очертанията на пистолетите. За съжаление обувките не му ставаха, а Дейв искаше да се отърве от скъпите си „Бали“.

Мардж вдигна диктофона, който Дейв й бе дал.

— Сигурен ли си, че номерът ще мине?

— Надявам се. Това е най-добрата ми идея.

— А ще можеш ли да нагласиш предавателя?

Дейв бе взел два радиопредавателя — единия от Карлучи, а другия от мъжа, когото застреля в Клуба на министър-председателя. Разгледа ги, докато се криеше под подиума на компютърната зала. Необходима му беше само минута, за да настрои втория предавател на същия код като първия, по който Рансъм бе казал, че ще го търси.

— Да, Мардж, готов е.

— Значи трябва само да натисна копчето и да пусна записа? — попита тя, като посочи предавателя.

Пръстите й бяха дълги и тънки — точно каквито харесваше Дейв. Мразеше късите и дебели. Мардж имаше прелестни пръсти. Както и някои други неща. Тя беше пълна противоположност на съпругата му — закръглена там, където Хелън беше мършава, дребничка, докато Хелън беше прекалено висока, хитра на дребно, докато Хелън беше студена и отракана, и невъзмутимо сексапилна, докато Хелън...

Дейв положи усилие, за да насочи мислите си към онова, което предстоеше да извърши.

— Точно така. Веднага щом чуеш някакъв глас, пусни записа. Но само, ако си извън сградата. Вътре ли си, не прави нищо. Ако Рансъм се обади, преди да се измъкнеш от тук, ще трябва да измисля друг план.

Мардж пое дълбоко въздух и се усмихна.

— А какво ще правим с Грег?

Хубава усмивка!

— Рано или късно някой ще чуе стенанията му. Или утре чистачките ще го намерят. Дотогава ще остане тук.

— Между другото, исках да те попитам — защо уви толкова много изолирбанд около... Ами, оная му работа?

— Защото, когато някой започне да го размотава и го дръпне, искам онзи сваляч да извика „Ох!“.

Мардж се изкикоти.

— Ти си гаден тип, мистър Дейв Елиът.

Усмивката ѝ озари стаята.

Пък и как го гледаше. Или поне така си мислеше. Надяваше се.

— Да — ухили се самодоволно Дейв, — такъв съм си — куче-пазач.

Тя вдигна брадичка и лицето ѝ порумения.

— Но не си гаден към всички.

— Не.

Дейв направи една крачка към нея. Чист инстинкт. Мардж стори същото, ала в движението ѝ нямаше нищо инстинктивно. Дейв усети, че в обзаведената с климатична инсталация компютърна зала стана топло. Приятна топлина. По-скоро лек летен ветреца.

Мардж стоеше близо до него. Очите ѝ искряха. Делеше ги само една крачка. Или тълкуваше сигналите ѝ погрешно, или на нея ѝ харесваше да е близо до него. Взаимно привличане. Имаше магнетизъм — неподправен, спонтанен и неизбежен. Рядко срещано явление, но се случваше. Някои го наричат любов от пръв поглед, макар че, разбира се, не е така.

В главата на Дейв се завъртя изключително глупава мисъл. Но и мисълта, и глупостта му се понравиха, така че...

Той се сепна и обузда психиката си толкова рязко, че изпита болка. Самата мисъл за онова, което възнамеряваше да направи беше безумие, дори самоубийство.

Хубаво е, че все още имаш морални задръжки, приятелю...

Дейв сграбчи ръката на Мардж и я стисна, сякаш се ръкуваше с някой от колегите си.

— Благодаря за помощта, Мардж. Наистина съм ти признателен. Но трябва да тръгвам. Колегите ти скоро ще се върнат от съвещанието. Очите ѝ заискряха още по-силно.

— Добре. Виж какво, цялото ми име е Мериголд Фийлдс Коен. Не ме гледай така. Родена съм през 1968 и родителите ми живееха в Сан Франциско. Не съм виновна, че са ми дали това тъпо име. Както и да е, ще намериш телефонния ми номер в указателя. Уест Сайт, 94-та улица. Обади ми се, като се измъкнеш от тази бъркотия. Може дори да ми дойдеш на гости.

Дейв ѝ се усмихна. Мардж беше възхитителна. Той беше изцяло запленил от нея. Изкушаваше се да каже нещо прибързано.

Жалко, че имаш щастлив брак. А може би вече не е така.

— Разбира се, Мериголд.

Опита се думите му да прозвучат искрено. А може би действително беше така.

— Да не си посмял отново да ме наречеш Мериголд.

— Няма. Обещавам. Честна дума. А сега искам да ти кажа още нещо.

Мардж закима нетърпеливо.

— Последното, което искам, е да си навлечеш неприятности заради мен. Не желая да разбират, че ми помагаш. Но когато намерят Грег, ще възникнат въпроси. Затова трябва да имаш алиби. Измислил съм ти непоклатимо алиби. Никой няма да се усъмни. Нали разбираш?

— Да. И какво е то?

— Това.

Дейв я удари по челюстта. Хвана я, докато се свличаше надолу и внимателно я положи на пода. Сетне взе парите от чантата ѝ. Само двайсет и три долара. Горката. Остави ѝ обаче картата за метрото, за да може да се прибере вкъщи.

ГЛАВА 4

ВСИЧКО Е ВЪВ ВЪОБРАЖЕНИЕТО

1.

Водена от най-тъпия вид суеверие, организацията, която бе построила и поддържаше сградата, където работеше Дейв, бе решила, че няма да има тринайсети етаж. Номерацията вървеше 11, 12, 14, 15 и тъй нататък, сякаш боговете или демоните, вещаещи лош късмет, бяха толкова прости, че не можеха да броят.

„Америкън Интердайн“ заемаше дванайсетия и четиринайсетия етаж. Рецепцията беше на горния.

Администраторката лазеше на колене и подсмърчаше. Дейв се вторачи в нея.

Тя представляваше карикатура на юпитата от 80-те. Вълнената ѝ пола на рибена кост стигаше почти до глезените. Всеки състезател по американски футбол можеше да ѝ завиди за подплънките на самото. Бялата ѝ памучна риза беше толкова силно колосана, че сякаш всеки миг щеше да се разпадне, а тъмночервената фльонга на врата ѝ приличаше на голяма птица от списъка на застрашените от изчезване видове. Цялото ѝ облекло крещеше, че е купено от „Олкът и Андрюс“ — магазин, фалирал преди няколко години.

— Извинете — каза колкото може по-учтиво Дейв. — Аз съм от телефонната компания.

Тя вдигна глава и присви очи.

— Не мърдайте. Стойте там.

— Контактните си леци ли загубихте?

— И двете.

— Да ви помогна ли?

— Само ако внимавате.

— Разбира се.

Дейв клекна и се вгледа в килима. Близо до жената съзря отблясък от отразена светлина.

— Малко наляво. Видяхте ли я?

— Да. Благодаря.

— А другата е малко по-нататък.

— О, чудесно. Намерих я.

Администраторката извърши съответния ритуал — близна пръсти, вдигна клепача си, вирна нос към тавана и намести лещите. Според Дейв хората, които носеха контактни лещи, бяха малко по-неотвратителни от онези, които бъркаха в носа си на обществени места.

Жената извади книжна носна кърпа и избърса очи. Кърпата стана лилава от грима ѝ.

— Нещо ви влезе в окото ли?

Дейв знаеше, че не бива да задава този въпрос.

— Не...

Те преглътна, подсмръкна и избърса една сълза.

— Аз... Плачех.

Дейв мразеше да се превръща в изповедник на непознати хора, но се нуждаеше от помощта на тази жена. Опита се да внуши състрадание, въздъхна и попита:

— Какво се е случило?

След десет минути Дейв знаеше повече, отколкото искаше, за живота на администраторката. В края на 80-те получила бакалавърска степен от един престижен бизнес университет, започнала работа на Уол Стрийт като инвестиционен банкер, била уволнена по време на последната вълна от съкращения, останала безнадеждно безработна и накрая от отчаяние кандидатствала и била назначена като администраторка в „Америкън Интердайн Уърлдуайд“.

Дейв издаваше успокояващи звуци.

— И така, единственото място, където намерих работа, е тази дупка. Още изплащам заемите от следването. Едва изхранвам котката си. Бившият ми съпруг също е безработен и не може да плаща издръжката на детето... Бих печелила повече като помощничка на зъболекар... Хазяите ме гонят за наема... Пък и...

Дейв докосна ръката ѝ.

— Какво? На мен можеш да кажеш всичко.

— Оня пак ме оципа по задника.

— Кой? Грег ли?

Дейв преглътна. Това беше грешка. За щастие жената не се усети да го попита откъде знае за него.

— И той. Всички! От гадния председател на Управителния съвет до последния скапан служител!

Дейв скръсти ръце и затвори очи.

— И оная е голяма кучка.

— Моля?

— Шефката на отдела.

Дейв я успокои и ѝ каза какво иска. Тя му се усмихна доверчиво и му го даде. Той беше толкова отзивчив и състрадателен, че тя дори не се замисли. Пък и носеше работен колан с инструменти на телефонен техник. Само помоли да ѝ го върне, след като свърши работата си.

Ключът.

Стиснал зъби, Дейв обеща. Тя погледна часовника си.

— Ще свършиш ли преди пет? Тогава си тръгвам.

Дейв ѝ се усмихна за последен път.

— Вероятно не. Но ще го пъкна под попивателната на бюрото ти. Става ли?

— О, разбира се. Или го пусни в средното чекмедже.

— Добре. Искам да те питам още нещо. Познаваш ли жена на име Мардж Коен? Работи в компютърната зала.

Администраторката кимна.

— Може да ѝ се обадиш. Тя е свястно момиче и мисля, че знае как да се оправя с досадниците.

— Ще ѝ звънна довечера вкъщи.

Дейв се запъти към вратата, после се обърна.

— Каза, че телефонната зала е на този етаж, така ли?

— Нататък по коридора и вдясно.

— Благодаря. Ще се видим по-късно.

— Добре.

Дала му бе ключа за помощните помещения и складовете на „Америкън Интердайн“. С малко повече късмет той щеше да стане на всеки склад в сградата. На телефонните зали. На килерите на чистачките. Навсякъде, където имаше разни неща.

Ключът беше точно онова, което му трябваше.

2.

Дейв разглеждаше съдържанието на склада, когато Рансъм извърши непростимото.

Радиопредавателят в джоба на Дейв изпращя. От тонколоната се разнесе натрапчивият, до болка познат повлечен говор.

— Мистър Елиът, при мен е един човек, който иска да говори с теб.

Дейв стисна зъби. Какво ли бе намислил Рансъм? Поредният евтин номер. Малка психологическа война, за да обърка жертвата си. Нещо, което да нанесе удар по самоувереността му и да посее съмнения...

— От досието ти знам, че лоялността не е сред личните ти качества. Нито към националното знаме, нито към приятелите. Надявам се обаче, че се чувстваш обвързан поне със собствената си плът и кръв.

Какво?

— Татко?

Не!

— Татко, чуваш ли ме?

Синът му Марк. Единственото му дете.

— Аз съм, Марк.

Момчето следваше в Колумбийския университет, живееше в общежитието на 110-та улица и идваше да обядва с баща си най-малко веднъж седмично. Ревнивата Хелън никога не излизаше с тях. Тя знаеше, че Марк е най-важният човек в живота на Дейв.

— Татко, изслушай ме.

Марк искаше да стане философ. Нещо в тази наука бе докоснало душата му. Намираще смисъл в Платон, разум в Кант и радост в Хегел. Още във втори курс, без професорите да го карат, прочете „Същество и време“ от Мартин Хайдеггер — всичките петстотин гъсто изписани страници — и написа критична статия за чудо и приказ, която бе одобрена за публикуване.

— Моля те, татко. Много е важно.

О, Рансъм, мръсно копеле, как се осмеляваш да вълличаш момчето ми в това? Ще се погрижа да си платиш.

— Трябва да ме изслушаш, татко.

Дейв, който се съмняваше дали бе използвал думата „философия“ от студентските си години, въодушевено насърчаваше Марк да учи. Ако другите бащи гледаха с пренебрежение на желанието на синовете си да посветят образованието си на наука, прословута с неприложимостта си за комерсиални цели, то те бяха още по-големи глупаци.

— Аз съм долу. Мама лети със самолета. Ще бъде тук след няколко часа.

Ще те пречукам, Рансъм. И ще измия ръце в кръвта ти.

— Татко, агент Рансъм ми разказа всичко. Показа ми и досието.

Що за отвратителна лъжа беше това?

— И на други хора се е случило, татко. Ти не си единственият. Били сте двайсет-двайсет и пет човека. Давали са ви лекарства. Преди да се родя, във Виетнам.

Ще те накълцам на парчета. Ще те жигосам с моя огън. О, Рансъм, зловна гадино, мъченията, на които ще те подложат, ще бъдат безкрайни.

— Било е експеримент, татко. Не са знаели какво ще стане. Ала лекарствата имали дълготрайно въздействие. Дори след всичките тези години на хората им се привиждат сцени от миналото. Побъркват се. Армията се опитва да запази това в тайна. Искат да издирят всички, на които са били давани лекарствата. Казват, че могат да те излекуват.

Какво? Това ще бъде най-лошото. Рансъм се надява да ме изкара извън релсите.

— Казват, че лекарствата имали генетичен ефект. И аз трябва да бъда прегледан. Вероятно мама... е имала онези проблеми заради него.

Анджела. Студентската му любов. Ожениха се през юни. Един син и два спонтанни аборта. Дълбока депресия. Алкохолизъм. Развод. Психиатрични грижи, втори брак, две очарователни дъщери и щастлив живот с друг мъж.

— Татко, привиждат ти се разни неща. Но вината не е твоя. От лекарствата е. Дълго са били в организма ти. И когато наближиш петдесетте, нещо става с тялото ти. Започваш да си въобразяваш, че те преследват хора с ножове и пистолети. Втълпяваш си, че всички са

против теб. Нахвърляш се върху всеки. Това е само във въображението ти, татко, но те могат да те излекуват. Ако се предадеш, ще го направят, инак състоянието ти ще се влоши. При това много бързо. Трябва да им позволиш да те лекуват, татко. Ти виждаш неща, които не съществуват. Болестта те кара да нараняваш хората. За бога, дай възможност на агент Рансъм да ти помогне. Затова е дошъл. Той ти е приятел.

Дейв се почувства добре с пистолет в ръката. Пръстите му погалиха спусъка. Плъзна палец по предпазителя и го натисна. Нагласи оръжието на автоматична стрелба. Ставаше му все по-приятно.

— Усещаш ли яростта, татко? Не разбираш ли, че онова, което чувстваш, е напълно извън контрола ти?

Точно така.

3.

Изгаряше от желание да убива.

„В крайна сметка, господа, много по-важно е да сломите духа на противника, отколкото да го убиете.“

Нямаше търпение да започне да стреля.

Носеше се в тъмночервена мъгла.

Рансъм иска точно това, приятелю.

Мъглата започна да се разсейва.

Скоро щеше да вижда ясно всичко, окъпано в ярка светлина.

Господи! Не разбираш ли какво прави с теб?

Дейв провери пълнителя на пистолета. Беше пълен.

Рансъм излъга съпругата, сина ти и теб. Това е уловка! Клопка!

Дейв зареди пистолета. Колко добре би се почувствал, ако застреляше онези типове.

Но искаше да ги накара да чакат. Изгаряше от нетърпение да го направи.

„Изтерзаният противник е невероятно уязвим. Падналите духом се побеждават най-лесно, а обезсърчените моментално стават жертви. Това е основният принцип на психологическата война и първата повеля на нашата благородна професия.“

За чия благородна професия ставаше дума? За тази на Рансъм? На Джек Мамбата? На сержант Мълинс? На моята?

Ръката му стисна студените сиви метални перила.

Съсредоточи се върху студеното. Не мисли за нищо друго.

Дейв застана неподвижен и се насили да диша дълбоко. Задържа дъха си, докато пред очите му заплуваха разноцветни петна, после го изпусна съвсем бавно. Избърса потното си чело с края на ризата.

Така е по-добре, приятелю.

Протегна дясната си ръка. Тя трепереше.

Мъжете, чиито ръце треперят, не са добри стрелци.

Рансъм почти бе успял.

„Онзи, който победи врага с военна хитрост, е толкова достоен за похвала, колкото и онзи, който го победи със сила.“ Макиавели.

Спомняш ли си? Професор Роб непрекъснато го цитираше.

Дейв щракна предпазителя и превключи плъзгача на полуавтоматична стрелба. Напъха го в колана едва след третия опит.

Той ще го направи отново. Ще стори всичко, за да те обърка.

Коленете му се огъваха. Свече се на стълбите, неподвижен и треперещ, докато гневът му премина.

Това явно беше най-сполучливото попадение на Рансъм. Нямаше по-голямо коварство от това да извика Марк, да го излъже и да го накара да подмами баща си в смъртоносния капан...

Сигурен ли си, че го е излъгал?

Не. И това беше най-гадното. Може би някой наистина му бе дал експериментално лекарство. Ония от разузнаването не прибъгваха за пръв път до подобни номера. Навремето един нищо неподозиращ служител на ЦРУ бе погълнал, без да знае, доза ЛСД и в резултат на това бе извършил самоубийство. Чак след двайсет и пет години Управлението призна истината и неохотно отпусна компенсация на семейството.

Имаше и други случаи. През 50-те, когато армията тайно разпръскваше в небето над Сан Франциско аерозолни микроби, *Serratia marcescens*. Десет години по-късно секретна група военни изследователи напълни стъклени крушки с умерено опасни микроби и ги пусна в нийоркското метро, за да изучи как се разпространяват кихането и хремата. Горедолу по същото време в Юта измряха цели стада овце, когато строго засекретена лаборатория изпусна някакъв неустановен газ. Навсякъде се носеха слухове за биолози, имунолози и генетични инженери, проявяващи нездрав интерес към резултатите от експериментите, извършвани от Оста във военнопленническите затвори по време на Втората световна война. Там на мнозина американци бяха инжектирани заразни вируси, неизпитани лабораторно лекарства и най-скандалното — спирохети от сифилис. Като се прибавят и ужасяващите изпитания на радиоактивни вещества върху самите военнослужещи, не беше трудно да се повярва, че някой гадняр е бил мотивиран достатъчно, за да даде умопомрачаващо лекарство на неколцина от колегите си.

Разузнаването имаше свои закони и беше способно да извършва зловещи опити върху военни и цивилни. В края на краищата това се правеше заради интересите на американската национална сигурност и заради увереността — нещо, в което всички вярваха, — че руснаците се занимават със същото. Какво от това, че пострадаха няколко лабораторни плъха или шепа мъже в униформи? Толкова ли бе висока тази цена, за да се осигури запазването на демокрацията? Всъщност, когато през 70-те неколцина сенатори научиха за тези операции и публично изразиха негодуванието си, бяха възмутени и не малък брой от виновниците. „Защо се вдига толкова голям шум? Ние само си вършим работата, за която ни плащат. Не можете да ни обвините! Правим го за добро!“

И сега Рансъм бе съчинил тази необикновено коварна лъжа, още по-подла, тъй като беше правдоподобна. Тя му гарантираше, че всички, които познават Дейв и могат да му помогнат, заставаха на страната на Рансъм. Нещо повече, тя караше дори самия Дейв да се съмнява в себе си.

Знаеш ли, може да е истина.

Знам. Господ да ми е на помощ.

Дейв потрепери, отчаян от прозрението, че сега е съвсем сам. Нямаше с кого да поговори. Никой не би го изслушал. Съпругата, синът и приятелите му вярваха не на него, а на лъжите на Рансъм. Всички бяха против Дейв. Не можеше да се довери никому.

Точно от това са изтъкани стряскащите кошмари, зародишът на лудостта и обърканите и нездрави мисли, които карат уравновесените някога хора да надничат нощем под леглото, да подозират, че телефонът им се подслушва и след време да си внушават, че злите сили контролират всяко тяхно действие. В едни случаи това беше правителството, в други — Тристранната комисия, в трети — извънземните. Не вярваш на никого, защото всеки е един от Тях или Техен агент. И скоро започваш да пишеш дълги писма до редакторите на „Сайънтифик Америкън“. А може би не правиш дори това, защото вероятно редакторите също участват в заговора. Замисляш се дали да не облепиш стаята си с алуминиево фолио, за да се предпазиш от радиацията, а нощем обикаляш по улиците и рисуваш със спрей мистични символи по стените, за да прогониш злите духове, като непрекъснато дърдориш със себе си, а бръщолевенето е понятно само

за теб и никой друг. Накрая събираш багажа си и започваш да търсиш някое тъмно място, където да се скриеш до зазоряване, защото Те са там, търсят те и искат да те разпънат на кръст...

Психиатрите наричат това параноя и когато състоянието ти се влоши, те затварят в лудница.

Защото онези, които мислят, че всеки иска да ги убие, могат да бъдат опасни.

ГЛАВА 5

ЕДНА ПРЕВЪЗХОДНА ШЕГА

1.

Ако имаше малко късмет, Мериголд Фийлдс Коен, която вероятно бе зачената в онова лято, когато той язди по високата планина Сиера и спа на брега на идеалното зелено и незабравимо езеро, може би още беше в безсъзнание. Ако беше така, тя нямаше да е чула думите на сина му и щеше да използва диктофона, когато настъпеше моментът Дейв да избяга.

Той не искаше нищо повече, освен да не се натъква на Рансъм и хората му. Но ако станеше нещо, преди Мардж да е пуснала записа, Дейв трябваше да има карта и маршрут за бързо бягство. Засега бе успял да се справи с преследвачите си и бе заложил на дефанзивната игра. Дойде обаче време да промени тактиката си. Освен това дължеше нещо на Рансъм, защото бе намесил сина му в цялата история. Всъщност му дължеше много неща.

1, 2, 3, 5, 7, 11, 13, 17, 19, 23, 29, 31, 37, 41, 43, 47.

Прости числа. Ако ги разделиш на всяко друго число, освен на единица или на собствената им стойност, се получава дроб. Простите числа са неизчерпаем източник на вдъхновение за математиците и с тях се смята лесно — още повече, ако се интересуваш само от по-малките от петдесет.

Професор Роб казваше: „Господа, представяте ли си в какво неприятно положение би се оказал един саботьор, ако попадне в собствения си капан? Представете си, че лежите сред димящите отломки с откъснат крак или с изкормени вътрешности. Замислете се колко огорчени бихте се чувствали, ако знаете, че самите вие сте нагласили адската машина, която ви е ранила. Господи, няма ли да се изчервите? Вих казал, че това е едно от най-стъписващите преживявания в живота. За да избегнете такива досадни и унижителни моменти, днес ще ви преподам малко аритметика. Ще обсъдим и ще научим някои прости математически прогресии. Тези формули са много полезни за определянето на мястото, където може да сте приготвили малка лудория за назидание на противника.“

Има шестнайсет прости числа по-малки от петдесет. Дейв заложи капани на аварийните стълби на шестнайсет етажа. Шестнайсет на източното стълбище, шестнайсет на западното и шестнайсет на южното.

Инструкторите в лагер Пи бяха изтъкнали значението на простотата. Сполучливият капан е простият, направен така, че да причини максимум ефект с минимален брой подръчни материали. Както във всяко начинание, така и в изкуството на мръсните номера, простотата е най-великата мъдрост.

Дейв уважаваше простотата. Неговите капани — „шегички“, както ги наричаха инструкторите — включваха парчета тъмнозелен телефонен кабел, опънат ниско над горните стъпала, кофи, пълни с хлъзгав течен сапун, поставени в ъглите, откъдето лесно можеха да бъдат взети от един бягащ човек, ведра с лепкав бързо втвърдяващ се цимент, готови да бъдат катурнати, контейнери, пълни със запалителен промишлен почистващ разтвор, сложени на леснодостъпни места, тежки жици, внимателно увити около тръбопроводите така, че да могат лесно да се размотаят, евтини ножове за отваряне на пликове, прикрепени с изолирбанд на островърхи групи по три, привидно безобидни купчини хартия, постлани върху две от площадките на стълбищата, размотан от пожарния кран и опънат по стълбите на пет етажа маркуч, три метални кутии с мастило за копирна машина, готови да изригнат, заслепяващ черен прах и някои други неща.

Преподавателите му биха се гордели с него.

Дейв се съмняваше дали всичките му капани ще влязат в употреба. Много от тях може би нямаше да бъдат задействани. А що се отнасяше до останалите, те най-много можеха да счупят някой крайник или да разкъсат плътта. Повечето бяха поставени само като препятствие и не бяха предназначени да убиват. Целта беше да забави Рансъм и хората му.

От друга страна, приятелю, ако искаш да причиниш истински неприятности...

В килера на чистачките Дейв намери пет големи кашона с по двайсет бутилки амонячен почистващ препарат.

Амонякът е често използвано вещество. Употребяват го за миене на прозорци, за обеззаразяване на тоалетни и за излъскване на порцелан. Той е обикновена съставна част на всяко домакинство.

В лагер Пи бяха научили Дейв как да използва такива домакински препарати. Той знаеше, че всеки кухненски килер представлява арсенал от отрови, запалителни смеси и експлозиви. Съчетани в съответните пропорции, не малка част от тях се превръщаха в смъртоносни оръжия.

Смесен с йод, шишенца от който има във всяка служебна аптечка, амонякът образува утайка от малки кристали от азотен трийодид. Третирани по подходящ начин и изсушени, те се превръщат във вещество с търговска стойност. Продават го под друго име, добре познато в минната промишленост, като идеално средство за взривяване на рудни жили. Единственият проблем на това вещество е неговата неустойчивост. Само трийсет килограма налягане, упражнено върху кристалите и...

Бум! — самодоволно се изкикоти ангел — пазителят на Дейв.

2.

Малко след 18 часа Дейв влезе в капана.

Докато залагаше „шегичките“ си, той стигна до извода, че главорезите на Рансъм стоят настрана от стълбите. Достатъчно беше да охраняват изходите на приземния етаж. Освен това пушачите — прокудени от кабинетите си, прокажените на двайсетия век — излизаха на стълбището, за да се насладят на една скришна и срамна цигара. Докато присъствието на един телефонен техник, разнасящ жици нагоре-надолу по етажите, беше незабележимо за пристрастените към никотина, то патрулиращите главорези неизбежно биха се усъмнили.

Ако беше на мястото на Рансъм, Дейв би заповядал на хората си да стоят далече от стълбищата, дори след като работният ден бе свършил. За съжаление работното време наистина бе изтекло и някои от хората на Рансъм започваха да стават игриви. Дейв се зачуди дали шефът им знае какво са намислили. Вероятно не. Човек като Рансъм никога не би одобрил такъв нескорошно приготвен капан. Той беше несъвместим с професионалните изисквания на Рансъм. Дейв също го намери за достатъчно аматьорски, за да бъде опасен.

Вече никой не може да ти помогне.

Двама от хората на Рансъм бяха застанали на западното стълбище. Бяха се свили в ъгъла на трийсет и деветия етаж, близо до аварийния изход. Единият, който несъмнено се мислеше за много хитър, беше изключил луминесцентното осветление над вратата. Циментовата площадка, студените сиви стени и изходът бяха потънали в мрак.

Издадоха ги сенките. Ако бяха оставили осветлението, Дейв щеше да ги забележки, едва когато станеше твърде късно.

Старият номер с изгасянето на лампите. Онези типове са чели прекалено много Робърт Лъдълм. Ако са достатъчно добре обучени, ще има още двама на трийсет и втория етаж. Стандартна тактика на засада, точно по учебника.

Идеята беше да го заклецят между трийсет и втория и трийсет и третия етаж. Двама стрелци горе и двама долу. Техническият термин беше „кръстосан огън от фланговете“. Жертвата става на кайма.

Което означава, че вълнението ще започне, когато стигнеш до средата на следващия ред стъпала.

Дейв изкачи последните няколко стъпала към трийсет и втория етаж. Стъпките му отекваха по цимента. Двамата мъже, скрити в тъмнината, знаеха, че идва. Щяха да го чуят, да го проследят и да зашепнат по предавателите.

Откога ли стоят там и се ослушват? Дали са имали време да повикат още хора?

Дейв видя противниците си. И двамата се бяха долепили до стената и държаха къси и застрашителни щурмови пушки.

АР-15? Не, друг вид. С по-голям пълнител и повече патрони.

Дейв спря и затаи дъх. Измъкна ризата от панталона и избърса лицето си с нея.

— Мразя тези проклети стълби — измърмори той достатъчно силно, за да го чуят.

Единият от мъжете приближи предавателя до устата си.

Идиот. Не можеш едновременно да дърдориш по предавателя и да насочиш оръжието. На нищо ли не са ви научили?

Дейв сви рамене и продължи да се изкачва. Двамата мъже на следващия етаж нямаше да стрелят. Искяха да бъдат сигурни, че ще го уцелят, а единственият начин да сторят това беше като го подложат на кръстосан огън. Стрелбата щеше да започне едва когато Дейв стигнеше площадката между трийсет и втория и трийсет и третия етаж. Беше убеден в това.

Ала увереността не му помогна. Сърцето му биеше като обезумяло и изведнъж се задъха. На челото му избиха капки пот. Мускулът под лявото му око започна да потрепва неудържимо. Коленете му се огъваха. Пушеше му се.

Има моменти, когато напълно съзнателно влизаш в капана. Понякога го правиш, защото това е единственият начин да избегнеш противника, а друг път, защото единственият начин да постигнеш целта си е да дръпнеш пружината на капана. Но в повечето случаи — за да сложиш стръвта в пригответия от теб капан.

Което съвсем не улеснява нещата.

Ръцете му трепереха. Полагаше съзнателни усилия да не извади пистолетите.

Дейв продължаваше да се изкачва. Едно стъпало. Две. Три. Четири...

Появи се само за миг. Мъжете на трийсет и третия етаж не го видяха повече. Те бяха насочили оръжията си към площадката на осем стъпала пред него и го чакаха да сгреша. Онези зад вратата напрягаха мускули и се готвеха да изскочат. И двата екипа знаеха коя е мишената им. Очакваха я с нетърпение и вероятно си мислеха как, когато всичко свърши, ще се потупват по гърба, ще се шегуват, ще запалят цигари и ще се уверяват взаимно, че случаят Дейвид Елиът не е бил особено трудна задача.

Дейв сложи ръка на парапета — студен, кух и цилиндричен.

Пое дълбоко въздух.

До партера имаше трийсет и два етажа. Не успее ли, край на всичко.

Дейв прескочи стълбището и отсрещните перила и се приземи на пръсти. Скокът беше къс и лесен — само миг на опасност.

— Мамка му! — чу се глас отгоре.

Патрони обсипаха бетонната площадка, на която бе стъпил. Но Дейв вече не беше там.

Вкопчи се в перилата и хукна надолу. Взимаше по две-три стъпала едновременно. Трябваше да мине покрай следващата площадка. Ако беше още на стълбите, водещи към трийсет и втория етаж, хората зад него щяха да видят прекрасния му гръб.

Аварийната врата се отвори с трясък. По бетона отекнаха стъпки.

Дейв прекрачи перилата и скочи. Градушка от куршуми раздра въздуха около него.

— Мръсно копеле! — отчаяно изкрещя някой.

Дейв Елиът бягаше.

— Тук Чапла! Той е на трийсет и първия... на трийсетия... Слиза надолу! Къде сте? Какво? На западното стълбище, задник такъв! Веднага отивайте там!

Някой изпразни един-два пълнителя надолу по стълбището. Куршумите се удариха в стените и разпръснаха парченца бетон. Дейв почувства пареща болка в рамото.

Хората на Рансъм препускаха надолу по стълбите и стреляха. Навсякъде рикошираха куршуми.

Стандартна оперативна процедура. Ако не можеш да уцелиш мишената с един-единствен изстрел, обсипи го с куршуми.

Дейв прескочи още едни перила. Под брадичката му изсвири куршум. Той изтръпна. Някъде долу се отвори врата. Друга група мъже хукнаха нагоре. Опитваха се да го притиснат.

Двайсет и шести етаж. Остава още един.

Дейв се подхлъзна, подпря се и се изправи. Вече беше там, където искаше — на двайсет и петия етаж.

Погледна нагоре. Пожарникарският маркуч беше на мястото си. Положил бе доста усилия, докато го размотае до двайсет и деветия етаж. Не очакваше, че ще го използва.

Хората на Рансъм вече бяха стигнали до маркуча. Не го видяха.

Дейв сграбчи червеното емайлирано колело с две ръце и се опита да го завърти. То не помръдна. Раздруса го. Нищо.

Дейв се подпря на пръсти и се напегна. Колелото мръдна. Маркучът изклокочи и изсъска. По него потече вода. Дейв натисна още по-силно. Колелото започна да се върти свободно. Съскането прерасна в бучене. Маркучът вече не беше плосък и неподвижен. Той се напълни, изду се и взе да се движи. Водата бушуваше в него и се изкачваше по стъпалата, а налягането се повишаваше с всеки изминат сантиметър.

Ако си спомням добре, налягането е сто и петдесет килограма. Адски силно, приятелю.

Маркучът се раздруса, извъртя се надясно и започна да се надига. Приличаше на живо същество — огромна жълто-кафява змия, която се събужда. А щом се тресеше тук, то пет етажа по-нагоре краят му сигурно...

По стълбището отекна писък.

... Неудържимо се клатеше напред-назад. Струята можеше да строши крака на як човек.

Писъкът се извиси. Приближаваше я със страхотна скорост. Дейв погледна нагоре точно когато тялото прелетя над главата му. Мъжът падаше надолу, като размахваше ръце и се опитваше да се хване за перилата. Лицето му беше преbledняло от безнадежден ужас.

По дяволите. Дейв не искаше да ги убива. Целта му беше само да ги забави.

Отгоре се чуха други викове и порой псувни. Дейв не им обърна внимание. Имаше по-сериозни грижи. Мъжете, които се изкачваха, се приближаваха до него. Ако разбиеше ключалката и побегнете по двайсет и петия етаж, те щяха да се озоват точно зад него и той щеше да се превърне в лесна мишена.

Вече ги чуваше. Бяха два-три етажа по-надолу.

— Какво става там горе? — задъхан попита единият.

— Има само един начин да разберем — отговори друг, не толкова задъхан глас.

Стъпките им отекваха по бетона. Тичаха.

Ято куршуми от автоматичен откос пробиха маркуча. От дупките бликна вода, която намали налягането. Мъжете вече препускаха безпрепятствено по стъпалата.

Преди известно време, когато залагаше капаните си, Дейв бе увил няколко тръби с дебел коаксиален кабел. Едната се намираше на този етаж. Кабелът беше прикрепен здраво. Дейв грабна свободния му край и го омота между краката си.

Кажи ми, че няма да направиш това.

Уви го два пъти около левия, после около десния си крак.

Ти си напълно откачен.

Преметна го през лявото си рамо, сетне между бедрата, кръстоса го на гърба и го прехвърли през раменете си.

Бърз и здрав възел. Готово.

Дръпна кабела. Той не помръдна. Хамутът, в който се завърза, беше набързо направен, но представляваше надеждна имитация на парашутистко седло.

Покрай гърдите му профуча куршум. Дейв не се замисли за него. Пристъпи напред, подскочи веднъж на пръсти и скочи над перилата. Гмурна се с дълго упражнявано, но незабравено съвършенство. Сякаш отново се потопи в калните кафяви дълбини на изумруденозеленото езеро от детството си.

Почувства се добре.

Прелетя празното пространство между стълбите. Докато се приземяваше, зърна едно лице с широко отворени очи и зинали уста.

— Мили боже! — промълви мъжът.

Някъде изсвистя куршум, но беше твърде далеч, за да се тревожи за него.

Дейв се вкопчи в кабела и се приготви за падането. Предполагаше, че няма да е по-зле от първия скок от хиляда двеста и петдесет метра над Форт Браг. Един-двама от по-отраканите пускаха безсолни шеги. Всички останали мълчаливо отбягваха погледите на другарите си. Онова гадно копеле, кубинският сержант, ръководеше скоковете. Стоеше до отворената врата и крещеше мръсни думи срещу вятъра. Как му беше името...?

Кабелът се опъна и се впи между краката на Дейв. Неочакваната болка изкара въздуха от белите му дробове.

Господи! Колко боли!

Дейв се залюля наляво, изви се над перилата на дваисет и първия етаж и се блъсна в стената. Интуитивно развърза възела, тупна на бетона и се претърколи.

— Мамка му! — изкрещя някой. — Видяхте ли го оня хапльо?

— Слизайте надолу! — извика друг. — Не го оставяйте да се измъкне!

Дейв извади пистолетите. Краката му бяха вцепенени. Изправи се с усилие. После се ухили, оголи зъби и изпразни един пълнител от дваисет патрона нагоре по стълбите.

Още ли се забавляваме?

Време беше да се придвижва. Куршумите свистяха и отскачаха от стъпалата над него. Дейв критикуваше безпристрастно стрелбата на преследвачите си. Виждаха го ясно. Ако бяха добри стрелци, щяха да го улучат. Скокът му ги бе смаял.

Може ли вече да се махаме от тук?

Дейв Елиът хукна да бяга. Тичаше по вертикала, както бе правил през целия ден, но не се приближаваше дори на крачка към свободата. Ала не го и залавяха.

Прескочи с лекота жицата, опъната на деветнайсетия етаж. На седемнайсетия чу, че наблизко паднаха един-двама човека. Усмихна се на писъците им и изля две кофи хлъзгав течен сапун на стъпалата.

Някои от преследвачите му псуваха и се качваха нагоре. Други викаха и стенеха — онези със счупените кости. Дейв долови болката им и сподави кикота си.

На петнайсетия етаж чу изпелтечените, но въпреки това приятни за ухото ругатни на някой, който бе загубил обувката си в лепкавата прегръдка на бързо втвърдяващия се цимент. Псувните му бяха прочувствени и още по-ценни поради откровеността си.

За разлика от него мъжът, озовал се до микровълновата фурна в неподходящия миг, не псуваше, а хленчеше. Изглежда, бе изпаднал в шок. Вероятно се нуждаеше от спешна медицинска помощ. Много неприятно. Освен това щеше да оживее. Дейв беше скрил няколко двулитрови шишета от диетична кока-кола в микровълновата фурна и я бе включил в аварийния контакт. Докато минаваше тичешком покрай нея, Дейв натисна копчето. След четирийсет и седем секунди взривът от вряла кока-кола и шрапнел от пръснатата на парчета вратичка на печката премахнаха още един от преследвачите му.

Докато бягаше и се кикотеше, Дейв чу всичко — разярените ранени, цветистите им псувни и виковете за помощ.

На четиринайсетия етаж беше сложил бутилка с почистващ разтвор. С не по-малко прозорливост бе прикрепил към нея и кутия кибрит.

Мъжете зад него забавиха ход и Дейв разполагаше с достатъчно време, за да изпразни бутилката, да драсне клечката и докато слиза към дванайсетия етаж, да я хвърли в локвата от течността. Когато тя избухна в пламъци, той вече не можа да се сдържи.

Последното, което преследвачите чуха, беше гърленият му смях — израз на безкрайна радост и неподправено удоволствие — отекващ по стълбите. Те спряха, спогледаха се в недоумение и поклатиха глави.

Двете парчета емайлiran месинг издрънкаха мелодично, докато подскачаха по полевого бюро на полковник Джон Джеймс Кройтер. Той ги взе, вдигна ги към светлината и присви очи. Превъртя език в устата си, почеса се по главата и се намръщи.

— Лейтенант, цял ден ли ще стоиш така, сякаш си глътнал бастун, или ще ми кажеш какви са тия дрънкулки?

— Значки, сър. Това са отличителните знаци на руския офицер.

Дейв не можа да сподави самодоволството в тона си. Дори не се опита.

Кройтер потърка лице. Погледна Дейв, после отново се вторачи в двете месингови емблеми.

— Може би майор.

— Тъй вярно, сър. Точно така.

Дейв сложи сгънат лист хартия на бюрото на полковника. Кройтер го погледна така, сякаш бе мъртъв плъх.

— А това да не е списък за подаръци за Дядо Коледа?

— Не, сър. Това е името на капитана, един от нашите верни съюзници. Майорът ми го даде малко преди преждевременната си смърт.

Той прехапа език. Налагаше се. В противен случай щеше да се изсмее.

Кройтер разгърна хартията и кимна. Потропа с пръсти по пакета „Кемъл“ без филтър, драсна клечка кибрит и се намръщи, докато всмукваше дима.

— И как точно, млади лейтенант Елиът, успя да извършиш този изключителен и свръхестествен подвиг?

Дейв оголи зъби.

— Ами, сър...

Усети как смехът напирва в него.

— Изчислих, че...

Лицето му почервения от усилието да се овладее.

— Животът е...

Вече не можеше да се сдържа.

— Много по-забавен...

Положението бе безнадеждно.

— От смъртта!

Избухна в смях.

Джек Мамбата отметна глава назад и също започна да се смее.

— Я гледай, лейтенант, че ти си бил голяма работа. Само това ще ти кажа. Може би това ще е началото на едно красиво приятелство между нас.

3.

19 часът и 3 минути.

Дейв Елиът излезе от асансьора и тръгна из четирийсет и петия етаж.

Време е да се върнеш на местопрестъплението. Ако съществуват някакви отговори, ще ги намериш там.

Апартаментите на изпълнителните директори бяха заключени. Администраторката си бе тръгнала отдавна и всички секретарки си бяха отишли вкъщи преди 18 часа. Може би бяха останали един-двама работохолици. Дейв се надяваше да не се натъкне на тях, но ако това станеше, беше подготвен за срещата.

Пъхна ключа в ключалката, превъртя го и натисна дръжката.

Прекося бързо приемната и зави наляво по коридора, водещ към кабинета на Бърни Лийвай. Там инстинктивно спря, обърна се и тръгна по коридора, където преди дванайсет часа се бе крил от куршумите на Рансъм и Карлучи.

Ремонтът беше безупречен. Дупките от куршумите бяха запълнени, върху вдлъбнатините бяха залепени тапети и нямаше нито драскотина.

Никакви доказателства. Опиташ ли се да покажеш на някого какво се е случило сутринта, той само ще те изгледа и ще поклати тъжно глава. Горкият Дейв, ще кажат, всичко е във въображението му.

Той погледна мокета там, където се бе изляла кръвта на Карлучи. Нямаше никакво петно, нито дори загатване, че кръвта на един човек бе изтекла там. Мокетът бе заменен с друг, от същата материя и цвят и износен като всички останали.

Хубава, професионална работа. Но какво друго би могъл да очакваш от мистър Рансъм и компания?

Дейв се върна в кабинета на Бърни и докато влизаше в приемната, едва не се сблъска с безукорно облеченото тяло на доктор Фредерик Л. М. Сандберг — младши.

Сандберг отстъпи една крачка назад, погледна през рамо, после се окопоти.

— Добър вечер, Дейвид — напевно каза той с аристократична учтивост.

— Здравсти, докторе.

Фред Сандберг беше най-възрастният член на борда на директорите на „Сентерекс“. Преди няколко години се бе пенсионирал като декан на Йейлския медицински факултет, но продължаваше да практикува частно. Клиентелата му се ограничаваше с ръководните кадри на корпорацията. Беше толкова добър, колкото и скъпо платен. Личен лекар на Бърни, Дейв и на повечето изпълнителни директори на „Сентерекс“.

— Как се чувстваш тази вечер, Дейвид?

Тонът на Сандберг беше тих, спокоен и неподражаемо възпитан.

— Бил съм и по-добре.

— И аз така чух — усмихна се лекарят.

— Както и всичко останало, предполагам.

— Да. Късно следобед Бърни свика съвещание на Управителния съвет. Ти, разбира се, беше единствената точка в дневния ред.

Сандберг поглади безупречно избръснатото си лице, сякаш обмисляше следващата си реплика. Дейв го изпревари.

— Докторе, ти ме познаваш добре, нали? Преглеждаш ме от пет години.

Лекарят надникна над позлатените рамки на очилата си.

— Така е.

— Тогава знаеш, че не съм луд.

Сандберг го възнагради със специфичната си професионална усмивка.

— Разбира се. Трябва да те уверя, че нито аз, нито който и да е друг мислим, че ти всъщност си...

Той сбърчи аристократичния си нос в очакване да употреби някой неподходящ и непрофесионален термин.

— Луд.

— Казват, че става дума за халюцинации, предизвикани от някакво лекарство. Така ли?

— Това не са само празни приказки. Аз видях доказателства. Агент Рансъм...

— Агент ли? За такъв ли се представи?

Марк също бе употребил думата „агент“.

— Рансъм не само се представя за такъв. Той е федерален...

— Лъже. Той е наемен убиец.

Изражението на Сандберг изразяваше едновременно състрадание и съжаление. Под жълто-кафявото спортно сако носеше светложълта жилетка. Само човек с неговия стил и излъчване би могъл да си придаде такъв екзотичен вид. Лекарят затършува в единия от джобовете си.

— Внимавай, докторе. Трябваше да те предупредят, че съм опасен.

— Всъщност го направиха.

Сандберг извади бяло правоъгълно картонче и каза:

— Ето. Визитната картичка на агент Рансъм. Виж я.

Дейв я грабна от ръцете му.

Джон П. Рансъм

Агент по специални разследвания

Бюро на ветераните

Имаше телефонен номер, адрес във Вашингтон и официален релефен печат.

Дейв изкриви устни.

— Красиво напечатана, но евтина.

— Не е фалшификат, Дейвид — тихо и малко тъжно каза Сандберг.

— Сутринта в джоба му имаше друга визитна картичка. Специализирана консултантска група. Пишеше, че е...

— Дейвид, уверявам те, че проверих задълбочено документите на агент Рансъм. Не съм стигнал до тази възраст и положение, без да си създам определен кръг от познанства. Разпитах дискретно някои стари приятели. Те бяха убедени, че той наистина е такъв, за какъвто се представя.

Дейв поклати глава.

— Човекът е професионалист, Фред. Заблудил е теб и приятелите ти. Така постъпват професионалистите.

— Добре, Дейвид, щом казваш. Но след като не е правителствен служител, какъв е тогава?

— Да ме вземат дяволите, ако имам представа. Само знам, че от сутринта насам той и една шайка такива като него се опитват да ме убият.

На лицето на Сандберг се изписа оживен професионален интерес. Сякаш питаше: „Е, мистър Елиът, и какво ти направиха извънземните, след като те отвляхоха на планетата Хикс?“

— Докторе... — заеквайки започна Дейв. — Фред, не ме гледай така. Трябва да ме изслушаш.

— Разбира се, Дейвид. С удоволствие. Но се опасявам, че мога да си представя съдържанието на разказа ти. Накратко казано, твоята версия е, че безименни хора от неизвестна организация искат да те убият поради причини, които не можеш да проумееш. Нищо не си направил. Ти си невинен и безобиден. Но Те — с главно „Т“ — желаят смъртта ти. Това ли е историята, която ще ми разкажеш?

Стомахът на Дейв се сви. Той потърка устни и погледна краката си.

— Дейвид — продължи Сандберг, — бъди любезен и ми направи една услуга. Замисли се върху приказките, които си решил да ми разкажеш. Прецени достоверността им. После ми отговори дали не са подозрителни и... Ами, симптоматични за определено умствено разстройство.

Дейв се намръщи и поклати глава.

— А сега е твой ред да бъдеш любезен и да ми направиш една услуга. Поразсъждавай върху моя разказ. Помисли какво би станало, ако това е истина, и за лъжите, които са разказали, за да убедят всички, че съм откачил.

Сандберг започна да говори така, сякаш нежно укоряваше вироглаво дете.

— Не става дума за версии, Дейвид, а за документи. Показаха ми ги. Както знаеш, аз съм в управителния борд на два съвета по отбраната и имам привилегията да притежавам удостоверение за сътрудник на Службите за сигурност. Следователно, господата, които искат да... те задържат, бяха съвсем лесно убедени да ми покажат документите. Картината, която обрисуваха, беше много неприятна. Ти, разбира се, нямаш вина. Ти си само една нищо неподозираща жертва. Боя се, че не прави чест на страната ни онова, което са направили с теб и бойните ти другари. Това надминава всякакви граници.

— Нищо не са ми направили — процеди през стиснати зъби Дейв. — Виж какво, докторе... Фред, показали са ти фалшиви документи. Това е лъжа и измама — съвършена, кръгла, симетрична, пълна и колосална.

— Отново цитираш Марк Твен, а?

— Нямаше да го правя, ако бях смахнат.

— Възможно е. Дейвид, разговаряли сме за нещо сходно с твоя случай. Спомням си как реагира на загрижеността ми и поради тази причина се колебае да повдигна въпроса.

— Какво? Хайде, докторе, казвай.

— Още ли... Извинявай, Дейвид, много ми е неудобно да те питам... Но още ли чуваш гласове?

— Господи, докторе! Та това е... нищо. Само начин да... Точно както ти казах — всъщност не е глас, а разговарям със себе си.

— Разговаряш със себе си — бавно повтори Сандберг и кимна.

Този жест каза всичко.

— По дяволите, не съм...

— Сигурно си спомняш, че когато за пръв път спомена за тази, да я наречем особеност, аз предложих да се посъветваш с един мой колега специалист.

— Докторе, казах ти тогава и пак ще повторя — не ми е необходим психиатър. Нормален съм като теб.

Сандберг поклати глава.

— Дейвид, много е важно да го разбереш — никой не твърди, че си ненормален. Уверявам те, че не си умствено увреден в обикновения смисъл на думата. Видях неопровержими доказателства, че навремето на мнозина войници като теб са давали експериментални лекарства. Впоследствие са възникнали непредвидени усложнения. Казаха ми, че командирът ти...

Дейв удари с длан по стената.

— Господи! Така ли ти казаха? Че това се е случило, защото всички сме били под въздействието на някакви вещества?

Сандберг отново бръкна във вътрешния си джоб. Дейв вдигна пистолета. Лекарят извади пакетче ментови бонбони.

— Моля те, Дейвид, не е нужно да насочваш онова нещо към мен. Ти несъмнено мислиш, че разни хора се опитват да те убият. Трябва да разбереш обаче, че всички доказателства...

- А това? — попита Дейв и размахна пистолета.
- Предупредиха ме. Взел си го от един полицаи.
- Докторе, това не е полицейски пистолет. Разгледай го.
- Не разбирам от оръжия. Ненавиждам ги.

Дейв изръмжа от отчаяние.

Сандберг понижи глас и възприе по-свойски тон.

- Има и още нещо, Дейвид. Хелън ми се обади.

- По дяволите!

— Тя, естествено, е загрижена за теб и за въздействието на експерименталните лекарства. И тъй като от известно време чувства, че бракът ви не е...

— Зарежи това, докторе. Сега не е време за такива неща. По дяволите, аз...

Гласът му стана по-груб, като разбра какво е намислил Фред.

- Извади си ръката от вътрешния джоб. Какво има там?

Сандберг се усмихна тъжно.

— Флаконче със спрей. Раздадоха ги на всички. Целта е само да те укротим. Обещавам ти, че това е намерението ни.

- Докторе, ние сме приятели, нали?

- Искрено се надявам да е така.

— Добре тогава, защото онова, което ще направя, е в духа на приятелството.

Сандберг се опита да отстъпи назад, но не можа. Без да усети, Дейв го бе накарал да се придвижи така, че гърбът му да опре в стената.

4.

Обзавеждането на кабинета на директора често разкрива повече за компанията, отколкото годишният ѝ отчет. Опитните инвеститори с основание изпитват съмнения към някой шеф на корпорация, който поверява обзавеждането на покоите си на „дизайнер“, наел на работа съпругата си. Обикновено резултатът е богато тапицирани, но геометрично странни мебели, керамични статуетки, боядисани в първичните цветове на притежаващите мерцедеси народни певци, и литографии в стила на съвременните майстори, но много по-скъпи от оригиналите.

В противоположния край на спектъра — срещан не толкова често в Ню Йорк, колкото в калифорнийската Силиконова долина и Масачузетс — стоят началниците, чиито кабинети са демонстративно егалитарни — метални бюра, пластмасови столове, незастлани с килими подове и голи стени, с изключение на дъска за писане и може би няколко диаграми. Служителите знаят, че трябва да внимават с такива шефове. Президентът на една корпорация по правило има последната дума. Но някои от тях смятат такава отговорност за изключително тревожна. За да я избегнат, те се обкръжават с плебейски украшения и се крият зад маската на демократично управление. Скромното обзавеждане е първият и най-отличителен белег на директора, който се страхува да взема решения.

Кабинетът на Бърни Лийвай не свидетелстваше за никое от тези неща. Досущ като обитателя си, той беше скромен и демонстрираше традиционните ценности. Малко по-голямо от кабинетите на изпълнителните директори, работното място на Бърни заемаше североизточния ъгъл на четирийсет и петия етаж. Прозорците му гледаха към Централ Парк, Сградата на Обединените нации, Ист Ривър, Куийнс, Лонг Айлънд и блещукащите води на далечния Атлантически океан. Бюрото му беше от тъмен махагон, грижовно изваяно в класически стил. Столът с висока облегалка беше купен от същите майстори, които обзавеждаха канцелариите на Върховния съд, а канапетата бяха издути и удобни. Имаше малко украшения, дреболии

и сувенири — комплект писалки „Мон Блан“ в обсидианова поставка, древен абак, подарък от партньора му от Китай, една-единствена снимка в сребърна рамка на съпругата и децата му, гравирана шестостенна тежест за затискане на хартия, спомен от един от множеството му благотворителни жестове, и огромен, грозен 14,5-милиметров снаряд от съветско противотанково оръдие, на който бе гравирано името на Бърни и надписа: „Рота Би, Трети батальон, 1950–1952. Semper Fidelis“.

На стените имаше няколко картини — всички платени лично от Бърни. Целият декор в кабинета му излагаше на показ две ексцентричности — книгите му и машината за кафе. Книгите бяха събирани в продължение на десетилетие и половина — всички от жанра „укрепване вярата на ръководните кадри“. Шефът на „Сентерекс“ не можеше да устои на произведение, което обещавахе да разкрие непознати тайни за подобряване на управленската дейност. Бърни ги купуваше, четеше и им вярваше — поне, докато не се появеше нещо ново.

Дейв прокара пръсти по обложките и се усмихна на спомените, които му навяха.

Кафеварката на Бърни също го накара да се усмихне. Някога, вероятно под влияние на някой от калифорнийските гуру по мотивация, Бърни бе решил, че секретарките на изпълнителните директори в „Сентерекс“ няма да правят кафе. Посетителите вече нямаше да бъдат посрещани от грациозна секретарка, предлагаща им кафе, чай или какао. Това щеше да бъде задължение на самите изпълнителни директори.

Никой не можеше да проумее защо Бърни мислеше за толкова важно изпълнителните директори, получаващи шестцифрени заплати, да губят времето си, като се занимават с кафеварки, филтри и кафемелачки, но той беше непреклонен. Кухнята на четирийсет и петия етаж беше превърната в помещение за копирната машина и на всеки от изпълнителните директори беше дадена кафеварка „Тошиба“.

Резултатите бяха катастрофални — изцапани килими, разсипано по важни документи смляно кафе и скъпи шкафове, лишени от полировката си — да не говорим как смутените посетители, даващи се от противната течност, която им поднасяха, скришом изливаха съдържанието на чашите си в саксиите с цветя.

След месец на ескалираща съсипия, секретарките се разбунтуваха. Започнаха да идват рано, промъкваха се в кабинетите на началниците си и правеха кафе. Скоро на четирийсет и петия етаж се възцари спокойствие и всички, поставени в служебната йерархия надолу от Бърни, получиха онова, което искаха.

Бърни, вечно забравящ такива неща и повече разчитащ на секретарката си, отколкото желаше да признае, отново бе оставил кафеарката си включена. Каната беше пълна с любимото му кафе, за което всички на етаж му завиждаха. Дейв изключи машината, наля си една чаша, отпи и се усмихна. Бърни твърдеше, че Сан Франциско е единственият американски град, където навсякъде се гордеят, че предлагат на гостите си вкусно кафе. Ето защо той поръчваше оттам специално арабско кафе, но отказваше да каже името на човека, от когото го купуваше.

— Искам — усмихваше се самодоволно Бърни — хората да запомнят, че са пили най-хубавото кафе в Ню Йорк при Бърни Лийвай. Тогава може би ще дойдат пак и ще сключим някоя сделка. Ако желаете да постъпите по същия начин, сами си намерете хубаво кафе.

Дейв се наслаждаваше на аромата на кафето. Беше идеално. Зачуди се дали няма да намери името на доставчика някъде из папките на Бърни.

Ако ще ровиш из папките на Бърни, трябва да търсиш нещо друго, приятелю.

Дейв остави внимателно чашата на един от месинговите подноси. Завъртя стола така, че да застане с лице към шкафа на Бърни и разби ключалката.

Горното чекмедже съдържаше личните и поверителни документи на президента на „Сентерекс“ — протоколи от заседанията на директорския съвет, квитанции за благотворителна дейност, осем папки за различните отдели, едната с надпис „Лаборатории Локиър“, бизнес проекти и прогнози, анализи за инвестиране и дузина папки с имената на ръководните кадри на „Сентерекс“.

Дейв извади тази с неговото име.

Беше изненадващо лека. Започваше с фотокопие на оригиналното му заявление за постъпване на работа в „Сентерекс“. Прикрепената към него снимка показваше нетърпелив млад мъж с подстрижка за два долара. Следваха шепа бележки, свързани с

повишения, увеличения на заплатата и промени на задачите. Имаше няколко застраховки, характеристики от двама служители, които бяха наблюдавали работата му в първите дни, и екземпляри от различни договори и сделки, които бе подписвал, докато се изкачваше нагоре по служебната стълба на корпорацията. Накрая намери част от преписка между главния консултант на „Сентерекс“ и Комисията по сигурността. Веднага щом стана служител в корпорацията, всичко, с което се занимаваше Дейв, стана обект на интерес от страна на Комисията.

Последният лист хартия беше писмо от ФБР.

Стомахът му се сви.

„Драги мистър Лийвай — пишеше там, — във връзка с Дейвид Пери Елиът, ваш познат и служител, ви уведомяваме, че сме натоварени с провеждането на разследване на гореспоменатата личност, тъй като го смятаме за необходимо и съответстващо на условията, посочени в Наредбата за съдействие на Министерство на отбраната от 1953 г., отнасяща се до издаването на удостоверения за сътрудничество на Службите за сигурност на изпълнителните директори и президентите на корпорации, занимаващи се с бизнес операции, включващи поверителни, ограничени, привилегировани и други секретни сделки. Поръчителят на разследването даде указания да се свържа с вас, за да обсъдим подробностите, когато ви е удобно. Ще ви бъдем много признателни за сътрудничеството.“

Наредбата за съдействие на Министерство на отбраната ли? Но „Сентерекс“ не се занимаваше със сделки, свързани с отбраната. Всъщност не изпълняваше никакви правителствени поръчки.

Сигурен ли си?

Дейв препрочете писмото два пъти. Там нямаше много информация.

А датата?

Преди три дни. Какво, по дяволите, означаваше това? И защо след всичките тези години някой се опитваше да поднови удостоверението му за сътрудничество на Службите за сигурност, което му бе отнето в деня, когато го уволниха от армията?

Още по-неприятно...

Ако писмото не беше фалшификат, Дейв беше обект на федерално разследване. Пък и Рансъм разправяше наляво и надясно, че е федерален агент.

Да предположим, че доктор Сандберг има право и Рансъм действително е федерален агент.

Но в това нямаше логика. Правителството не пускаше наемници срещу невинни граждани. Не изпращаше екипи от въоръжени стрелци, за да убият един четирийсет и седем годишен бизнесмен. Това го имаше само във филмите, в криминалните романи и в теорията за световната конспирация. Само един смахнат лунатик можеше да твърди подобни неща. Освен това, ако привържениците на теорията за конспирацията имаха право, всички убити би трябвало да са загинали поради някаква причина. Те знаеха нещо. Бяха въввлечени в нещо. Имаха тайни.

Дейв не беше посветен в никакви държавни тайни. Нямаше...

Онзи военен съд беше секретен. После запечатаха документите. Накараха те да подпишеш декларация, че няма да казваш никому какво се е случило.

Не. Това беше толкова отдавна. Освен това Дейв не беше единственият човек, който знаеше за това. Имаше и други свидетели. Пък и всички, които присъстваха на процесите — съдии, прокурори, защитници и стенографи. Беше лудост само да си помисли, че...

Дейв погледна отново писмото от ФБР. Истинско ли беше? Или фалшификат? Имаше ли начин да разбере защо е било изпратено?

Той вдигна телефонната слушалка и набра номера на човека, който го беше подписал. От другата страна отговори след първото позвъняване.

— Тук е Федералното бюро за разследване, Ню Йорк. Работното ни време е от осем и трийсет до седемнайсет и трийсет. Ако знаете вътрешния номер на човека, когото търсите, моля, наберете го. Ако не, натиснете бутона със звездата.

Дейв мразеше проклетите роботизирани телефонни системи.

— Ако желаете да оставите съобщение на оператора, моля, натиснете бутона за повторно избиране. Ако искате достъп до системата телефонни секретари, моля, натиснете нула.

Дейв го направи.

— Моля, наберете фамилното име на човека, с чийто телефонен секретар желаете да се свържете, като използвате буквите, изписани до цифрите на телефонната шайба.

Дейв погледна подписа на писмото и набра името.

— В системата телефонни секретари няма човек с такава фамилия. Ако сте допуснали грешка или искате да опитате отново, моля, натиснете бутона със звездата.

Дейв затвори.

Може би подателят на писмото не работеше във ФБР. Или името му не беше записано в проклетата база данни на системата. Дейв беше в пълно неведение. Нямаше отговори на въпросите си.

Трябваше да помисли. Имаше нещо, което бе забравил или изхвърлил от паметта си. То беше ключът към загадката. Но първо...

Вгледа се в шкафа на Бърни. Уликата може би беше в някоя от папките. Посегна към най-горната. В същия миг в стаята гърбом влезе Бърни.

Лийвай се появи не от преддверието на секретарката си, а от западната врата, която беше свързана със залата за съвещания на Управителния съвет.

Дейв рязко се изправи, убеден, че сърцето му е спряло.

Бърни говореше на някого.

— Чакай малко. Тази папка е твоя, нали?

Дейв скочи от стола и се втурна към килера. Бърни го използваше за складиране на разни неща, необходими за съвещанията — големи тефтери с поставки, маркери, скоч, триножници и други канцеларски материали.

Дейв се долепи до стената и дръпна вратата, без да я затваря напълно.

— ... Сякаш ме прободоха в сърцето — казваше Бърни.

— Не си само ти — отговори един друг глас. — Оливия и аз много обичаме Дейвид.

Дейв познаваше гласа. Отличителният носов говор, характерен за Нова Англия, принадлежеше на Скот Тачър, член на директорския

съвет на „Сентерекс“, президент на собствената си компания и един от неколцината близки приятели на Дейв.

— Е, може би в края на краищата нещата ще се оправят — продължи Бърни. — Онзи Рансъм не е загубеняк.

Дейв си представи Тачър. Сигурно поглаждаше рунтавия си Марктвеновски мустак или прокарваше пръсти по буйните си дълги бели коси.

— Бърнард, по въпроса с твоя мистър Рансъм, чудя се дали не му вярваш твърде много.

Излез от скривалището си. Тачър ще ти повярва. Той е единственият човек на света, който ще го направи.

— Кой, аз ли? Какво имаш предвид?

— Не го срещам за пръв път. Помня физиономии. Виждал съм го и преди в тази сграда.

Хайде! Тачър ще бъде на твоя страна.

— Видях го на рецепцията преди четири-пет седмици. Тръгваше си, когато влизах. Всъщност ясно си спомням, че те попитах за него.

Излез от килера, приятелю. Кажу: „Здрасти, Скоти! Колко се радвам, че те виждам!“

Не можеше да го направи. Това означаваше да намеси Тачър и да изложи живота му на опасност.

Идиот! Тачър е изпълнителен директор на втората по големина в света компания за компютри. Снимката му е на кориците на „Форбс“, „Форчън“ и „Бизнес Уийк“. Никой няма да му противоречи.

— Глупости.

— Съвсем не. Рансъм ме погледна невероятно нагло. Обърнах ти внимание на това. Ти отговори, че той е изпълнителен директор на една компания, която възнамеряваш да купиш. Като имам предвид държанието му, отговорът ти ми се стори неправдоподобен.

Дейв сложи ръка на дръжката на вратата.

— Не съм бил аз. Сигурно си разговарял с някой друг.

— Бърнард, макар и остарял, немоощен и далеч не толкова пъргав като в буйната си младост, още съм с всичкия си. Онзи човек беше тук и ти го посрещна.

Дейв натисна дръжката и бутна леко вратата.

— Бърни Лийвай не лъже.

— Изразяваш се неточно. По-добре би било: „Бърнард Лийвай рядко лъже, защото знае, че е неспособен да го прави“.

— Скоти, приятелю...

През пролуката Дейв видя, че Бърни разперва ръце в престорен жест на откровение.

— Да, приятели сме, Бърнард. От четирийсет и повече години. Член съм на твоя управителен съвет и ти на моя. Вярваме си. Ако случайно има нещо повече в тази неприятност с Дейвид, отколкото искаш да ми кажеш, уважавам това и предполагам, че причините ти са основателни.

Сега или никога, приятелю.

Дейв натисна дръжката. В същия миг радиопредавателят в джоба му изсъска и заработи.

— Ако ти трябва помощ, можеш да ми се обадиш по всяко време — каза Тачър.

— Историята е по-заплетена, отколкото предполагаш — рече Бърни.

— Мистър Елиът? Чуваш ли ме? — попита по предавателя Рансъм.

— Само не забравяй, че Дейвид ми е приятел, колкото си и ти — добави Тачър.

— Упълномощен съм да ти предложа взаимно приемливо компромисно решение, мистър Елиът — каза Рансъм.

Дейв махна ръка от дръжката на вратата.

— Той ми е като син — продължи Бърни.

— Лека нощ — сбогува се Тачър. — Оливия ме чака вкъщи.

— Мистър Елиът — рече Рансъм. — Много ще ти бъда признателен, ако потвърдиш, че ме чуваш.

— Лека нощ — каза Бърни.

— Зарежи това, скапаняк — разнесе се гласът на Дейв. — Вече си разположил въоръжените си екипи из цялата сграда, нали, Рансъм? Затова кажи им да ме хванат. Да разберат на кой етаж съм. Отгатни, не съм на никой етаж. Навън съм и няма да се върна. Можеш да тичаш с всички сили, но няма да ме хванеш. Аз съм Батман!

Гласът на Рансъм беше монотонен и студен като лед.

— Мистър Елиът, демонстрираш неприемливо и незряло поведение.

— Нали ще присъстваш на съвещанието следващата седмица? — попита Бърни.

От радиопредавателя се чу друг глас, на Яребица.

— Той казва истината. Намира се някъде в горен Уест Сайт.

Тачър, вече вън от кабинета на Бърни, отговори:

— Съжалявам, но трябва да бъда в Сингапур. Имам работа с най-големия ни доставчик.

Някъде в Манхатън Мардж Кoen изключи диктофона.

— Избягал е — прошепна Яребица. — Всички ще умрем.

Дейв стоеше неподвижен и размишляваше върху последната му забележка.

5.

Излезе от килера с насочен пистолет.

— Мръднеш ли, ще те застрелям, Бърни.

Опита се гласът му да прозвучи сериозно.

Бърни седеше зад бюрото и прелистваше някакви хартии. Вдигна глава. На лицето му беше изписано неимоверно изтощение.

— Здравей, Дейви. Радвам се, че те виждам.

Говореше като човек на един милион години.

— Бърни, дръж ръцете си на бюрото. Не искам да извадиш още някой пистолет...

— Нямам друго оръжие — съвсем леко се усмихна Лийвай.

— А флакон с невропаралитичен газ?

Бърни кимна.

— И за това ли знаеш?

Дейв се приближи до него.

— Да. Знам и други неща. Но искам да науча повече.

Лицето на Бърни беше олицетворение на мировата скръб. Той сложи длани на бюрото. Когато заговори, Дейв имаше чувството, че думите му са отправени по-скоро към самия него, отколкото към някой друг.

— Да. Така е. Цял живот се опитваш да бъдеш човек. Работиш усилено, играеш честно, казваш истината, постъпваш както трябва и си патриот. И знаеш ли какво става, когато всичко свърши? За тях си оставаш един гаден жалък евреин. Хей, чифутино, направи това, направи онова. Благодаря, ти си добър американец.

Той поклати бавно и тъжно глава, сякаш целият свят тежеше на плещите му.

— Дадоха ми Сребърна звезда. На мен. На Бърнард Лийвай. Знаеше ли това, Дейви?

— Не — отговори Дейв с цялото смирение, което успя да събере, — не знаех.

— И Скоти беше награден. Това беше най-голямата тъпотия, която си виждал. Двама смахнати войници, абсолютни дрисльовци,

лейтенант Тачър и ефрейтор Лийвай. Атакувахме един севернокорейски танк. Той с ръчна граната, а аз с пушка М-1. Пълно безумие, казвам ти. Трябваше да умрем. Но вместо това ни дадоха Сребърни звезди. Трябваше да ни видиш, Дейви. Скоти лежи с прострелян крак. Бърни Лийвай стои до него. Влиза старият Макартър. Присъства фотограф от списание „Лайф“. Това беше най-хубавият миг в живота ми. Макартър ни окачва медалите и знаеш ли какво става? Скоти, низшият лейтенант, започва да се заяжда с генерала. Представяш ли си? Беше прекрасно. Истинско чудо. Никой не е виждал такова нещо. Аз бях изумен. Скоти разказвал ли ти е този случай?

Дейв поклати глава.

— Бях смаян. Бащата на Скоти беше лекар от екипа на генерал Макартър. В Япония, след войната. Той, онзи руснак и типът от Международната комисия разследват военни престъпления. Откриват нещо и докладват на генерала. Той обаче нарежда да го потулят. Ала те казват, че няма начин. Тогава Макартър ги уволнява и си назначава друг лекар. И така, пет-шест години по-късно един нищо и никакъв лейтенант си лежи в леглото, най-великият генерал на света му забожда Сребърна звезда на пижамата, фотографът прави снимки и съвсем ненадейно Скоти започва да се заяжда с Макартър, задето е уволнил баща му. О, Дейви, защо не беше там? Беше страхотно!

— Забавна история — ухили се Дейв.

Лека усмивка пробягна и по устните на Бърни.

— Знам — рече той, като гледаше Дейв в очите и кимаше.

Изведнъж усмивката изчезна и на лицето му отново се изписа умора.

— Добре. Искаш да поговорим, нали, Дейви? Може и да ти кажа нещо, а може би не. Аз държа на достойнството си. Не могат да ми го отнемат. Седни и се настани удобно.

— Ще стоя прав.

— Все едно.

Бърни взе чашата с кафето с дебелиите си пръсти, поднесе я към устните си и отпи.

— Искаш ли да ти наляя едно хубаво кафе, Дейви?

— Пиеш от моята чаша, Бърни.

Изражението на Лийвай се промени.

— Какво?

— Налях си, докато преглеждах папките ти.

— Пил си от моята чаша?

Бърни се облегна назад. Умората на лицето му се измести от иронична усмивка. Отвори уста и започна да се смее на глас.

— Чудесно. Ти си пил от моето кафе, а сега аз пия от твоето. Знаменито!

Дейв се намръщи.

— Не разбирам шегата ти.

— Но тя е великолепна, Дейви! Най-хубавата шега на Бърни Лийвай!

Тресейки се от смях, Бърни стана с чашата в ръка и се запъти нанякъде. До северния прозорец имаше кръгла работна маса и четири стола. Бърни сложи дебелия си ръка върху облегалката на единия, стисна я здраво и се обърна към Дейв.

— Най-възхитителната шега на света!

Внезапно, с изненадваща сила, Бърни вдигна стола и го запокити към прозореца. Из стаята се разхвърчаха стъкла, които се въртяха в мрака, подгонени от вятъра. Приличаха на буря от скъпоценни камъни или на виелица от ледени късове. Бялата светлина се отразяваше, пречупваше се и искреше сред диамантените отломки. Вихърът върна стъклените игли в кабинета. Един къс разряза хирургически права червена линия на лявата буза на Бърни. Дейв предпазливо пристъпи напред. Бърни вдигна ръка, сякаш да го предупреди да не се приближава повече. Тъгата бе изчезнала от лицето му и той приличаше на безгрижно дете.

— Бърни Лийвай може да обвинява единствено себе си. Обратът е честна игра. Това е най-превъзходната шега от всички, Дейви. Само Господ може да измисли такова нещо.

Бърни отпи за последен път и още стискайки чашата с кафе в ръката си, скочи в празното пространство.

6.

За да падне от трийсет и пет метра височина, на един предмет са му необходими шест секунди. Дейв стигна до прозореца точно навреме, за да види как Бърни умира. Във Виетнам, разбира се, се бе нагледал на смърт. Отне му повече време, отколкото на другите, за да свикне, но стана твърд и остана такъв. Независимо от това гледката сега, дори от разстояние, беше ужасна.

Горкият тантурест Бърни се разпадна на парчета.

По улицата се разпръснаха крайници, розови късове плът и хлъзгави сивкави органи. Тъмна кръв обагри знамената пред сградата. Кола, движеща се бързо на изток, по посока 15-та улица, се качи на тротоара, разпръсна дия искри, докато се блъскаше в сградата и се обърна на една страна. Жена, опръскана с кръв, припадна. Мъжът, който я придружаваше, клекна и повърна. Развикаха се хора. Част от Бърни Лийвай, голяма колкото футболна топка, се претърколи до кръстовището на Парк Авеню, където предизвика скърцане на спирачки и смачкване на брони. Едно куче се отскубна от каишката и изприпка нетърпеливо към привлекателния мирис на прясна карантия.

Четирийсет и пет етажа над земята, Дейв Елиът се бе навел през счупения прозорец. Извърна поглед, почувства студения и резлив вятър и благодари, че въздухът е толкова свеж. Говорейки по-скоро на себе си, отколкото на улицата, той прошепна:

— Господи, Бърни, защо, по дяволите, направи това? Сигурно положението не е било толкова лошо. Каквото и да беше, щях да ти простя. Все щяхме да се спогодим. Не беше нужно да...

Шумове.

Не само долу на улицата, но и в коридора, пред кабинета на Бърни. Тичащи по килима крака. Металическото изцракване от зареждане на пушка-помпа. Хладен глас, говорейки с диалект от Апалачите.

— Внимавайте там.

— Мили боже! Той е бил на етажа през цялото време!

Дейв се отдръпна от прозореца, прекоси тичешком кабинета, хвърли се в килера и се спотаи в мрака. Вратата на кабинета се отвори. Чу се тропане и шумолене. Представи си картината — стандартна тактика на нападение. Един човек, легнал по корем на прага, опрял пръст в спусъка на пистолета, друг — коленичил, описващ полукръг с пушката, докато търси мишената, и трети — клекнал зад тях, извършващ същата процедура.

— Чисто ли е? — попита Рансъм.

— Да. Но има един проблем.

— Какъв?

— Евреинът се е самоубил. Скочил е през прозореца.

Воят на полицейските сирени заглуши първата част от отговора на Рансъм. Дейв чу само:

— ... Трябваше да се досетя, че няма да издържи. Имаме няколко минути, преди да пристигне местната полиция.

Рансъм вече беше в кабинета, владееше положението и издаваше заповеди с тих и хладнокръвен провлечен глас.

— Орехче, вземи трима човека и пренесете нещата долу в базата. Слезте по стълбите.

База ли? Значи са установили база на някой от етажите.

— Сойка, кажи на патолозите, че искам кръвна проба от обекта. Да я докарат с линейка. Да пуснат сирените.

Кръвна проба ли? Откъде, по дяволите, са я взели? Не са ти правили изследвания, откакто доктор Сандберг... Ами, правиха ти...

— Отпечатъци от ДНК, Сойка. Възнамерявам да пръсна няколко капки от кръвта на обекта върху онзи счупен прозорец.

— Ясно, сър. Хитро.

— Побързай.

— Да, сър.

— Не разбирам, шефе — обади се друг глас, приглушен, на по-възрастен човек.

— Сойка и аз ще пристигнем няколко минути след полицаите. Ще загатнем, че това не е обикновено самоубийство. Ще подхвърлим и кой е главният заподозрян. Експертите по съдебна медицина ще намерят два вида кръвни групи на местопрестъплението и хоп — убийство. А когато направят аутопсия на обекта, всичко ще бъде ясно като бял ден.

Аутопсия ли? Сега знаем какво споразумение искаше да ти предложи.

— Дива гъска — продължи Рансъм, — искам да се свържеш със средствата за масово осведомяване. Осигури пълно отразяване. Радио, телевизия, вестници — навсякъде. Лунатик изхвърля шефа си през прозореца. Убиец-маниак се разхожда на свобода. Бясно куче. Да се застреля. До двайсет часа и трийсет минути всяко нюйоркско ченге ще го търси.

— Ами ако реши да напусне града?

— Това противоречи на психиката му. Той е един от нас. Няма да зареже всичко и да избяга.

— И все пак...

— Разбрано. Да наблюдаваме всичките му познати, с които би могъл да се свърже, нали?

— Да. И удвоени екипи.

Господи! Колко ли полка командва онзи тип?

— Добре. Колко начина има да се напусне този остров?

Дива патица млъкна, за да помисли, сетне отговори:

— Четири авто тунела. Шестнайсет-седемнайсет моста. Три летища за хеликоптери. Четири-пет линии на метрото. Четири летища, като броим Нюарк и Уестчестър. Три железопътни линии. А, да, може да вземе и въжената линия до Рузвелт Айлънд и после...

— Твърде много. Нямаме толкова хора.

— Мога да се обадя на Вашингтон.

Вашингтон ли? О, Боже, тогава онези негодници наистина са от правителството.

— В момента това не е желателно.

В гласа на Рансъм прозвуча нова нотка — леко раздразнение и същевременно безпокойство.

— Изобщо не е желателно. Поставете хора само на главните пътни артерии и на летищата. Това е най-доброто, което можем да направим. Останалите — ако някой се натъкне на местен полицай, да запази спокойствие. Това са нюйоркски ченгета, а не мексиканците, с които сте свикнали да си имате работа. Не се подкупват лесно. Дръжте си устата затворена и избягвайте конфронтациите. Хайде, действайте.

— Сър, има съобщение за вас. Спешно е.

— Казвайте... Тук Червеношийка... Той какво?... Красиво, истинско съвършенство... Прието. Край. Добре, слушайте. Орехче е долу, на пода на седемнайсетия етаж. С разрязана сънна артерия.

Гласът му беше безчувствен като на робот.

Дейв прехапа устни.

Мислеше, че онези ножове за отваряне на пликове не са смъртоносни, нали, приятелю?

Леденият монотонен глас на Рансъм продължи:

— Господа, това е немарлива работа. Поисках пълно покритие на онези стълбища след нескопосания опит да примамите обекта да започне престрелка. Разочарован съм от резултатите. Хайде да се опитаме да действаме малко по-професионално от сега нататък. Като се има предвид нежеланието на обекта да сътрудничи, зарежете предпазливостта.

— Ще го хванем ли, сър?

— Разбира се, Дива гъска. Ако не го заловим на улицата, ще го пипнем, когато се върне тук. А той непременно ще го направи.

И още как!

— Добре, а сега, искам да поговоря насаме с мистър Елиът.

ГЛАВА 6

ДЕЙВ ОТИВА НА РАЗХОДКА

„... Той не беше убеден, че войната се състои в избиване на противника. В това имаше някакво противоречие.“

Патрик О'Брайън,
„Нейно величество
Изненадата“

1.

Признай си, приятелю, винаги си искал да го направиш.

Абсолютно.

Ще се забавляваш много повече, отколкото през целия си живот.

Много си близо до истината.

Оня в беемвето не те приема сериозно. Дай му да разбере.

Дейв присветна с фаровете. Шофьорът на беемвето бе долепил мобифона до ухото си. Отказа да мръдне. Беше спрял напреки на шосето и блокираше пътя на Дейв. Дейв грабна микрофона от таблото, натисна копчето и гневно изръмжа:

— Хей, ти, в беемвето. Полиция. Спешен случай. Или се отмести от пътя, или ще отидеш в затвора.

Усиленият звук на гласа му отекна по улиците. Шофьорът на беемвето хвърли един презрителен поглед през рамо и се дръпна встрани.

Дейв настъпи газта. Съпровождан единствено от язвителния си ангел — пазител, той избуча из Манхатън с откраднатата полицейска кола.

Ключовете бяха в джоба на полицаия заедно с документите на превозното средство. Дейв ги прегледа внимателно и се накланя да ги пусне върху облицования с плочки под на мъжката тоалетна, когато вътрешният му глас прошепна: *Хей, приятелю, току-що простря униформен полицаи, който изпълняваше служебния си дълг или поне докато изпразваше пикочния си мехур и го завърза в тоалетната за инвалиди. Добави към това и факта, че открадна униформата, значката и фуражката му.*

Но не и обувките му.

Само защото не ти станаха. Освен това пречука пет-шест типа, които може би бяха федерални агенти, сви пари от всеки, когото срещна, обади се, че в сградата има бомба, заложил опасни за

живота капани на аварийното стълбище в служебен небостъргач на Парк Авеню, извърши безброй тежки атаки и престъпни влизания с взлом, приготви коктейл от домашни експлозиви и открадна собственост на телефонната компания. А, да, търсят те и за убийството на Бърни Лийвай. А сега гепи и полицейска кола. Вероятно ще прибавят няколко века към присъдата ти, която вече възлиза на десет хиляди години затвор.

Дейв сви рамене и пусна ключовете в джоба си. Излезе от тоалетната на четирийсет и петия етаж точно, когато там влизаше полицаят. Дейв му кимна.

— Можеш ли да си представиш? — изръмжа ченгето. — Онзи е имал лична тоалетна. Пък скочил през прозореца.

— Казах на лейтенанта, че искам поне веднъж в живота си да се изпия в частна тоалетна на Парк Авеню, а той — не, може да има отпечатъци рече Дейв.

— И на мен ми каза същото. Невероятно!

След пет минути Дейв беше на приземния етаж и си проправяше път през тълпата от полицаи и телевизионни екипи. Никой не го погледна. Както и очакваше, униформата го правеше още по-незабележим, отколкото работното облекло на телефонния техник.

Патрулната кола беше до тротоара. Дейв се вмъкна в нея, включи двигателя, ухили се широко и потегли в мрака.

На 87-ма улица и Бродуей Дейв завъртя волана наляво и се стрелна на запад. По средата на следващата пресечка изключи сирената и лампата. Намали, свърна надясно и спря до бордюра. Паркира точно до пожарния кран.

Няма закон, който днес не наруши.

Мардж Коен бе казала, че живее на 94-та улица. Дейв смяташе да измине пеша остатъка от разстоянието. Твърде рисковано беше да задържи полицейската кола или дори да бъде близо до нея. Някой скоро щеше да открие изчезването й.

С увитите в хартия дрехи на Грег под мишница, Дейв тръгна отново на изток по 87-ма улица. Разхождащ се пеша полицаи беше необичайно явление и неколцина минувачи го погледнаха. Повечето не го забелязаха.

Стигна до Бродуей и свърна на север. От години не беше идвал в тази част на града. Юпитата бяха облагородили квартала. Баровете, покрай които мина, се кичеха с папрати в саксии и с имена на растения. Едновременно магазините за стари вещи сега продаваха антики. Манекените на витрините на магазините за облекло приличаха на Шер по време на тежка нощ. Улиците бяха все още мръсни, макар и вече засипани с по-специални боклуци, каквито има само в манхатънския горен Уест Сайт.

Върви като полицай, приятелю, а не като турист.

Дейв забави ход, тръгна с леко поклащаща се походка и се постара да изглежда така, сякаш дебнеше.

Така е по-добре.

Намираще се в северната част на 91-ва улица, когато намери онова, което търсеше — зелените неонов светлини, гласящи „Бар, грил и масаж“.

Ако нямаш доверие на ирландска кръчма, в каква тогава?

Той бутна вратата. Заведението беше задимено. Миришеше на течен сапун, дървени трици и затоплено консервирано говеждо. Посетителите не бяха юпита и никога нямаше да бъдат. Имаха такъв вид, сякаш седяха край масите от паметивека. Един-двама го погледнаха, сетне отново се заеха с бирите си.

Дейв се приближи до тезгяха. Барманът вече изваждаше бутилка „Балантайн“. Дейв ненавиждаше тази марка, но я прие.

— Мога ли да ти помогна с нещо, полицай?

Дейв надигна чашата.

— Това е достатъчно.

Отпи. Леко металният вкус му напомни за... Беше толкова отдавна...

„Балантайн“ беше любимата бира на Тафи Уайлър. Червенокосият беглец от Ню Йорк беше изпил кой знае колко каси от нея в планината Сиера. А след това, преди да си тръгнат, Дейв го накара да събере всички празни консерви. Тафи искаше да ги остави разпилени там. Дейв беше вбесен от идеята да загрозят красотата на...

— Искаш ли малко алкохол с бирата?

— Моля?

Барманът прекъсна мислите на Дейв.

— Попитах дали искаш и алкохол?

— Не, дежурен съм.

— Това не пречи на колегите ти — изсумтя барманът.

— Ти, изглежда си нов, а?

— Временно съм тук. Обикновено патрулирам около „Астория“.

— Името ми е Дъни. Викай ми Джек.

Ами сега? Какво ли е името на металната табелка, окачена на униформата, която си облякъл, приятелю? Не поглеждай.

— Хъчинсън. Но всички ме наричат Хъч.

— Е, да.

— Имаш ли телефонен указател, Джек?

— Разбира се.

Барманът бръкна под тезгяха и извади дебелия указател на Манхатън. Дейв започна да прелиства страниците от раздела с буквата „К“. Имаше доста фамилии Коен. Цели страници. А Мардж Коен? Не. Мериголд Коен? Също. Коен, М. Няколко десетки. Но само една, живееща на 94-та улица. Сигурно беше тя.

Той върна указателя на бармана.

— Благодаря. Имаш ли телефонна кабина?

— Да, ей там отзад. Предполагам, че ще водиш градски разговор?

— Да.

— Заповядай, обади се.

Ала Дейв не се обади нито на Мардж Коен, нито набра местен номер, а потърси „Справки на международни линии“. Трябваше му един телефонен номер в Швейцария.

2.

Сградата, в която живееше Мардж, беше четирийсететажна, от кафяв камък, каквито местните нюйоркчани намират за очарователни, но които напомнят на пришълците за времето на Голямата депресия. През мръсните прозорци не проникваше светлина. Редицата надупчени бетонни стъпала водеше към решетеста предна врата. Някой хъркаше. Изглежда, сред боклуците под стълбите спеше човек.

Според тъмните пощенски кутии в преддверието апартаментът на М. Ф. Коеен беше на приземния етаж, в дъното. Номер 1Б.

Дейв потърси звънеца и домофона, но не ги откри. Някой ги бе изтръгнал от таблото. Той сви рамене и отвори ключалката с кредитната си карта.

Стените в коридора бяха посивели от занемареност. Мокетът беше изтърган и мръсен, а осветлението — оскъдно. Сградата миришеше на старост, мухъл и безразличие. Собствениците явно не харчеха много пари за поддръжката ѝ и вероятно нямаше да го направят, докато наемателите не откажеха да плащат.

Дейв почука на вратата на апартамент 1Б.

Зад шпионката блесна светлина. Някой погледна през нея. Резето изщрака и вратата се отвори. Мардж Коеен се нахвърли върху него като съскаща котка.

— Мръсен кучи син!

Какво, по дяволите, е това?

Пръстите ѝ бяха изкривени, а ноктите — насочени право към очите му. Дейв се дръпна и вдигна ръка.

— Чакай малко...

Мардж приклезна, готова за скок.

— Мръсник!

Тя скочи. Ноктите ѝ отново се доближиха до лицето му. Дейв я хвана за китките и я задържа. Съвсем не очакваше такова държание от нея.

— Копеле! Гадняр!

Мардж се гърчеше в хватката му. Ритна го по пиццала. Дейв знаеше, че ще има рана.

Доста е силна за ръста си, а?

— Как се осмеляваш? — изпищя Мардж.

Дейв я вдигна и я занесе в апартамента. Тя пак го ритна.

Той затвори вратата с крак.

— За какви се мислите, копелета такива?

Мардж се опитваше да се отскубне от него. Дейв я стисна още по-здраво. Тя се изплю в лицето му.

— Мардж, виж какво. Аз не съм...

Внезапно усети пареща болка. Белите му дробове се изпразниха. Свлече се на колене, като се мъчеше да не припадне.

Мардж го бе ритнала в слабините.

Рансът и хората му са едно, но тази разярена нюйоркчанка е съвсем друго.

Дейв се подпря с ръка на пода, за да не падне, и разтърси глава да проясни съзнанието си. Не се получи. Вдигна чело, като поемаше дълбоко въздух и потреперваше. Мардж запрати по него една ваза, достатъчно тежка да го убие. Дейв се хвърли наляво и я хвана за краката. Тя се строполи до него, като псуваше. Той легна върху нея и я притисна към пода с тежестта на тялото си. Мардж изпищя, изруга и обеща да го убие.

Не трябваше да ѝ взимаш парите, приятелю.

Дейв се опита да не мисли за болката между краката си и се съсредоточи върху дишането, за да може да говори членоразделно.

— Мардж, извинявай, че взех парите ти. Мислех, че така ще изглежда по-правдоподобно и...

— Парите ли? — изкрещя тя. — Откачено копеле, та аз бях забравила за теб и за проклетите ти перверзни приятели. Ще ти откъсна топките...

Успя да я успокои за десет минути. Мардж започна да плаче — нещастна и трепереща като уплашена птица.

Четирима едри мъже чакали пред вратата ѝ. Единият размахал значка. Точно преди петнайсет минути била изхвърлила предавателя, който ѝ бе дал Дейв. Останал в боклукчийската кофа пред кварталното заведение „Агостино“. Вече мислела, че няма за какво да се притеснява.

— Може ли да влезем и да поговорим с вас, мис Коен?

— Разбира се. Колко ще продължи?

— Малко. Дайте да нося пазарската ви чанта.

Тя отворила вратата на апартамента си. Влезли само тримата. Четвъртият останал навън, в коридора. Единият заключил всички резета и се облегнал на вратата.

Мардж отстъпила и застанала зад канапето. Единият носел черна кожена чанта. Оставил я на масичката за кафе. Вторият, онзи със значката, рекъл:

— Аз съм офицер Канади. Това е доктор Пиърс.

— Доктор ли?

— Гинеколог. Имам основание да смятам, че човекът, който ви е нападнал днес следобед, ви е изнасилил, докато сте били в безсъзнание.

— Ами. Не ставайте глупави. Щях да усетя...

— Ние решаваме. Лекарят ще ви прегледа.

И доктор Пиърс извадил чифт найлонови ръкавици.

Лицето на Мардж беше чисто. Измила бе грима. Сълзите ѝ бяха бистри, дори прозрачни.

— Сонди — задъхана разказваше тя. — Стерилизирани шишенца. Игла. Другите двама гледаха. Лицата им бяха безизразни. Най-едрият...

Тя потрепери и зариде в обятията на Дейв.

— Успокой се, Мардж.

Не можа да измисли друго.

— Всичко свърши. Поеми дълбоко въздух и...

— Оня ме държеше. Запуши устата ми. Смъкна дрехите ми. Другият, който каза, че е лекар... Господи, беше по-лошо и от...

Цялото ѝ тяло трепереше, разтърсвано от ридания и унижение.

Дейв я прегърна и сложи главата ѝ на гърдите си. Това, изглежда, я успокои. Пък и беше по-добре да не вижда лицето му — пребледняло от гняв и с изражението на човек, замислящ отмъщение.

21 часът и 23 минути

Дейв стоя при нея повече от час. Намери бутилка евтино бренди. Алкохолът я успокои. С изключение на моравите кръгове под

изумруденозелените ѝ очи, тя си беше същата дръзка привлекателна жена, с която се бе запознал следобед.

Вече не разговаряха за мъжете, които я бяха насилили. Тя не беше в състояние да говори повече за това. Сигурно щяха да минат месеци, преди да се съвземе. Сега обсъждаха Дейв и се опитваха да намерят някаква логика в онова, което ставаше с него.

— Не знам — каза той. — Мога само да правя догадки, но това е всичко.

Мардж беше облечена в синя риза. Дейв не беше сигурен какво точно бе предназначението ѝ — нощница или блузон. Но нямаше панталон под нея. Краката ѝ бяха хубави. Дейв се опита да съсредоточи погледа си върху лицето ѝ.

— Какви?

Тя държеше цигара „Салем ултра лайт“ между пръстите си. Синкавият дим се виеше нагоре към тавана. Дейв едва не я помоли да му даде една. Много му се пушеше.

— Ами, първо, вероятно е нещо, свързано с правителството.

— Това е най-налудничавата идея, която съм чувала. Хей, миналия месец гледах един такъв филм. Секретни помещения под Пентагона, загадъчни мъже в неизвестни униформи, тайнствени безименни организации. Гаден филм. Отхвърлям тази идея.

— Но няма начин да не е...

— Не бъди глупав. Такива неща не стават в действителния живот — тайни заговори, злонамерени конспирации и...

— Има конспирации. Ако не ми вярваш, попитай Юлий Цезар.

— Я стига! Това е било преди две хиляди години.

— Ами Иранските контри, Уайтуотър и Уотъргейт? Спомняш ли си Гордън Лиди?

Мардж го гледаше изпитателно. Очите ѝ бяха големи и блестящи, а устните — свити. Дейв харесваше устните ѝ. Мина му през ума да... Поклати глава. Не знаеше какво мисли.

Напротив, много добре знаеш.

— Уотъргейт ли? На колко години мислиш, че съм? Това беше преди да отида в началното училище.

Тя махна с ръка. Във въздуха остана ивица цигарен дим.

— Лиди беше един от заговорниците. Написа книга, след като излезе от затвора. Известно време бил сигурен, че ще му запушат

устата. Бил подготвен за това. А Лиди е бил федерален агент. Вътрешен човек. Знаел е как стоят нещата.

— Струва ми се безумно.

Дейв въздъхна. Когато пое въздух, погълна и пушека от цигарата й.

— Замесени са били и други хора, действащи под прикритие. По дяволите, дори съдиите нарекоха Уотъргейт конспирация. Такива съществуват.

Мардж поклати глава.

— Нещо друго...

Дейв преглътна.

— О, по дяволите, типове, които се занимават с такива неща, наистина вярват, че са на страната на ангелите. Точно както мислят, че онези, които са срещу тях, са врагове на истината, справедливостта и американския начин на живот. Обзалагам се, че ако попиташ, Рансъм ще ти каже, че той е свестният, а аз съм лошият. И ще бъде искрен. Знам, че бях...

Мардж наклони глава и отвори по-широко очи. Но не беше толкова глупава, че да каже нещо.

— Виж какво, Мардж, много отдавна, почти преди ти да се родиш, аз бях един от тях. Взеха ме в армията... Не, излъгах. Истината е, че отидох доброволно. Мислех, че постъпвам правилно. Тогава смятах много неща за правилни.

Дейв затвори очи. Спомените не бяха приятни. Причиняваха му болка.

— Както и да е, изпратиха ме на едно място във Вирджиния. Прекарах там няколко месеца. Специална подготовка. Специални оръжия. Специално разузнаване. Неконвенционална война. Известно време мислехме, че ни обучават да работим с армията на Северен Виетнам...

— Виетнам ли?

Изразението на лицето й се промени. Той не можа да го разбере.

— Аз участвах в онази война, Мардж.

— Толкова лошо ли беше...

— Да. Дори по-зле.

Дейв реши, че тя го гледа с неподправена загриженост. Беше й благодарен за това. Мардж беше твърде млада, за да си спомня войната

и да бъде сред онези, които мразеха всички и всичко, свързано с нея.

Както и твърде млада за теб.

Той изпи брендите и си наля още два пръста. Участието във войната беше неприятно. Връщането от там беше още по-лошо.

— Дейв?

Тя се бе навела напред. Дейв виждаше как под ризата гърдите ѝ се поклащат. Мардж дори не носеше сутиен и...

Избий тази мисъл от главата си, приятелю.

— Съжалявам. Стари спомени — усмихна се Дейв. — Искан да ти кажа, че ни обучаваха да правим най-различни мръсотии. Бяхме стотици. Лагер Пи функционираше от десет-двайсет години, преди да отида там. Вероятно още съществува. През него са минали хиляди хора — цяла армия от тайни бойци. А сега са някъде по света. Може и да не работят за правителството. Но ако познаваш подходящите типове и можеш да ги намериш, те ще свършат всичко, за което им платиш.

Мардж се намръщи.

— Не може. Правителството не убива данъкоплатците. Дефицитът е твърде голям. Освен това не вярвам някой да издаде изрична заповед...

— Те не издават заповеди — прекъсна я Дейв. — Само подхвърлят намеци. Спомняш ли си Бекет? Кралят казва: „Кои ще ме отърве от онзи непокорен свещеник?“ и в следващия миг епископът е мъртъв.

Тя кимна, но явно не му вярваше.

— Добре. Да предположим, че е възможно. Какви доказателства имаш?

— Никакви. Съдя само по начина, по който говорят, модерната им екипировка и оръжия, по това, колко лесно нареждат да се подслушват телефоните и по факта, че Рансъм е прочел военното ми досие и всичките му хора имат един и същ адрес на визитните картички. Пък и Хари Холиуел. Моят приятел Хари, който се опита да ми разбие главата с каната за кафе. Той е голям баровец и много влиятелен човек. Ако е един от хората на Рансъм, това означава, че са замесени важни клечки.

— Все още не разбирам... Освен ако... Мислиш, че е нещо, свързано с Виетнам ли?

— Да. Не. Не знам. Случило се е нещо. Докато съм бил там. Но аз не бях единственият. Ако искаха да ни затворят устата, трябваше да подгонят всички ни. Пък и нали покриха всичко — между другото, още една конспирация — на мълчанието. А и беше толкова отдавна. Вече на никой не му пука.

— Ами... Ще ми кажеш ли? Може би си забравил нещо?

Гласът на Дейв спадна и той почти изръмжа:

— Да съм забравил ли? Никога. Нищо не съм забравил. Бих искал да е така.

— Но...

— Не, Мардж. Ти не искаш да знаеш и аз не искам да ти казвам. Приеми думите ми. Виетнам няма нищо общо с онова, което става днес.

— Щом казваш. Но тогава защо искат да те убият?

Дейв вдигна ръце.

— Знам ли? Предполагам, че съм видял или чул нещо, което не е трябвало. Проклет да съм, ако знам какво. Но фактът, че го знам, плаши до смърт някои много влиятелни хора.

— Защо?

Мардж всмукна от цигарата. Дейв въздъхна.

— Защото мога да направя публично изявление. Страхуват се, че щом разбера какво знам, ще пропея. Един път го направих. А те не забравят. Нито прощават.

— Искаш да кажеш, че се боят да не ги изобличиш ли? И че искат да те убият, защото може да ги натопиш?

— Може би. Само че ще употребят по-силни думи, отколкото „пропях“. Да, вероятно е така. Навремето в армията използвахме израза „правдоподобна опровержимост“. Това означаваше, че старшите офицери могат да отрекат, че са знаели какво вършим. Каквито и лудории да правехме, само трябваше да бъдем сигурни, че шефовете ни имат избора да кажат: „Хей, това беше лъжлива операция. Непозволена. В разрез със заповедите. Не ни обвинявайте. Нищо не знаехме за нея.“

— „Щом сте решили да приемете мисията...“

— Нещо такова. Ще ти кажа и друго. За каквото и да стара дума, то е нещо, за което никой не бива да знае. Не могат да си позволят да излезе наяве. Въпрос, който кара разгневени конгресмени да дават

пресконференции и репортерите от „Вашингтон Пост“ да ги притискат до стената.

— Иранските контри.

— Примерно.

Дейв отмести очи от лицето на Мардж.

Пак гледаш краката ѝ, приятелю. Не бива да го правиш.

— Тогава причината, поради която те преследват и се плашат, е, че ти можеш да разрушиш прикритието им и възможността им да отрекат... Онова, което знаеш.

Дейв отпи от брендито. Стана му топло. Отпусна се. Остави чашата. Не трябваше да се напива.

— Знаеш ли кое е най-странното? Те се опитват да ме направят част от цялата история. Ако писмото не е фалшификат, а истинско, тогава ФБР ме е проучвало, защото някой е искал да реактивизира старото ми удостоверение за сътрудничество на Службите за сигурност.

— Но дори и да е така, защо се опитват да те убият сега?

Мардж се премести и кръстоса крака под тялото си. Дейв зърна бледорозовите ѝ бикини.

— Това е още един озадачаващ въпрос. По време на проверката може да са открили нещо, което ги е накарало да мислят, че рискът с мен е голям. Възможно е някой да е казал нещо, което не е трябвало да чуя. Знам ли? Но съм сигурен, че се е случило през последните няколко дни, дори двайсет и четири часа. Бърни беше изтощен. Не бе спал. Рансъм и Карлучи не се бяха бръснали. Били са на крак цяла нощ. И всичко, което направиха, за да ме хванат, беше измислено набързо. На момента. Нямаше план. Това е единствената причина, поради която съм още жив. Рансъм не е новобранец. Ако бе имал достатъчно време да изработи един хубав, подробен план за действие, щях да съм труп още преди закуска.

Мардж го погледна състрадателно и посочи с пръст празната му чаша.

— Искаш ли още едно?

— Не.

— В такъв случай какво прави през последните няколко дни? Какво видя? С кого разговаря?

— Мардж, непрекъснато се чудя за това и абсолютно нищо не ми идва наум. Прекарах почивните дни в Лонг Айленд със Скот и Оливия Тачър. В неделя вечерта посрещнах Хелън на летището. Тя...

— Хелън?

— Съпругата ми.

— Аха.

Гласът ѝ беше безпристрастен — досущ като начина, по който го погледна и скри краката си.

Нали махна, венчалния си пръстен, приятелю. Дамата е останала с погрешна представа.

— Ами... Тя беше в Калифорния за сватбата на една приятелка от колежа. В понеделник, вторник и сряда ходих на работа. Всичко беше както обикновено. Съвещания, конференции, доклади, решения и телефонни обаждания. Само дето в сряда трябваше да отида в Лонг Айленд, за да присъствам на едно заседание, а в понеделник вечерта трябваше да посрещам гости от Япония.

— Извини ме за минутка.

Мардж стана и излезе от хола. Остави димящата си цигара в пепелника. Дейв я погледна жадно. Посегна към нея, изпита чувство за вина, въздържа се, пак посегна и се почувства още по-виновен.

Да се опитаме да устоим на изкушенията, приятелю. Имам предвид онези, на които се поддава плътта.

Цигареният дим се виеше във въздуха. Дейв преглъща и страда, докато Мардж се върна.

Беше облякла сини джинси и държеше пухкава тигрова котка. Настани се на стола, дискретно разделена от Дейв от евтината масичка за кафе.

— Хубава котка — отбеляза той, като изведнъж му стана неудобно. — Как се казва?

— Мъжки е. Името му е Тито. Взех го от Колорадо.

— Тито ли?

— По-голямата ми сестра се омъжи в многочленно семейство. Това лято бях в ранчото им. Дядото се бил на страната на югославските партизани по време на Втората световна война. Той ми даде котарака и го кръсти така.

Мардж остави животното на пода.

Дейв протегна ръка да го погали. Котаракът изсъска, ухапа го и се дръпна назад.

— Внимавай, скоро го водих при ветеринаря. Още е в лошо настроение от операцията.

— О, разбира се. Това обяснява...

Кръвта на Дейв се смрази.

Това трябва да е, приятелю. Не може да е друго.

Не, невъзможно.

— Добре ли си? — угрижена попита Мардж.

Дейв погледна колебливо чашата в ръката си. Изпи съдържанието ѝ, стана и внимателно я пусна така, че да се строши.

3.

Дейвид Елиът караше бързо по магистралата за Лонг Айленд. Мина покрай изхода за Грийн Нек — там, където живееше сладострастникът Грег, чиито дрехи бе облякъл отново. Според Дейв, Грег вече беше на мнение, че моногамният семеен живот е за предпочитане — поне не е толкова рискован, колкото ролята на Казанова в службата.

Той потърка голия си череп. Докато Мардж отиде да наеме кола, Дейв подстрига косата си, обръсна тук-там главата си и си направи нова прическа. После изруси останалите кичури. Ефектът беше поразяващ. Русокос и почти плешив, той изглеждаше съвсем различен, макар че не се харесваше. Прическата беше малко женствена. Ако на Трайбъро Бридж стояха преследвачите на Рансъм, едва ли щяха да му обърнат внимание.

Дейв се зачуди дали Мардж вече е тръгнала. Надяваше се да е така. Дано му простеше, че открадна ключовете от взетата под наем кола и съдържанието на портмонето ѝ, докато тя беше в банята. Реши, че се налага да я измами още веднъж — когато тя отиде да вземе колата под наем. Той бързо напечата обяснение на старата ѝ електрическа пишеща машина.

„Драга Мардж,

Съжалявам, че направих това, но се налагаше. Дойдох тук, защото трябваше да се скрия някъде и мислех, че ще ми позволиш да спя на дивана ти няколко дни, докато стане безопасно да си тръгна. Ала сега мисля, че изложих живота ти на опасност. Оставям ти часовника си — златен «Ролекс». Струва петнайсет-двайсет хиляди долара. Продай го или го залож. Парите са за теб. Махни се от града. Вземи котарака си и се качи на първия самолет. Не го ли направиш, те ще ти сторят нещо лошо. Отиди в Колорадо, в ранчото на роднините си. Прегледах тефтерчето ти с адресите. Ако оцелея след всичко това, ще

ти се обадя. Моля те, пригответи багажа си и изчезвай от този апартамент. Не използвай кредитните си карти, защото може да ги проследят. Трябва да направиш това, Мардж. Повярвай ми. Не лъжа. И още един път извинявай, че пак взех от теб пари, но ще имаш много повече, когато продадеш часовника. Мардж, моля те, направи каквото ти казвам. БЯГАЙ, ПРЕДИ ДА Е СТАНАЛО ТВЪРДЕ КЪСНО.

Дейв“

Единственото, за което не спомена в писмото си, беше страхът, че ако не бе избягал от нея, тя щеше да настоява за отговори на въпросите си или още по-лошо — да тръгне с него. По-добре да не знае нищо. Невежеството щеше да бъде най-добрата ѝ защита.

Дейв погледна таблото. Колата, евтин корейски внос, беше нова. Говорителят по радиото съобщи, че е време за новините. Дейв усили звука.

— Най-важното в този час е, че в града се издирва Дейвид Пери Елиът, предполагаемият убиец на нюйоркския бизнесмен Бърнард Дж. Лийвай, президент на многомилионния конгломерат „Сентерекс“, който тази вечер бе изхвърлен от прозореца на кабинета си на четирийсет и петия етаж на Парк Авеню. Полицейски източници съобщават, че Елиът е главният заподозрян и заявяват, че Лийвай наскоро е повдигнал въпроси относно финансовите афери, в които е бил замесен Елиът.

Това е нещо ново.

— Властите подозират също така, че Елиът е нападнал полицейския служител Уилям Хъчинсън и е откраднал униформата и колата му. Елиът е бял, ръст метър и осемдесет и три, тегло осемдесет и пет килограма, светлокестенява коса, кафяви очи и е в добро физическо състояние. Въоръжен и много опасен. Умоляват се гражданите незабавно да уведомят полицията, ако забележат някой, отговарящ на описанието. Другите новини...

Дейв намали звука.

На пътния знак пишеше: „Патчог 40 км“. Отпрати се натам.

Ходил бе там предишния ден. Пътува с шофьор и лимузина — една от четирите, предоставени на разположение на изпълнителните директори на „Сентерекс“. Като се имаше предвид движението по обед, пътуването до лабораториите „Локиър“ продължи два часа. Сега, късно нощем, щеше да му отнеме по-малко от час.

Лабораториите „Локиър“ са единственото място, откъдето Рансъм би могъл да вземе проба от кръвта ти, нали?

Обиколките на клоновете на корпорацията са едно от най-неприятните задължения в живота на изпълнителния директор. Принцът се изпраща да обходи феодалните владения, където в мухлясалото преддверие го посреща усмихнатият директор на предприятието. Той завежда уморения от пътуването посетител в наскоро почистената зала за съвещания и предлага на госта чаша лошо кафе. Учтивостта изисква да го приемеш и да го опиташ. След малко пристигат една-две от най-важните особи в предприятието. Ризите им са нови и закопчани догоре, а вратовръзките — здраво завързани. Облечени са в костюми, които през останалото време стоят окачени зад вратите на кабинетите им и бавно се измачкват. Гостът става, ръкува се с всички и безуспешно се опитва да запомни имената им. Директорът се приближава до челното място на масата, разпъва екрана и включва проекционния апарат. Казва, че има няколко диапозитива, с които ще илюстрира дейността на фирмата си. Рядко повежда разговор с представителя на корпорацията. Посетителят се опитва да изглежда заинтересован, но всъщност не е. Някой изгася осветлението. Гостът вече не се мъчи да си придава заинтересован вид, защото никой не вижда лицето му. Директорът разказва надълго и нашироко за предприятието си. Основано след Втората световна война от най-големия син на емигрант тенекеджия. Графики, илюстриращи четирийсетгодишната история на постоянен растеж, схема на организацията, списък на доволните клиенти, амбициозни планове — накратко казано, семейство от щастливи служители, радостни, че ще бъдат осиновени от престижна корпорация, според които сливането ще бъде от взаимна изгода. По време на тази изповед посетителят седи умълчан и се наслаждава на приятна дрямка или отчаяно се опитва да измисли един-два интелигентни въпроса.

— Ако нямате въпроси, да направим кратка почивка, преди да ви разведем из помещенията.

— А конкуренцията? — бе попитал Дейв.

По-голямата част от представянето на лабораториите „Локиър“ се въртеше около имунната биология. Въпросът за конкуренцията беше най-доброто, което Дейв можа да съчини.

Не разбра много и от отговора. Нищо не му беше ясно, но кимаше с разбиране. Мразеше Бърни, че му възложи задачата да отговаря за тези лаборатории и беше ядосан, че трябва за пореден път да научи цяла нова терминология, за да може да надзирава още една от ексцентричните придобивки на Бърни. Защо, по дяволите, трябваше „Сентеркс“ да купува тази биотехнологична компания?

Отбиха се за малко в тоалетната и тръгнаха на обиколка — административният отдел, компютърният център, Лаборатория №1 с лъскави хромирани уреди, където се извършваше нещо, което Дейв не можа да произнесе, Лаборатория №2, пълна със затворени в клетки мишки с розови очички, Лаборатория №3 — толкова студена, че Дейв виждаше дъха си, Лаборатория №4, където се извършваше дисекция на котки, Лаборатория №5...

Достъп ограничен
Само по гласова идентификация
Задължително защитно облекло

— А това е Лаборатория №5. Мисля, че днес няма да имаме време да ви я покажем...

Слава богу!

— Пък и трябва да облечете специален костюм...

В същия миг вратата на Лаборатория №5 се отвори. Един лаборант със снежнобял „космически скафандър“ изтърча навън, погледна през рамо и изруга.

— По дяволите, затворете клетката!

Гърчещо се кълбо от кафява козина скочи на гърдите му. Мъжът се спъна. Кафявото същество скочи. Дейв посегна инстинктивно и го хвана. Усети изгаряща болка. Животното беше дребна червеникавокафява маймуна. Дългите ѝ кучешки зъби се впиха в лявата му китка.

Настъпи суматоха. Струпаха се хора, които мърмореха:

— Извинявайте. Малък инцидент. Никога не се е случвало досега.

Сетне го заведоха в лекарския кабинет. Медицинската сестра почисти раната, сложи мазен антисептик и я превърза с марля.

— Ще ви взема кръв, мистър Елиът. Няма нищо опасно, никаква вероятност от зараза с бяс или нещо подобно. Само за всеки случай. По-добре да се погрижим навреме, отколкото после да съжаляваме — това е златното правило в лабораториите „Локиър“.

Кръвната проба.

Да. Знам. Рансът я е взел от там.

А картината?

Коя картина?

Портретът на онзи гаден дърт Локиър, основателят на компанията.

Дейв си спомни за него. В залата за съвещания имаше портрет, рисуван с маслени бои. Погледна го бегло. Ала... имаше нещо. Там беше изобразен възрастен мъж — на шейсет и няколко години. Но какво толкова му беше странното... Човекът на портрета... Аха! Беше облечен във военна униформа. Защо основателят на една биотехнологична изследователска лаборатория ще позира в униформа?

При това не каква да е.

Униформата не беше съвременна, нито дори такава, каквато Дейв бе носил през 60-те. Локиър беше облякъл мундир от времето на Айзенхауер, смешна къса черна вратовръзка и войнишко кепе от Втората световна война.

Локиър бе починал преди няколко години. Имаше неприятности с имението си. Затова продаваше компанията и твърдеше, че сделката е добра.

И така, създателят е шейсет-седемдесетгодишен, а компанията е на четирийсет години. Значи я е основал на трийсетгодишна възраст. А когато остарее и дойде време да нарисуват мемориален портрет — какво прави?

Директорите и основателите позират за официалните си портрети, облечени в сини костюми, бели ризи и черни вратовръзки. Но не и Локиър. Той бе позирал с военна униформа от 40-те.

Странно.

Наистина.

4.

Дейв излезе от магистралата на разклона за Патчог и зави на юг към океанското крайбрежие. След няколко минути отново пое на север.

Минаваше покрай хълмисти поляни, ниви, засети с картофи, и горички. В този късен час тясното черно шосе беше пусто. Колата под наем беше единственото превозно средство, а фаровете й — единствената светлина. Дейв затвори дясното си око.

Има нещо повече, освен кръвната проба.

Чувстваше се неспокоен, като шофираше нощем. Не му харесваше начинът, по който изглеждаха дърветата. Листата им бяха мъртвешки бели на ярката светлина на фаровете.

Мразеше бледата светлина. Напомняше му за трупове. Пък и дърветата трябваше да бъдат осветявани отгоре и да хвърлят сянка надолу. Нощното шофиране обръщаше естествения ред. Караше го да се чувства неспокоен.

На пътя изскочи животно с блестящи очи. Сърцето на Дейв подскочи. Съществуването изчезна, преди да успее да натисне спирачките.

Десен завой. Отново към океана. Нощта беше безлунна. Това щеше да помогне.

Ето я. Дълга ограда отгоре с бодлива тел и малка табела:

Лаборатории „Локиър Инкорпорейтид“

Служителите да показват документ за самоличност

Посетителите да се записват, преди да влязат

Наоколо не се виждаше никой. Будката на пазача беше пуста.

Възможно ли бе Рансъм да е допуснал глупава грешка и хората му да не бяха тук?

Няма начин.

Или Дейв грешеше, или „Локиър“ не беше в дъното на нещата.

Абсурд.

Дейв заобиколи, мина километър и половина покрай оградата и при южния ѝ край изключи фаровете. Спря и отвори дясното си око. То бе привикнало с мрака. Стар пехотински номер — държиш едното си око затворено, докато наоколо прелитат светлини. Настъпи ли отново мрак, нощното ти виждане е по-добро от това на противника.

Без да излиза от колата, той съблече широките дрехи на Грег и нахлузи полицейската униформа. Тъмносин панталон и риза — цветовете на нощта.

Още нещо. Лампата в колата.

Дейв използва пистолета, за да пръсне на парчета крушката. После отвори вратата и протегна ръка, за да загребе шепа пръст от земята. Намаза лицето, ръцете и наскоро оплешивелия си череп.

Потегли на заден ход, зави с угасени фарове и бавно се приближи до лабораториите. На стотина метра преди оградата изключи двигателя и спря до южната граница на имението.

По пътя през Лонг Айлънд мислеше за онова, което бе видял предишния ден, и си припомняше разположението на лабораториите. Те се намираха в квадратна постройка от осемстотин метра, а административният отдел беше в средата. В по-голямата си част теренът беше равен и еднообразен, но на юг имаше леко възвишение. Група дървета, почти горичка, ограждаха периферията и скриваха оградата.

Ако бяха тук, хората на Рансъм щяха да са под дърветата, в сенките, невидими.

Дейв събу обувките си. Не му трябваха за онова, което бе намислил. Подметките от гьон щяха да се пързаят по тревата и падналите листа и да тракат твърде силно по застлания с линолеум под.

Беше взел две шоколаденокафяви хавлии от банята на Мардж. Уви ги около краката си и ги завърза с връв. Непохватно, но щеше да свърши работа.

Тръгна по пътя.

Какво абсолютно жалко извинение за един професионалист! Рансъм ще бъде бесен. Господи, вече отникъде не очаквай помощ.

Дейв сви неодобрително устни и поклати глава. Преследвачът беше на петнайсетина метра пред него, приведен до един нисък бряст. Дейв нямаше да го види, ако мъжът не бе избрал точно този момент, за да запали цигара.

Никаква дисциплина. Джек Мамбата би откъснал топките на всеки, който запалеше цигара на нощна стража.

След няколко минути Дейв опря дулото на пистолета си до главата на човека и прошепна:

— Изненада.

Мъжът подскочи, изпъшка и пусна оръжието си. От него се разнесе неприятна миризма.

— Колко сте? — попита шепнешком Дейв.

— Ами...

— Виж какво, дръвнико. Нямам какво да губя. Ако боядисам пейзажа с мозъка ти, няма да ми направят нищо повече, отколкото вече възнамеряват да ми сторят. Затова ми кажи колко сте тук?

— Никой не предполагаше, че ще стигнеш до тук.

— Ще броя до три. Едно...

— Петима, човече. Двама от тази страна, двама от другата и един в сградата.

— Не ти вярвам.

— Не лъжа, човече. Честна дума.

Изкушението да го застреля беше почти непреодолимо. Тези типове си го заслужаваха напълно. Опитаха се да го убият. Намесиха сина и съпругата му. Използваха лъжите си, за да превърнат приятелите му във врагове. И може би най-лошото — отнесоха се с горката Мардж Коен като с животно. Заслужаваха да умрат. Всички до един. Като започнеше с този.

Не го направи. Но го удари с пистолета повече пъти, отколкото беше необходимо. А когато намери втория преследвач, на десетина метра по на север, постъпи по същия начин. После, тъй като изпита нужда да направи изявление, строши глезените му с приклада на пистолета.

Първият не го беше излъгал. В южната част на имението имаше само двама преследвачи. Дейв се справи лесно с тях. През следващите няколко месеца щяха да са им необходими гипс и патерици.

Дейв огледа западната страна, зад главната сграда. Там нямаше никой.

В южната част имаше леко възвишение. Дейв приклекна и се втурна напред, скрит от релефа на земната повърхност. На петдесет метра от задния вход се хвърли на земята и измина пълзейки останалото разстояние.

Първият преследвач беше казал, че в сградата има само един човек. Може би бе излъгал, а може би не. Имаше само един начин да разбере.

Дейв сложи ръка на валчестата дръжка. Тя се превъртя лесно. Вратата беше отключена. Лош знак.

Ала интериорът представляваше още по-неприятна гледка.

5.

Лабораториите „Локиър“ бяха празни.

Вътре нямаше нищо. Мебелите, лабораторните прибори и дори картините от стените бяха изнесени. Нямаше ги и ключовете за осветлението. Помещението приличаше на празна черупка.

Дейв махна хавлиите от краката си и тръгна тихо по оголените коридори, като се опитваше да си припомни пътя до научноизследователския отдел.

Сградата миришеше на дезинфекционни препарати. На едно-две места на пода още имаше локви от тях. Дейв натопи пръст, поднесе го към носа си и изтръпна. Силно вещество.

Спомни си, че предишния ден бе минал покрай мъжка тоалетна, чешма, женска тоалетна и барче за служителите. Самите лаборатории бяха наредени по дългия коридор вляво от барчето.

Не става дума за онова, което си видял, чул или направил, а за нещо друго.

Чуха се стъпки. Някой идваше оттам, където бяха лабораториите.

Дейв се спотаи в един ъгъл и извади пистолета.

През прозорците се прокрадваше съвсем слаба светлина, колкото да може да вижда.

Стъпките стигнаха до края на коридора и спряха. После се чуха отново — идваха към него. Дейв сложи пръст на спусъка и хвана пистолета с две ръце. От такова разстояние щеше да пробие дупка право в мишената си. Очакваше го с нетърпение.

Вече дух, а не човек, макар и без секс или магия, лейтенант Дейвид Елиът бе прекарал някак влажния ден в ада не като хищник, а като жертва — роля, за която бе зле подбран.

Бягаше, но не успя да се отдалечи от преследвачите си, което го караше да се чувства нещастен и изпълнен с желание за мъст. Бягство, изпълнено със страх.

Но вече не.

Сега ролите са разменени. Той е преследвачът, а те — жертвите. Това е правилният ред на нещата.

Усещанията се променят, възприятията се изострят и той се съсредоточава върху пейзажа пред очите си, като пренебрегва онова, което може би се крие там.

Вълнува се. Очите му се стрелкат ту вляво, ту вдясно. Зрението му е удивително ясно, а слухът — неестествено изострен. Подушва въздуха и долавя вкуса на ручейчета от пот, стичаща се по лицето на спотаения враг.

Преследвач.

Господи, никога не се е чувствал толкова жизнен.

Човекът се показва. Профилът му се очерта на прозореца. Дейв се прицели. Ръката му не трепереше. Мишената беше висока метър шейсет и три и слаба. Държеше щурмова пушка M16A1. Носеше бейзболна шапка, от която се подаваха дълги коси. Жена.

В дните непосредствено след Иракската война през 1991 в „Сентерекс“, както и навсякъде другаде, се водеха разгорещени дебати относно ролята на жените в сраженията. Трябва ли да се бият? Необходимо ли е да убиват? Какво въздействие ще има върху мъжете битката рамо до рамо с жени? Как ще реагира противникът? Дейвид Елиът не изрази мнение, отказа да участва в дискусиите, престори се на незаинтересован и се опита да смени темата. Опитът му във Виетнам го беше научил, че жените войници могат да сеят смърт наравно с мъжете. Нито пък някой от онези, които познаваше, би се поколебал дори за секунда, за да се замисли за пола на врага, стрелящ по него.

Тя не се обърна. Отмина и продължи бавно да обикаля коридора — отегчен войник, изпълняващ скучните си задължения. Стъпките й заглъхнаха.

Едва не я застреля. Заради самото удоволствие.

Тази история го превръщаше в такъв, какъвто не искаше да бъде. Връщаше го двайсет и пет години назад. Тогава за малко не прекрачи границата. А сега беше на път да го направи отново.

Рансът продължава да твърди, че си един от тях, замесен от същото тесто.

Дейв поклати глава. Нямаше да им позволи да направят това с него. Цената беше твърде висока. Спомни си проклятието и

отчаянието, изписани на лицето на Джек Кройтер Мамбата, когато разбра какво е направил, и осъзна, че е отишъл толкова далеч, че няма връщане назад.

Добре, приятелю, успокой се. Вече знаеш какво ще намериш, затова свършвай по-бързо и се махай от Залата на ужасите.

Дейв се намръщи. Не знаеше какво щеше да намери.

Напротив, много добре знаеш.

Тръгна по коридора, свърна към лабораториите и влезе в Лаборатория №1. И тя беше празна.

Лаборатории №2, 3 и 4 бяха в същото състояние.

Лаборатория №5.

Нямаше я дори вратата. А вътре...

Линолеумът беше махнат. Плочките — отлепени от стените. Цялото помещение беше обеззаразено. Бяха обгорили всеки сантиметър с пламък. В Лаборатория №5 не би могла да оцелее нито муха, нито бълха или микроб.

Дейвид Елиът се преви на две и падна на колене. Повърна за втори път в продължение на двацет и четири часа.

ГЛАВА 7

НОЩЕН ЖИВОТ

1.

Рансъм се оказа прав — Дейв щеше да се върне. Нямаше друг избор. Трябваше да види документите на лабораториите „Локиър“, скрити в шкафа на Бърни и съдържащи тайната защо всички искаха Дейвид Елиът да умре.

Дейв шофираше по магистралата. Движеше се на запад, към Ню Йорк. Колата под наем стенеше от високата скорост. Дейв натисна педала за газта докрай. Скоростомерът показваше сто и трийсет километра в час. Автомобилът не можеше да върви по-бързо. Още малко и щеше да се разпадне. Дейв проклинаше фирмата „Херц“ за коли под наем и корейската автомобилна промишленост.

Проклинаше и Бърни Лийвай. Вече знаеше какво бе направил Бърни — поне в общи линии. Знаеше, защото Скот Тачър му го бе казал преди известно време.

Това се случи преди година и половина. Един четвъртък Скот и съпругата му Оливия бяха поканили Дейв и Хелън на вечеря във вилата си в Сътън Плейс.

Вечерите на семейство Тачър бяха легендарни. Човек никога не знаеше кои ще бъдат другите гости. Държавни глави, политически капацитети, лауреати на Нобелова награда, художници, писатели, музиканти и един път дори трупа циркаджии. Тачър канеше всички — или поне интересните особи.

Онази вечер имаше пет двойки — домакините, семейство Елиът, нашумял напоследък романист и непълнолетната му любовница, един сенатор със съпругата си и Луиз и Майк Аш — последният изпълнителен директор на компанията на Тачър — женени и свадливи като влюбени.

Вечерята свърши. Отнесоха съдовете и приборите. Скот Тачър стана и се приближи до шкафа. Извади бутилка „портвайн“ и абаносова кутия. Сложи ги на масата и отвори кутията.

— Някой иска ли пура?

Жените излязоха.

Тачър издърпа една дълга кафява „Монте Кристо“. Отряза върха със специално ножче, запали я само с една клечка кибрит и се ухили лукаво.

— Последното оръжие, което е останало на мъжете, господа.

От устата му бавно излизаха кълба гъст синкав дим. Той подаде кутията за пури на Майк Аш.

— Другите ни оръжия претърпяха поражение, хитростите ни бяха разкрити, а бронята — пробита. Остават ни само пурите, последното парцаливо знаме на мъжествеността, което още се развява над бойното поле, превзето от амазонките.

Аш също запали и предаде кутията на сенатора.

— Ех, да беше тук Джъстийн...

— Мис Голд, сенаторе. Винаги скъпа на своенравното ми сърце и със сигурност единствената жена на света, която ми съперничи от чиста злоба. Тя се занимава с връзките ми с обществеността и щеше да бъде тук, ако не я бяха извикали по работа извън града. Прекрасна жена. Цени хаванските пури не по-зле от мъжете.

Сенаторът отказа да вземе пура и бутна кутията към Дейв, който избра една и ласкаво я погали. Отдавна се бе отказал от цигарите, но не можеше да устои на една хубава пура.

Романистът се извини и излезе. Ставало му лошо от пушека.

— А сега, след като жените и слабаците си тръгнаха, на какви мъжки пороци да се отдадем? — попита дяволито Тачър. — Политически хули? Пикантни унижителни истории? Заговор за възстановяване робството над жените? Планове за поквара на децата, замърсяване на околната среда, ограбване на малцинствата, потискане на беззащитните, експлоатация на бедните или унижаване на инвалидите? Или да се впуснем в темата, която жените най-много презират — спорта?

— Пак е в едно от неговите настроения — усмихна се на Дейв Майк Аш, после се обърна към Тачър. — Какъв успех постигна днес, шефе?

Тачър го изгледа кръвнишки.

— Не си ли забелязал, че в тези упадъчни времена вече не е достатъчно самият ти да се чувстваш добре?

Гласът му се извиси — гърмящ от възмущение.

— Самоуважението вече не е достатъчно. Както и чувството, че си постигнал нещо. Достойнството и самотнението — също. Сега най-важното е не аз да съм добре, а ти да си зле!

— Калифорнийската комисия по човешкото достойнство... — започна сенаторът.

Тачър се приближи до него.

— Не мога да се чувствам добре, че съм жена, ако ти не се чувстваш зле, че си мъж. Не мога да се гордея, че съм чернокож, ако ти не се срамуваш, че си бял. Не мога да се уважавам, че съм хомосексуалист, ако ти не си притеснен, че си нормален. Толерантността е отживелица, тя е нещо старомодно и ние не я искаме. Равенството също — то е снизхождание в най-добрия случай, а всъщност е изнамерено, за да те унижава. Ако трябва да постигна вътрешна хармония и самоуважение, което е мое задължение, не е достатъчно да сме равни. Съвсем не! Единствено превъзходството ще ме направи щастлив. И за да съм сигурен, че са ме разбрали, ще заповядам да изгорят библиотеките ви, да пренапишат биографиите ви, да прочистят речника ви и ще дам на идеологическата полиция властта да ви принуди да бъдете етични в речите и поведението...

— Значи си приел онази покана да изнесеш лекция в университета, а? — прекъсна го Аш. — По дяволите, Скот, казах ти да не го правиш. Общуването с учени се отразява зле на кръвното ти налягане.

— Да, така е. Онези плужеци на софистиката се осмелиха да се заядат с мен, че съм употребил думата „индианец“. Обявиха ме за лицемер и простак, защото не съм използвал „туземен американец“ — най-коварния и нагъл расистки неологизъм, който е измислян досега, загатващ, че онези от нас, които произхождат от порядъчните чифликчии от Нова Англия, не сме истински американци...

— Говориш гръмки фрази, Скот.

Тачър размаха пурата и показва зъбите си.

— Разбира се. Това е прерогатив на възрастта ми, една от малкото радости, останали в есента на живота ми. Пък и като се имат предвид белите ми коси и черната ми репутация, това би могло да се очаква от мен. Аз съм само едно сприхаво старче и трябва да поддържам славата си на темерут.

— Последния път гласува за демократите.

Тачър го стрелна с начумерен поглед.

— Момент на слабост, грешка, която никога няма да се повтори.

Тачър се облегна назад, дръпна продължително от пурата и изпусна дима.

— Но да сменим темата, ако желаете. Аз съм само един нещастен старец и е най-добре младите да не ми обръщат внимание.

Аш погледна към тавана и разпери ръце в откритата молба за вдъхновение.

Дейв предложи нещо по-различно.

— Разказвал ли съм ви за публичния дом в Донгхой?

Тачър изви гъстите си бели вежди.

— Да не би да е нещо свързано с войната във Виетнам?

— Да.

— Печална история. В резултат на протестите ми срещу нея президентът Никсън ме включи в списъка на враговете на Белия дом. Казвал ли съм ви това?

— Петдесет-шейсет пъти.

— В живота си човек има толкова малко постижения, с които може да се гордее. Но аз те прекъснах, Дейв. Моля те, разказвай.

Тъй като Скот Клеймор Тачър Трети беше пуритан и ненавиждаше мръсните думи, Дейв трябваше да внимава много, като описваше как ЦРУ, научавайки, че в град Донгхой ще се провежда среща между главнокомандващите от Северен и Южен Виетнам, тайно откупило публичните домове там и ги напълнило с хиляди заразени проститутки. Признавайки, че замисълът е нарушение на Женевската конвенция за забрана на биологическите оръжия, управлението треснало печат „Строго секретно“ върху операцията и не се посъветвало с никого — дори с Главното военно командване. За съжаление, армията научила чрез собствените си разузнавателни канали за предстоящата вражеска конференция и реагирала, като нанесла превантивен удар, завземайки града, преди да пристигне врагът.

— О, не! — изстена Тачър, който се досети какво бе станало.

— О, да — рече Дейв. — Шестстотин млади войници, които няма какво да правят в събота вечер, далеч от родината.

— Божичко!

Тачър започна да се смее толкова силно, че по лицето му потекоха сълзи.

— Вярно ли е това, Дейвид? Не си ли го измисли?

— Самата истина. Познавах агента от ЦРУ, който ръководеше операцията.

Дейв не спомена, че скоро след този случай човекът избяга от страната, защото една група за специални операции, предвождана от Джек Мамбата, бе обявила награда за главата му.

Тачър избърса очи.

— Ах, това разузнаване. Такива са негодници! Но толкова всеотдайни и откровени. Човек можеше да им се възхищава, ако имаха поне капчица морал. Между другото, и аз знам една шпионска история. Искате ли да я чуете?

— Разбира се.

— Ами, нали знаете, че от време на време те търсят съдействието ни — имам предвид на шефовете и на изпълнителните директори — по-старшите, на по-големите фирми.

Дейв и сенаторът кимнаха. Майк Аш изглеждаше озадачен.

— Няма американски бизнесмен, който да се е върнал от Москва и да не е давал отчет на пакостниците от Лангли. Трудно е да им откажеш. Човек трябва да изпълни патриотичния си дълг. За съжаление говоря от личен опит. Започва се с малка помощ. А пуснеш ли ги под одъра, те се качват на одъра. Ако не внимаваш, ръководните ти кадри ще изпеят на Вашингтон всичко за бизнеса ти — за сделките ти с чуждестранните снабдители и клиенти. Още по-зле, част от парите ти ще отидат в непродуктивното Управление. В днешното време на бюджетен дефицит и когато Съветският съюз си получи заслуженото, шпионите отчаяно се нуждаят от ангели, които да спонсорират мръсните им планове. Имат толкова много корпорации за фасада, а сега, след като студената война свърши, нямат пари. Ето защо идват при теб, прикриват се зад националния флаг и най-учтиво питат: „О, сър, бихте ли направили една услуга на страната си? Имаме едни предприятия, които ще бъдат затворени поради недостиг на средства. Ако се смилите и ги включите във вашата корпорация, ще ви бъдем задължени цял живот.“ Мошеници! — изсумтя Тачър. — Искаш ли още портвайн, Дейвид? Налей си. Е, да започнем отначало...

Би ли направил това Бърни Лийвай? Би ли позволил „Сентерекс“ да осигурява прикритие на секретна разузнавателна операция? Разбира се. Бърни е бил морски пехотинец. Пламенен патриот. Изобщо не би се замислил. *Semper Fidelis*.

Фасада. Бизнес като всички останали. Служители, производствени резултати, услуги и клиенти. Отчети, печалби, загуби и правдоподобна история на доходите. На външен вид такава компания не би се различавала по нищо от другите. Само шепа вътрешни хора знаят, че някъде в дъното има нещо гнило. Като в Лаборатория №5.

Дейв забеляза табелата над изхода от магистралата: „Бензин, храна и стаи“. Направи рязък завой и пресече двете платна. Шофьорът зад него натисна клаксона.

Денонощната бензиностанция беше близо до пътя и имаше два телефона, които се забелязваха веднага. Дейв спря, изключи двигателя и слезе от колата.

Взе телефонната слушалка, набра номера на Мардж и зачака. Никакъв отговор. Още три иззвънявания. Никой не отговаряше. След петото се чу телефонният секретар.

Дали бе направила така, както ѝ бе казал?

— Обажда се Дейв. Ако не си...

Млъкни! Затваряй си устата, проклет идиот!

Дейв преглътна. Допусна груба грешка, като остави съобщение на телефонния секретар на Мардж. Рансът вероятно подслушваше телефона ѝ. И ако чуеше, че Дейв ѝ се обажда, Мардж щеше да бъде в още по-голяма опасност.

— Извинявайте... Грешка.

Неубедително, но това беше най-доброто, което може да измисли. Дейв окачи слушалката и погледна китката си.

Вече нямаш часовник. Даде го на приятелката си.

— Извинете, колко е часът? — попита той продавача.

Човекът посочи безмълвно големия часовник, окачен над касата. Един часът и дванайсет минути.

Часовата разлика между Ню Йорк и Швейцария беше шест часа. Работният ден не бе започнал. Трябваше да чака още най-малко час и

половина.

Готов си да му се обадиш, нали? Бърни употребяваше специална дума в такива случаи — безочие.

Рансъм мислеше, че е спечелил на своя страна всички близки и познати на Дейв, че ги е излъгал и убедил, че Елиът е опасно луд. Подслушваше всички телефони и бе поставил преследвачи на всеки вход. Дейв нямаше къде да отиде, нито към кого да се обърне. Рансъм искаше Елиът да бъде сам, без нито един приятел на света.

Може би наистина беше така. А може би не. Вероятно имаше един човек, когото Рансъм бе пропуснал, някой, когото не смяташе за заплаха, тъй като знаеше, че Дейв никога нямаше да му се обади.

Джек Кройтер Мамбата.

2.

Шест процеса. Последният е на Кройтер.

По свои съображения армията решава да съди всеки поотделно. Подсъдимите застават пред различни офицерски състави, прокурори и се защитават от различни адвокати. Само свидетелите са едни и същи.

Военното правосъдие дава своя дан за процедурната ефективност. Едни и същи офицери са съдии и съдебни заседатели. Тактиката на отлагане не е позволена. Очакваният резултат е присъда.

Първите пет процеса траят по четири дни и са насрочени през две седмици. Резултатите отговарят на очакванията.

Дейв прекарва дните и нощите си сам в офицерското помещение за ергени. Единственият път, когато посещава офицерския клуб, барманът отказва да му сервира. Колегите му не разговарят с него. Когато сутрин излиза да тича, всичко живо в униформа минава от другата страна на алеята. Той е напълно изолиран.

ПОЛКОВНИК НЮТЪН, ПРОКУРОР: Лейтенант, още сте под клетва.

ЛЕЙТЕНАНТ ЕЛИЪТ, СВИДЕТЕЛ: Тъй вярно, сър, съзнавам това.

ПРОКУРОРЪТ: Давали ли сте показания по този случай и преди?

СВИДЕТЕЛЯТ: Тъй вярно, сър, пет пъти.

ПРОКУРОРЪТ: Лейтенант, чухте ли обвиненията срещу полковник Кройтер?

СВИДЕТЕЛЯТ: Тъй вярно, сър.

ПРОКУРОРЪТ: На въпросната дата, около единайсет часа, вие сте били близо до село Лок Бан, република Виетнам, така ли?

СВИДЕТЕЛЯТ: Тъй вярно, сър.

ПРОКУРОРЪТ: Кой командваше вашата част?

СВИДЕТЕЛЯТ: Полковник Кройтер, сър.

ПРОКУРОРЪТ: Опишете поредицата от заповеди, лейтенант.

СВИДЕТЕЛЯТ: Дадохме жертви, сър. Капитан Фелдман и лейтенант Фулър бяха евакуирани по въздуха предишния ден, заедно с още трима офицери. Полковникът и аз бяхме единствените останали офицери. Полковник Кройтер ми заповяда да поема командването на екип „Алфа“, а той предвождаше екип „Бейкър“. Сержант Мълинс отговаряше за екип „Чарли“.

ПРОКУРОРЪТ: Какво намерихте, когато пристигнахте в Лок Бан?

СВИДЕТЕЛЯТ: Много малко, сър. То беше само едно село, дузина колиби наскре оризището. Нашите хеликоптери тъкмо бяха излетели...

ГЕНЕРАЛ-ЛЕЙТЕНАНТ ФИШЪР,
ПРЕДСЕДАТЕЛСТВАЩ: Дванайсет колиби, така ли?

СВИДЕТЕЛЯТ: Съжалявам, сър. Всъщност преброихме петнайсет.

ПРЕДСЕДАТЕЛСТВАЩИЯТ: Бъдете точен, лейтенант. Занимаваме се с углавно престъпление.

ПРОКУРОРЪТ: Продължавайте.

СВИДЕТЕЛЯТ: Повечето селяни бяха на полето и работеха. Не ни обърнаха много внимание, когато се приземихме. Сякаш бяха виждали всичко това и преди. Сержант Мълинс и хората му ги обкръжиха и ги подкараха към колибите. Знаехме, че вражеският патрул...

ПРЕДСЕДАТЕЛСТВАЩИЯТ: Бунтовници или северновиетнамци?

СВИДЕТЕЛЯТ: Докладваха ни, че са от Националния фронт за освобождение на Виетнам, сър. Знаехме, че предишния ден в този район е бил забелязан техен патрул, затова попитахме селяните дали са забелязали някакво раздвижване.

ПРОКУРОРЪТ: Какво ви отговориха?

СВИДЕТЕЛЯТ: Нищо, сър. Отрекоха да са виждали други войници, освен нас.

ПРОКУРОРЪТ: Как реагира полковник Кройтер на това?

СВИДЕТЕЛЯТ: Благодарим им и дадем на селския вожд кашон „Уинстън“, сър.

ПРОКУРОРЪТ: А сержант Мълинс?

СВИДЕТЕЛЯТ: Сержант Мълинс беше ядосан, сър. Искаше да приложим по-твърда техника на разпит. Когато полковник Кройтер му заповяда да не го прави, той препоръча да опожарим селото.

ПОЛКОВНИК АДАМСЪН, СЪДЕБЕН ЗАСЕДАТЕЛ: Лейтенант, употребихте израза „по-твърда техника на разпит“. Бихте ли пояснили?

СВИДЕТЕЛЯТ: Мъчения, сър.

ПРОКУРОРЪТ: Лейтенант, беше ли тази „по-твърда техника на разпит“ нещо обичайно във вашата част?

СВИДЕТЕЛЯТ: Не, сър, не бих казал.

ПРОКУРОРЪТ: Но я прилагахте.

СВИДЕТЕЛЯТ: Тъй вярно, сър, понякога.

ПРОКУРОРЪТ: Кой го правеше?

СВИДЕТЕЛЯТ: Главен сержант Мълинс, сър.

ПРОКУРОРЪТ: По заповед на полковник Кройтер ли?

СВИДЕТЕЛЯТ: Не, сър. Нито с негово разрешение. Сержант Мълинс, сър... Ами, той превишаваше правата си. Полковник Кройтер го мъмри няколко пъти и две-три седмици след инцидента в Лок Бан се опитваше да отстрани сержант Мълинс от сраженията. Според мен се притесняваше, че сержант Мълинс е стигнал твърде близо до Секция 8.

ПРЕДСЕДАТЕЛСТВАЩИЯТ: За стенограмата, Секция 8 е освобождаване от служба поради психическо разстройство или физическа негодност, които не могат да бъдат лекувани по време на активна военна служба.

ПРОКУРОРЪТ: Спомняте ли си и можете ли да цитирате думите, разменени тогава между полковник Кройтер и сержант Мълинс?

СВИДЕТЕЛЯТ: Не дума по дума, сър. Но си спомням същността на спора. Сержант Мълинс беше убеден, че селяните лъжат и помагат на Националния фронт за освобождение на Виетнам. Полковник Кройтер му каза, че няма доказателства и че хората му се виждат мирни селяни. Сержантът продължи да твърди, че те са лъжци, като всички виетнамци. Ако заплашел с нож жената на вожд, онзи щял да каже истината. Полковникът му заповяда да се откаже от тази идея и нареди да се оттеглим. Докато напускахме селото, сержант Мълинс заяви, че ако селяните лъжат, ще се върне. Щял да ги разпъне един по един на стените на колибите им. Крещеше им, сър. Непрекъснато викаше.

ПРОКУРОРЪТ: Преди да преминем към събитията от вечерта, лейтенант, искам да ви попитам дали сте имали дразги с полковник Кройтер по този или по други въпроси.

СВИДЕТЕЛЯТ: Не, сър. Ако позволите да кажа, мисля, че полковникът е прекрасен човек и командир. Уважавам го и винаги ще го уважавам.

ПРОКУРОРЪТ: Тогавя не е имало лоши чувства...

МАЙОР УОТЪРСЪН, ЗАЩИТНИК: Клиентът ми желае да направи изявление.

ПРЕДСЕДАТЕЛСТВАЩИЯТ: Обвиняемият не...

ПОЛКОВНИК КРОЙТЕР, ОБВИНЯЕМ: Искам да кажа нещо.

ПРЕДСЕДАТЕЛСТВАЩИЯТ: Седнете, полковник. Това е заповед.

ОБВИНЯЕМИЯТ: Какво ще ми направите — ще ме изправите пред военния съд ли?

ПРЕДСЕДАТЕЛСТВАЩИЯТ: Полковник...

ОБВИНЯЕМИЯТ: Ще кажа само едно, генерале, независимо дали ви харесва, или не. Лейтенант Елиът е най-честният офицер, който е служил при мен.

ПРЕДСЕДАТЕЛСТВАЩИЯТ: Това не е във ваша полза, полковник. Спокойно.

ОБВИНЯЕМИЯТ: Между нас никога не е имало и няма да има лоши чувства.

ПРЕДСЕДАТЕЛСТВАЩИЯТ: Казах ви да се
успокоите, полковник.

ОБВИНЯЕМИЯТ: И още нещо...

ПРЕДСЕДАТЕЛСТВАЩИЯТ: Съдът се оттегля за
един час. Спрете проклетата стенографска машина,
ефрейтор.

3.

Дейв обикаляше по авенютата западно от Таймс Скуеър. За двайсетте години, през които бе живял в Ню Йорк, всеки кмет, поел длъжността, започваше управлението си с обещанието, че ще обнови този район, ще изгони долната измет и ще върне достойнството на квартала.

Но така или иначе никой не успя да го направи. Не че имаше някакво значение. И без това никой не вярва на кмета на Ню Йорк.

В този късен час активността намаляваше. Проститутките вече не обикаляха по маршрута си, а се бяха събрали на малки групи, стояха облежани на нашарените с графити стени, пушеха цигари и се хвалеха със сводниците си. Самите сводници бяха слезли от безвкусните си коли и преговаряха за такива бартерни сделки, каквито изискваха условията на бизнеса им.

Кината, в които прожектираха порнографски филми, бяха затворени, но баровете още работеха и крещящите неонов светлини канеха неблагоприятните глупаци да влязат. Вратите периодично се отваряха, за да приемат или изхвърлят нощните птици, които може би щяха да се приберат необезпокоявани вкъщи — но само защото хищниците вече бяха преситени от плячката.

Повечето наркомани също си бяха отишли. Почитателите на заведенията от рода на „Момичета! Момичета! Момичета!“ и „Полов акт на живо“ също не бяха на улицата. Неколцина моряци, скупчени един до друг за по-безопасно, се препъваха пиянски по тротоара. Три момчета бяха оградили трио отегчени проститутки. Едното най-последно събра смелост и пристъпи напред. Проститутките започнаха да се хият. Дейв продължи нататък.

Спря на червения светофар. До него застана една полицейска кола. Шофьорът го погледна, сетне отново се вторачи в улицата.

Много добре. Дори не те погледна втори път. Избръсването и изрусването беше прекрасна идея. Дори аз го признавам.

Стомахът на Дейв къркореше. Не беше ял от четиринайсет часа. Измъчваше го глад и още по-лошо — умората го надвиваше.

Нуждаеше се от кафе — колкото по-силно, толкова по-добре.

По средата на 44-та улица имаше денонощно кафене. Дейв паркира между един боклукчийски камион и мандаринено-оранжевата кола на някой сводник.

Преди три години двамата с Хелън бяха ходили в Танзания да снимат дивите животни. Седнали в огромната тойота, туристите не спираха да възклихват, докато минаваха покрай ловуващите лъвове, дебнещите леопарди и хилещите се ехидно хиени, опръскани с кръв. Животните се бяха заели енергично с кървавото си занимание, без да обръщат ни най-малко внимание на пътниците. Нямаше и да го направят — освен ако някой от закръгленичките розови двуноги не слезеше от камиона. Това би променило естеството на взаимоотношенията. Излезеш ли от превозното средство, мигновено се превръщаш в къс месо.

Едва стъпи на тротоара и две проститутки се приближиха до него. Едната беше облечена в блуза на дупки, през която се виждаше всичко, и клин с цвят на лимонов сладкиш. Другата носеше блузон с Мики Маус и жълто-зелена мини пола.

Цитрусовите цветове явно са на мода сред жените със съмнителна репутация.

Онази с клина започна да говори. Втората я докосна по рамото и ѝ прошепна нещо. Първата кимна и изгледа състрадателно Дейв.

— Сбъркал си квартала, сладур. Номерата, които търсиш, ги правят на Трето Авеню.

Дейв отвори широко уста. Двете проститутки отминаха.

Заради прическата ти е. Приличаш малко, ами на...

Дейв поглади голата си глава и се усмихна.

В кафенето беше задимено и влажно. Във въздуха се носеше силно ухание на кафе, примесено с миризмата на мазно месо и цигарен дим. Повечето маси бяха заети и помещението бръмчеше от разговори.

Дейв се приближи до тезгяха.

— Един голям сандвич с датско сирене, моля.

Барманът беше брадясал. Очите му бяха зачервени и изглежда, мислеше, че нощта никога няма да свърши.

— Няма сирене. Ще донесат чак в шест-шест и половина.

Дейв кимна и попита:

— А какво има?

— Ябълков сладкиш. Само че не е пресен.

— Дайте ми едно парче.

— Не приемам рекламации.

— Нека да бъдат два. Нуждая се от въглехидрати. И кафе. Без захар и сметана. В картонена чаша.

Лесно щеше да се отърве от чашата. Само трябваше да я нахъса на малки парченца.

Барманът плесна два корава на вид ябълкови сладкиша на очуканата чиния и напълни голяма картонена чаша с кафе.

— Четири долара и петдесет цента с данък добавена стойност.

Първият сандвич със сирене и кафе, които Дейв си купи в Ню Йорк, струваха двацет и пет цента.

Дейв му подаде банкнота от пет долара.

— Задръж рестото.

Сетне мушна портфейла в задния си джоб.

Някой го блъсна. Дейв отвърна с лакът. Удари се в нещо меко. Чу се изохкване от болка. Дейв се обърна. Джебчията се бе превил на две и се държеше за гърдите. Дейв дръпна портфейла си от ръката му и се усмихна.

— Благодаря. Предполагам, че съм го изпуснал.

— Няма проблем, човече — смотолев джебчията и се отдалечи.

Един-двама от посетителите погледнаха Дейв. Очите им бяха безизразни.

Той седна на масата до прозореца, изгълта сладкишите и опита кафето. Сладкишите бяха сухи, но хубави. Дейв се приближи до тезгяха да поръча още.

Върна се на масата си и погледна през прозореца. Отвори уста. Взетата под наем кола беше изчезнала. Откраднали я бяха за около деветдесет секунди.

Също като в Африка, помисли си той. Слезеш ли от превозното средство...

На съседната маса се кикотеха три чернокожи жени. Едната извади пакет „Вирджиния Слимс“. Дейв я гледаше и си припомняше удоволствието, което доставяше тютюнът. Хрумна му нещо. „Вирджиния Слимс“...

— Извинете, мис, може ли да ви помоля за една цигара?

Очите на жената се разшириха.

— Ще ви я платя — добави Дейв. — Всъщност ще ви дам долар за целия пакет.

— По дяволите, от коя планета идваш?

Дейв ѝ подаде пет долара. Тя бръкна в чантата си и извади неразпечатана кутия „Вирджиния Слимс“.

— Печалбата си е печалба, сладур, пък и не ми приличаш на такъв, от когото мога да изкарам мангизи по обичайния начин.

Другите две жени намериха забележката ѝ за изключително смешна и се заляха от смях.

— Ето. Вземи и кибрит.

Дейв отвори кутията, извади цигара и за пръв път от дванайсет години запали.

Какво пък, по дяволите. И без това ще умреш.

4.

Централната гара го плашеше. В този късен час тя беше съвсем различна — тайнствена и зловеща. Сградата беше почти безлюдна и само това беше неестествено и изнервящо.

Виждаха се петима души — момче и момиче, заспали върху раниците си, самотен полицай, патрулиращ по периферията, и уморен техник в омазнени дрехи на сиви и сини райета, който излизаше бавно от един от пероните. Работеше само една от билетните каси.

Ала най-странното от всичко беше, че подът бе чист.

Обувките на Дейв потракваха глухо по мрамора. Никой не му обръщаше внимание. Въпреки това усети, че нечийи очи го наблюдават. Не враждебни. Нито дори любопитни. Само го гледаха.

Казват, че в тази част на града има тунели и подземни проходи. Някои хора живеят там и излизат само когато наоколо няма никой.

Полазиха го тръпки. Ню Йорк е странен град. Късно нощем е още по-странен.

Дейв се отправи на изток. Спомни си, че близо до изхода за Лексингтън Авеню имаше фотоателие за моментални снимки.

Дейв пусна един долар в автомата. Светна зелена светлина. Чуха се няколко изщраквания и отново светна червено. Дейв отброи шейсет секунди и извади снимките, при вида на които ококори очи.

Господи, приятелю, с тази прическа приличаш на плюшено зайче. Хайде да не заговаряме непознати, а?

Дейв поддържа снимките, докато изсъхнаха напълно, после извади джобно ножче от панталона си и изрязва краищата така, че да съответстват на размерите на снимката върху откраднатата карта за самоличност: „Америкън Интердайн Уърлдуайд. М. Ф. Коен, програмист“.

Трябваше му нещо, с което да прикрепи снимката към картата. Изборът беше ограничен. Всъщност нямаше избор.

О, не! Кореман тиф! Херпес! Възпаление на венците!

Бръкна под стола във фотоателието. Там, разбира се, бяха залепени няколко дъвки. Отлепи едната и като се опита да не мисли

какво ще направи, я лапна.

Отвратителен си!

Започна да я дъвче, разтегна една тънка ивица и залепи снимката си върху тази на Мардж. Сетне прибра картата в портфейла си.

А сега трябваше да проведе един последен телефонен разговор.

Непрекъснато мислеше за Мардж. Не, повече му харесваше „Мериголд“. Искаше да се увери, че тя е в безопасност.

Сигурно бе напуснала дома си отдавна.

И все пак държеше да провери още веднъж.

До фотоателието имаше пет телефона. Четири от тях не работеха. Дейв пушна монетата в последния и набра номера.

След третото иззвъняване се чу:

— Здравсти, свърза се с телефон 555–6503. Хванахме я, мистър Елиът, и ако я искаш, знаеш къде да я намериш.

Повредените телефони до фотоателието станаха пет.

Дейв сграбчи слушалката и я изтръгна от апарата, макар да не съзнаваше какво прави. Погледна я разсеяно и я окачи на вилката.

Това, естествено, беше лъжа. Рансъм отново въртеше гадните си номера. Психологическа война. Целта му беше да го обърка. Опитваше се да го сломи духом, да го уплаши и да го накара да действа прибързано.

Не можеше да бъде истина. Мардж сигурно бе избягала и когато хората на Рансъм са нахлули в дома ѝ, тя вече не е била там.

Дейв се прокле, че счупи телефона. Можеше пак да набере номера ѝ. Имаше нещо в гласа на Рансъм... Сякаш идваше отдалече. Дали не прозвуча през радиопредавателя? Да, станало е точно така. Приятелите на Рансъм са видели, че Мардж я няма и са се обадили за указания. И лукавият Рансъм е използвал радиовръзката, за да запише съобщение на телефонния секретар на Мардж.

Така трябва да е било.

Това беше изстрел в мрака. Рансъм не знаеше, че Дейв изпитва... Ами, нещо, което мъжете не трябва да изпитват към жените по-млади с двайсет години от тях. Рансъм само предполагаше и се надяваше, че Дейв е достатъчно глупав, за да изпитва някакво чувство за дълг към една жена, която бе виждал два пъти през живота си и която — ако трябва да признаем грозната истина — бе използвал и двата пъти.

Да, това беше изстрел в мрака. Постъпка на човек, чието време и идеи свършваха и изпадаше в отчаяние. Поредният евтин номер.

Но ако не беше...

Тогава... И без това трябваше да се върне в „Сентерекс“. Тайната, заключена в шкафа на Бърни, беше достатъчно основателна причина. И ако Рансъм наистина бе хванал Мардж... Е, Дейв трябваше да направи нещо по този въпрос, нали?

Ескалаторите не работеха и Дейв се изкачи пеша. Прекоси бързо тъмното фоайе и излезе на 45-та улица. В ъглите се виждаха спящи тела, скрити в сенките. Трябваше да стигне до Парк Авеню без инциденти. А обезпокоеше ли бездомните, или разтревожеше откачалките, можеше да си навлече неприятности.

Може би трябва да се преместиш да живееш в по-безопасен град. Сараево, Бейрут...

Дейв влезе в подлеза, който му се видя пуст, и се опита да върви колкото може по-бързо.

Стигна почти до края. Точно преди да излезе на 46-та улица, нещо го закачи за крака. Сърцето му подскочи. Ритна с всичка сила и едновременно с това извади пистолета от колана си.

— Ще ти пръсна мозъка!

Силата на собствения му глас го уплаши. Един изненадан плъх прелетя във въздуха, сблъска се със стената и изцвърча от възмущение. Дейв стоеше като закован, дишаше тежко, потеше се и се проклинаше. Плъхът изприпка до 45-та улица.

Започваме да страдаме от мания за преследване, а?

Дейв пхна пистолета в ризата си и тръгна бавно към Парк Авеню.

Гледката го изуми. Никога не бе виждал Парк Авеню толкова красив и не предполагаше, че може да изглежда така. Нощем, когато улиците и тротоарите бяха пусати, там цареше мир и спокойствие. Шумен и пощурял през деня, сега булевардът приличаше на жена, която дреме и леко се усмихва насън.

Дейв стоеше смаян и се чудеше как е възможно да не е забелязал досега колко великолепен може да бъде градът.

Централната алея, разделяща северното и южното платно, беше изпъстрена с цветя — не пролетни лалета, а есенни богородички. Багрите бяха смекчени от уличното осветление и имаха пастелен оттенък. Светофарите мигаха ту в червено, ту в жълто и зелено. Сградите представляваха мозайка от сини и морскозелени светлини и мрак.

Изумруденозелено... Като идеалното езеро, сгушено в долината на високата Сиера... В онази вълшебна лятна нощ... Тафи Уайлър с глупавото си хилене... Конете, навели глави, сякаш се молеха на своя Бог... Дейвид Елиът с разтуптяно сърце, който знае, че независимо какви трудности ще срещне в живота си...

В мрака зад гърба му някой изпсува. Едно шише се извиси от сенките и се строши в краката на Дейв.

Мигът отлетя. Сиера изчезна. Върнаха се градът и нощта.

В Ню Йорк само малоумните стоят на едно място след залез-слънце.

Косата му се изправи. Някой го наблюдаваше, преценяваше го и се чудеше какво е съдържанието на портфейла му. Време беше да тръгва.

Дейв хукна на север. След четири пресечки щеше да излезе на ъгъла на 50-та улица.

В административната сграда на Парк Авеню все още светеха няколко прозореца. Дейв застана на отсрещната страна на улицата и се вгледа в етажите. На единайсетия светеха повечето прозорци на „Лий, Бах и Уошът“ — една от най-прословутите хищни инвестиционни банки в града. По-нагоре, от трийсет и четвъртия до трийсет и деветия, още светеха лампите на „Макинли-Алън“. Дейв присви очи. Прозорците на трийсет и първия етаж не бяха нито светли, нито тъмни. Пердетата бяха дръпнати. Дейв не можеше да си спомни какво имаше там.

— Здравсти. Искаш ли компания?

Дейв се обърна рязко и сви юмрук, готов за удар.

— Чакай, сладур! Няма да ти направя нищо лошо.

Той — а може би тя — беше най-невероятният травестит, който Дейв бе виждал — върлинест и кльоцав, облечен в сребристо китайско кимоно и окичен с фалшиви бижута.

— Ще ти кажа две неща — изръмжа Дейв. — Първо, не говори зад гърба на хората. И второ, разкарай се.

Съществото навири глава, сложи лакирания си в крещящо розово пръст на бузата и подсмръкна.

— О, не бъди такъв, муци. Само като те гледам, мога да кажа, че ще харесаш онова, което ще ти предложи.

Видя ли? Предупредих те за прическата.

Дейв усети, че се изчервява. Това преживяване не му се нравеше.

— Изчезвай.

— Я се усмихни, сладур. Виж какво ще ти кажа. Тъй като ще бъдеш последният ми клиент за днес, ще ти направя специална отстъпка.

— Слушай! Няма да повтарям. Махай се!

— Ах, какъв грубиян. Не бъди толкова...

Дейв направи една крачка напред, сложи ръка на гърдите на травестита и го блъсна. Онзи се олюля и се строполи на тротоара.

— Ох! — извика той и посочи лъскавите си сандали с високи токчета, единият от които липсваше. — Виж какво направи, животното такова! Струват четирийсет долара... Купих ги от...

Травеститът започна да плаче.

Дейв изтръпна. Онова, което току-що направи, беше съвсем естествено и инстинктивно — също като преди двайсет и пет години. Имаш ли някакъв проблем? Не. Зареждаш пистолета, дръпваш предпазителя и след миг всичките ти житейски неволи и съмнения изчезват. И никога не забравяй, че всеки, който е малко по-различен и не е точно като теб, в армията се нарича „мишена“.

Дейв стисна зъби и се приготви да се извини.

От мрака се разнесе глас.

— Кимбърли, добре ли си, дете?

Появи се още една оскъдно облечена проститутка. Тази, изглежда, беше жена. Носеше черна поличка, която едва покриваше бикините ѝ, кървавочервено бюстие и обувки с високи токчета, като на току-що падналата Кимбърли.

Господи, откъде идват тези хора?

— Ох, Шарлийн, той ме удари — проплака травеститът.

— Не съм. Само...

— Падаш си по грубостите, така ли? — каза Шарлийн, като се приближи до Дейв. — Биеш един беззащитен малък педераст? Горкото момче Кимбърли е най-милото, което познавам, мистър. Що му трябваше да си има вземане-даване с такива като теб.

— Вижте какво, мадам... — започна да отстъпва Дейв.

— Не съм дама. Аз съм курва.

В ръката ѝ проблесна нещо лъскаво и остро.

— А курвите умеят да се грижат за приятелите си.

5.

Дейв огледа улицата като обезумял. Нямаше никакви такситата. Нито полицейски коли. Появи се една тойота. Шофьорът ѝ погледна към него, после отмести очи и увеличи скоростта. Травеститът на име Кимбърли се изправи, олюлявайки се, на крака. Очите му блестяха от дивашка мъст.

Шарлийн приклекна и започна да обикаля в кръг около Дейв. Предметът в ръката ѝ беше бръснач и тя го държеше съвсем делово.

— Вижте какво...

— Порежи го, Шарлийн — увещаваеше я Кимбърли.

— Дай му да разбере! — обади се друг глас.

— Отрежи му топките! — разнесе се още един глас.

Бяха цяла шайка. Седем или осем. Чернокожи и бели.

Готови да убиват и наперени като котки, тръгнали на лов.

Очите на Шарлийн искряха. Зениците ѝ се бяха разширили. Сигурно беше дрогирана.

— Бели човече, предстои ти най-неприятното преживяване в целия ти педерастки живот.

Пистолетът би решил проблема. Само трябваше да го извади от ризата си и да им го покаже. Но ако не им въздействаше, това само щеше да усложни положението. А тогава щеше да се наложи да го използва.

Бръсначът на Шарлийн разцепи въздуха до лицето на Дейв. Той се дръпна вляво. Проститутката едва се държеше на краката си. Можеше лесно да я повали.

Но после ще трябва да се справиш и с останалите. Остави я. Другите няма да се приближат, докато мислят, че тя владее положението.

— Движиш се много бързо за един лигав педал — изсъска Шарлийн и пак замахна с бръснача.

Този път за малко не те уцели.

Биваше я. Дейв трябваше да предприеме нещо.

Бръсначът се извиси отново, проблесна и раздра ризата му.

Не можеше да рискува да извади пистолета. Стреляше ли по Шарлийн, нямаше да може да се скрие в сградата. Днес ъгълът на 15-та улица и Парк Авеню бе станал център на твърде много вълнения — заплаха за бомбен атентат, убийства на дванайсетия етаж и самоубийството на Бърни. Още един инцидент и полицията щеше да дотърчи.

Дейв отстъпи назад, като бавно и постепенно подмамваше Шарлийн да върви към него. Чу се тътрене на крака. Някой ѝ идваше на помощ.

Сега или никога.

Дейв залитна наляво, сякаш се опитваше да избяга. Шарлийн се придвижи с грациозността и скоростта на танцьорка на танго. Бръсначът се изви дъгообразно и блесна на светлината на уличната лампа. Дейв се шмугна под ръката ѝ. Китката ѝ се удари в рамото му. Бръсначът издрънча на тротоара.

Дейв приклепна. Инерцията на жената я пренесе над рамото му. Той протегна крак и я ритна по глезена, като същевременно се изправи. Шарлийн загуби равновесие, падна и се претърколи. Дейв сграбчи ръката ѝ и я изви, прибавяйки ускорение.

Беше страхотна гледка. Зрелищна. Шарлийн се завъртя като перка, обърна се във въздуха на 270 градуса и се сгромоляса по лице на тротоара. Надигна глава и изплю кръв.

Дейв хукна да бяга. Бандата зад него започна да вие.

Затича се по Парк Авеню и стигна до алеята пред сградата, преди приятелите на Шарлийн да съберат смелост да го последват. Някой хвърли консерва по него. Тя отскочи от крака му и издрънча на асфалта. Дейв продължи да бяга.

За неудоволствие на строителните организации и раздразнение на предприемачите, в централната част на Ню Йорк е задължително пред небостъргачите да има достатъчно широко пространство. Единствено поради тази причина пред сградата, където работеше Дейв, имаше площад, ограден с мраморни саксии. От време на време собствениците се опитваха да засадят храсти в тях, но растенията загиваха, отровени от въздуха и задушени от мръсотията.

Дейв прескочи едната саксия и се втурна към входа.

От двете страни на площадката имаше фонтани. Но в края на 80-те бездомното население започна да ги използва като бани на открито.

Управата източни водата и издигна огради от вериги около тях.

Някой се спъна в оградата. Дейв се устреми към стъпалата, взе ги с един скок и се блъсна в прозореца. Нощният пазач чу шума, вдигна глава и стана от стола.

Двете стъкла, които бяха строшени по време на евакуацията, бяха заменени с шперплат. Дейв мина покрай тях. Пред него бяха въртящите се врати. Първата беше затворена и пред нея беше опъната жълта лента. Дейв се хвърли към втората.

Бутна я. Нищо. На стъклото имаше надпис: „След двайсет и един часа използвайте главния вход“.

Шайката се приближаваше. Предвождаше я една жена. Тя размахваше бутилка със счупено гърло и пицеше като дух, който вещае смърт.

Дейв отвори вратата на главния вход. Пазачът беше станал и държеше един от радиопредавателите на Рансъм. И той беше от неговите хора.

Дейв извиси уплашен глас. Не беше трудно.

— Помощ!

Затича се към будката на пазача. Погледна през рамо.

Шайката вече наброяваше над десет човека. Бяха съвсем близо до него.

Дейв извади картата от портфейла си и я размаха пред пазача.

— Моля ви! Аз работя тук! Трябва да съм дежурен. Онези животни искат да ме убият!

Очите на пазача се стрелнаха към приближаващата се тълпа. После пак погледна Дейв и не хареса онова, което видя. Онази сган обаче му се нравеше още по-малко. Бръкна под бюрото и извади автоматично самозареждаща се пушка със странно оформена цев.

И така модел 37. Отдавна не си виждал такава, приятелю.

Често срещано оръжие във Виетнам. Автоматично. Зарежда и изхвърля през един и същ страничен отвор. Цевта изстрелва патроните в красива широка дъга. Ако някой се крие в храстите, само обръщаш оръжието в тази посока. Патрон номер 4 извършва останалото. Тактическо полицейско оръжие за борба с масовите безредици, 12-ти калибър.

Пазачът насочи пушката към тълпата, която мигновено утихна.

— Господи! — възкликна Дейв. — Благодаря, полицаи! Онези зверове щяха да ме разкъсат на парчета!

Пазачът го изглежда кръвнишки. На лицето му беше изписана ненавист към хомосексуалистите. За пръв път през живота си Дейвид Елиът разбра какво означава да бъдеш мразен не заради личните си качества, а заради принадлежността си към определена прослойка.

— Не слушай тоя педал! — каза една висока испанка и пристъпи напред.

— Какво желаете, мадам? — изръмжа пазачът.

— Той бие хората. Току-що цапардоса приятелката ми Шарлийн и горкия травестит.

Пазачът изглежда злобно Дейв с очи, изгарящи от погнуса. Дейв заложи на отвращението му. Това беше единственото, което можеше да направи.

— Те се опитаха да откраднат портфейла ми! Само я блъснах. Не исках да наранявам никого. Приличам ли ти на брутален тип?

Той извади цигарите от джоба си и нервно запали една.

— Не, мистър... — рече пазачът и погледна картата му. — Коен.

После се обърна към тълпата и извика:

— Разкарайте се от тук. Върнете се на улицата, където ви е мястото.

Испанката погледна през рамо. Неколцина от придружаващите я кимнаха, за да я насърчат. Тя тръгна към пазача и започна да крещи:

— Ще те убием, задник такъв! Теб и твоя приятел с обратната резба.

Лицето на пазача почервения. Той опря приклада на пушката на рамото си.

— Такива като вас не наричат хора като мен педерастии.

Божичко! И този е като проклетия Мълинс.

Покойният сержант Мълинс веднъж бе разбил челюстта на един многознайко, който, на шега го беше нарекъл „педи“. Военните си приличаха твърде много.

Липсва ни само среднощна стрелба.

— Дупе! Швестер!

Онази паплач не улесняваше нещата.

Дейв направи две крачки към тях и изрева:

— Убий ги! Мръсни курви! Той ще ви направи на кайма, кучки такива!

Испанката спря, отпусна ръце и поклати глава. Дейв се обърна към пазача и отвори широко очи, като се надяваше, че те блестят със съответното безумие.

— Хайде, направи го!

Очите на пазача се стрелкаха ту към Дейв, ту към тълпата. Дейв избърса устни, сякаш изтри капка слюнка. Размърда се неспокойно, обърна се и отстъпи към бюрото на пазача.

— О, майната му — измърмори някой зад гърба му. — Не си заслужава.

Пазачът се отпусна. Явно се поуспокои.

— Ще броя до десет.

Сега, докато не гледа към теб...

Дейв направи още една крачка и протегна ръка към радиопредавателя.

— Не може да брои до повече — започнаха да се кикотят проститутките.

Пазачът изсумтя. Неприятностите бяха отминали.

Нищо подобно. Едва сега започваха.

ГЛАВА 8

ЕДИН ОТ НАШИТЕ

1.

Дейв беше отново в залата с компютрите на „Америкън Интердайн“. Изкуши се първо да се отбие на трийсет и първия етаж, където лампите светеха и пердетата бяха спуснати. Ако наистина бе хванал Мардж, Рансъм я държеше там.

Ала Рансъм не беше пипнал Мардж. Дейв беше убеден в това.

Почти.

Освен това, ако базата на Рансъм беше на трийсет и първия етаж, край асансьорите и на всички стълбища щеше да има пазачи.

Твърде рисковано беше да се опита да влезе там, пък и нямаше да спечели нищо.

А и имаше работа в „Америкън Интердайн“. Компютрите им съдържаха огромно количество информация — статии, откъси и факти, събрани от хиляди източници. Срещу известно заплащане всеки можеше да намери информация почти по всички въпроси. Трябва ти само телефонният номер, удостоверение за самоличност и парола.

Дейв сложи ръце на клавиатурата и стартира програмата. Никога не бе използвал новините, за да научи нещо. С тази работа се занимаваха сътрудниците му. Въпреки това смяташе, че няма да е трудно.

Прегледа указанията на екрана и вкара кода на „Америкън Интердайн“ и паролата. Появи се менюто на програмата. Предлагаше му богат избор — общи новини, бизнес информация, научни данни, финансова статистика и пет-шест други раздела. На последния ред пишеше „Разни“. Това му трябваше.

Системата го попита колко назад във времето иска да се върне. Дейв написа „20 години“.

„Невалиден параметър. Опитайте отново“.

„10 години“.

„Парола или търсен текст?“ — попита системата.

Дейв написа „Локиър“.

Компютърът му показва, че работи. След няколко мига на екрана се появи:

„Намерени са 12 файла. Натиснете клавиша <ENTER>, за да ги разгледате. Използвайте <DELETE>, ако искате да търсите нещо друго“.

Дейв отново натисна ENTER.

Първите четири текста бяха статии от „Ню Йорк Таймс“, „Уол Стрийт Джърнъл“, „Бизнес Уийк“ и „Нюздей“ относно това, как „Сентерекс“ се бе сдобил с „Локиър“. Дейв не си направи труда да ги прочете изцяло. Беше осведомен по този въпрос.

Петият текст беше озаглавен: „Локиър получава патент за имунизационно лекарство“.

Дейв натисна клавиша „F“ и цялата история се изписа на екрана. Не разказваше много. Нито шестата, седмата, осмата и деветата. Десетата обаче беше онова, което търсеше.

„Некролог на Рандолф Локиър от «Ню Йорк Таймс».
14.12.91. Заглавие: «Рандолф Дж. Локиър, учен-изследовател, починал на седемдесет и четири годишна възраст». Доктор Рандолф Дж. Локиър, уважаван лекар, изследовател и директор на лаборатория «Локиър», основаната от него компания, почина днес в дома си в Лонг Айленд. Говорителят на компанията съобщи, че доктор Локиър е боледувал от известно време. Причината за смъртта е конгестивен сърдечен удар. Доктор Локиър е роден в Парсипани, Ню Джърси, на 11 май 1917 г. Учи в Дартмут и завършва медицина в Колумбийския университет. Участва в сраженията в Тихия океан по време на Втората световна война. През 1947 г. генерал Дъглас Макартър назначава доктор Локиър за съветник по медицинските въпроси в Съюзническата комисия по въпроса за Япония. Доктор Локиър е уволнен от военна служба през 1949 г. През 1950 г. той създава компания, наречена на неговото име, с главно управление близо до Патчог, Лонг Айленд. Частните лаборатории «Локиър» са независима научноизследователска организация и производители на лекарства. Една от първите корпорации, която получава патент за синтетичен човешки биохимикал.

От 1980 г. насам компанията често е цитирана като една от водещите в областта на имунологията. През 1964 г. доктор Локиър е избран в борда на директорите на «Кицуне лимитид», японски конгломерат, производител на лекарства. Той беше член и на Управителния съвет на фармацевтичните заводи «Норбеко», швейцарски производител на лабораторни прибори. От 1969 до 1973 г. е специален съветник по тропическа медицина към Комисията по здравеопазването. По-късно президентът Рейган подкрепя назначаването на доктор Локиър за председател на Съвета по пандемични заболявания към Обединените нации. Има син, Дъглас М. Локиър, и дъщеря, Филипа Локиър Кинкейд. Опелото ще бъде в събота в дома му.“

Кратък некролог. Не казваше много. Само повдигаше въпроси. Какви например?

Как е станал помощник на Макартър? Тогава едва ли е бил на повече от трийсет и три-четири години. Специалист като Макартър би предпочел някой по-възрастен и опитен човек.

Било е война, приятелю. Нали си спомняш какво е? Всички са млади, с изключение на генералите.

Бил е член на борда на директорите на японска компания. Японците не канят чужденци в състава на управителните си съвети.

Вероятно е било някаква сделка. За лиценз на технология. Локиър им е дал патентното право, а те на него — членство в дирекционния си съвет. Голяма работа.

Имал е връзки с правителството. При това с доста високопоставени особи.

Че кой няма? Само трябва да стигнеш до определена възраст. Доктор Сандберг например...

— Скорец, тук Червеношийка. Нали щяхте да се обаждате през четвърт час?

Рансъм беше лаконичен и спокоен както винаги.

Предавателят изпраща.

— Съжалявам, Червеношийка — каза един глас, който принадлежеше на пазача във фоайето. — Този скапан предавател се повреди. Изтри кодовете. Пък и имах компания.

Дейв облиза устни. Размяната на предавателите беше рискован ход. Ако пазачът беше забелязал...

— Каква компания?

— Някакъв педераст и група проститутки.

— Кой беше педалът?

Дейв прегледа останалите файлове. Отнасяха се само до патенти. Нямаше да научи нищо. Изключи компютъра.

— Някакъв програмист. Работи в „Америкън Интердайн“.

— Името?

— Ами, видях картата му... Ама... По дяволите, забравих.

— На четиринайсетия етаж ли се качи? — изръмжа Рансъм.

— Не, на дванайсетия. В компютърната зала. Виж какво, Червеношийка, той беше истински педераст. Изобщо не отговаряше на описанието и...

— Бекас, следиш ли разговора?

— Да.

— Слез на дванайсетия етаж и провери онзи. Поддържай връзка през цялото време.

— Тръгвам веднага, Червеношийка.

Дейв очакваше това. Вече беше включил пет-шест монитора. Разхвърля хартия за принтер на едно от бюрата в компютърната зала, разхлаби възела на вратовръзката си и си придаде делови вид.

— Скорец.

— Да, сър.

— Разкажи ми всичко дума по дума.

— Ами, това стана точно след като поех дежурството. Видях, че педито тича към входа. Гонеха го половината нюйоркски курви. Влезе и те след него. Твърдеше, че се опитват да го ограбят. Мисля, че имаше право. Онези кучки много се бяха настървили.

— Какво казаха?

— Че халосал един-двама. Но не го вярвам, сър. Онзи е много женствен. Имаше малко крясъци и какво ли не. Затова се наложи да им покажа пушката си. И те си тръгнаха. Това е всичко.

— А педалът?

— Болен като всички останали, сър. Като видя оръжието ми, се надърви. Искаше да стрелям по проститутките. Гледах копчетата на асансьора и видях, че се качи на дванайсетия етаж, както каза.

— Как изглеждаше?

— Ами... Висок и слаб. Почти плешив, русокос. С една от онези швестерски прически — късо подстригана и вчесана напред коса. Мисля, че беше боядисана. Очите му бяха големи и влажни.

— Бекас, къде се намираш?

— На дванайсетия етаж, сър. Пред компютърната зала.

— Поддържай връзка.

Дейв изключи предавателя и го пхна в чекмеджето на бюрото. След миг на вратата се почука.

— Отворено е — извика той.

Влезе човекът с прозвището Бекас. Млад и замесен от същото тесто като останалите от компанията на Рансъм. Едър, мускулист и със суров поглед. Беше облечен в синя полицейска униформа, сигурно взета назаем, защото му беше тясна в раменете.

— Добър вечер, сър.

Дейв вдигна глава. Беше намерил други очила — този път с телени рамки.

— А, здрасти. Идваш да ми правиш компания ли, полицай?

Бекас го изучаваше с поглед и не виждаше никаква прилика между описанието на Дейвид Елиът и женствения на вид мъж пред себе си.

— Не, сър — изръмжа той. — Само правя дежурната си обиколка. Тази вечер работите до късно, а?

Дейв кимна.

— Да. Каква досада. Тъкмо си тръгвах, когато ми се обадиха. А се запознах с един разкошен...

Човекът на Рансъм сви устни и го изгледа намусено.

Дейв въздъхна.

— Нощем слугуваме на центъра в Мисури. Имало някаква повреда в системата им. Тази седмица съм на повикване. Толкова по въпроса за половия ми живот.

Той направи кратка пауза, усмихна се превзето и попита:

— А твоят?

Човекът го изгледа кръвнишки и се изчерви.

Дейв размаха писалката.

— Е, много ми се иска да седим тук и да си бъбрим, но...

Пазачът кимна, измънка „Лека нощ“ и се обърна към вратата.

— Лека нощ и на теб. Но защо не се отбиеш след около час и нещо? Дотогава ще съм свършил. Ще ти направя билков чай и ще поговорим.

— Аз пия кафе.

Бекас излезе и тръшна вратата след себе си.

Дейв извади предавателя и го включи.

— Защо не погледна картата му, Бекас?

— Сутринта бях във фоайето, сър. Видях обекта. Не е той.

— Добре, Бекас. Надявам се, че знаеш какво правиш. Край.

— Сър?

— Какво има, Бекас?

— Сигурен ли си, че той ще се върне? Имам предвид, че вече е два и половина и...

— Ще дойде. Няма какво друго да направи. И тогава ще го спипаме.

— С цялото ми уважение, сър, но днес говорихме...

Гласът на Рансъм се промени. Звучеше уморено.

— Знам, Бекас. Господ ми е свидетел, че цял ден говорихме за това. — Рансъм млъкна, сякаш обмисляше нещо. Сетне унесено продължи: — Нека да ти кажа нещо. Днес на няколко пъти промених мнението си за обекта. Чудих се за досието му и какво е правил във Виетнам. Повечето хора биха казали, че е постъпил като страхливец. Но ако погледнем на нещата от друг ъгъл, можем да кажем, че е бил голям смелчага. Онова, което е направил, изисква кураж.

— Какво, сър?

— Това е поверителна информация. Ала ще ти кажа едно — ако го е сторил не от страх, а от смелост, то аз действам по погрешно убеждение. И възнамерявам да поправа грешката си.

Рансъм се колебаеше. Дейв чу изщракване на запалка.

— Опитът, това е ключът. Обектът е твърде опитен за маневрите, които се опитваме да му приложим. Слушайте всички. Ние се отнасяме към мистър Елиът като с един от обикновените си обекти. Но той съвсем не е такъв. Елиът е като вас и мен. Виждал е отблизо действителността и не си прави илюзии. Този човек е един от нас.

Рансъм отново млъкна. Дейв го чу, че всмукна от цигарата си.

— В това е грешката ни. Издавахме такива заповеди, сякаш той е лесна мишена. Предприехме обичайните процедури. И ако първия път му провървя, то после трябваше само да упражним психологически натиск. Да доведем съпругата, детето и приятелите му. Да го поразгърсим. Да го принудим да действа по-бавно. По дяволите! — изръмжа Рансъм. — Бих сложил за стръв и родната му майка, но той само ще свие рамене и ще застреля още няколко човека. Казвам ви, обичайните процедури няма да минат в случая. Той вече ги знае. Не, традиционните ритуали в нашата професия няма да имат успех с този обект. Обикновените планове не решават необикновени проблеми. Трябва да направим нещо специално.

— Сър?

— В момента му устройвам нещо. То ще го довърши. Нищо друго, само това ще има ефект.

— Кое, сър?

Умората изчезна от гласа на Рансъм. Измести я победоносен тон.

— Променям заповедите, Бекас. Няма да ти кажа как. Само ще отбележа, че този път съм измислил истински шедьовър. Убеден съм, че ще го впишат в учебниците. Този път обектът сам ще ме моли да свърша с него.

Рансъм се изсмя. Дейв го чу да се смее за пръв път. Звукът никак не му хареса.

2.

Дейв още не бе обмислил следващия си ход. Но думите на Рансъм промениха нещата. Какъвто и дяволски капан да подготвяше, Рансъм се чувстваше доволен и самоуверен. Дейв изу обувките си и изскочи от компютърната зала.

Коридорът беше дълъг, еднообразен и осветен от луминесцентни лампи. На кремавите стени бяха окачени няколко евтини плаката. Дейв се отправи безшумно към асансьорите.

Бекас стоеше там и нетърпеливо очакваше пристигането на асансьора. Усети, че нещо не е наред и понечи да се обърне, ала вече беше твърде късно. Дейв го блъсна в стената и опря пистолета си в гърлото му. От носа на Бекас потече кръв. Дейв го бе счупил.

— Не се опитвай да ме будалкаш. Нали си спомняш какво ти каза Рансъм — че не съм обикновен цивилен. Кажи сега, базата ви е на трийсет и петия етаж, нали?

— Да, сър.

Дейв го хвана за косите и дръпна главата му назад.

— Повтори. На целия етаж ли?

— Откъм страната на Парк Авеню.

— Колко сте?

— Тъх...

— Откога си на служба, синко?

— От четири години...

— Не изплащат обезщетения на семействата, ако не си служил шест години.

Нещо в гласа на Дейв оказа желаното въздействие. Бекас разбра, че говори сериозно и започна да хленчи:

— Не знам! Може би двайсет-двайсет и пет.

— „Може би“ не е достатъчно.

Бекас беше почти момче, твърде млад за занаята на Рансъм и много по-мекушав, отколкото предполагаше външният му вид.

— Господи! — извика той. — Не стреляй! Наистина не знам!

Младежът трепереше от ужас. Дейв натисна пистолета.

— Добре, следващият въпрос. Защо ме преследвате?

— О, Боже! Та те не казват на хора като мен, мистър! Аз съм само един обикновен войник! Червеношийка и Яребица — те знаят, но крият от всички.

— Какво ви казаха?

Бекас се разбъбри.

— Нищо. Кълна се в майка си! Само... Ами... Трябвало да те убием. И ако... те хванем... да не докосваме тялото ти... без гумени ръкавици.

Дейв стисна зъби. Ставаше все по-лошо.

— Къде е Рансъм?

— На четирийсет и петия етаж. В кабинета на Лийвай.

— Какво прави там?

— Знам ли! Честна дума, нямам представа. Не бях там горе...

— Ще броя до три.

Дейв се чувстваше мъртвешки студен.

— Господи, наистина не знам! Когато спипахме оная еврейска курва...

Дейв блъсна лицето му в стената. После го направи пак. И отново. Не можа да преброи колко пъти.

— Говори, синко. Разкажи ми за еврейката.

От устата на момчето започна да излиза кървава пяна.

— Оная Коен. Тя искаше да се измъкне, но ние я хванахме — аз, Боби и Джорджо — точно когато излизаше от апартамента си. Тя е истински звяр, човече. Отхапа носа на Боби. Целият. Горкото копеле ще носи изкуствен нос до края на живота си.

— И после?

Дейв се бе превърнал в къс лед.

— Нищо не й направихме, човече. Само...

Дейв отново удари главата му в стената.

— Няколко наранявания. Това е всичко. Кълна се!

— Къде е тя сега?

— Точно това се опитвам да ти кажа. Държим я на трийсет и първия етаж. Сетне Рансъм я качи на четирийсет и петия. Може би преди петнайсет-двайсет минути.

Дейв потрепери от ярост. Съобщението, оставено от Рансъм на телефонния секретар на Мардж, не беше лъжа. И ако Дейв бе отишъл

не в компютърната зала, а на трийсет и първия етаж...

— Друго? Разкажи ми всичко.

— Знам само това. Кълна се в Бога.

— Я повтори.

— Кое?

— Божието име. Ще умреш с него на уста.

— Какво? О, мамка му, човече, недей...

Дейв го пусна, бързо се отдалечи на три крачки, за да не се изпръска с кръв, и се прицели в главата му.

Пасивната съпротива не бе дала особено добри резултати днес.

Бекас се свлече на колене. Обърна се към Дейв и започна да плаче:

— Моля те... О, боже...

Дейв натисна спусъка. На стената се появи дупка. Бекас падна. Лицето му беше тебеширенобяло. Бе припаднал.

3.

„Не, Рансъм, аз не съм един от вас, макар че бих могъл да бъда. Няма да е трудно. Всъщност щеше да е съвсем лесно. Никакъв проблем. Най-безболезнената съпротива. Свиваш рамене, усмихваш се на трупа и казваш: «Съжалявам». И колкото по-често свиваш рамене, толкова по-лесно става. След известно време видът на кръвта изобщо не те смущава. Мъртъвците се превръщат в късове месо. Не ги наричаш хора, а «дръпнати очи», «жълтури», «джигитайци» или «оризови глави». Единствената причина, поради която Бог ги е създал, е за да се забавляваш с подвижна мишена в зона, разрешена за стрелба. Погледни онези твари. Живот ли е тяхното? Правиш им услуга, като им пръскаш черепите. По-добре да са мъртви, отколкото червени. Наистина е много лесно, Рансъм. Преставаш да се мислиш за военен — което е благородна професия. Превръщаш се в техник, което не е благородна професия. И аз щях да стана такъв, Рансъм. За малко. Нещата започват да стават лесни и ясни. Всичко се превръща във физика — дъгата на траекторията, изчисляването на балистиката, зависимостта между силата и масата, упражнения от разстояние върху обекти, които по една случайност имат два крака. Вече не става дума за война, за политика, за благородни съюзници или за надигащата се вълна от атеистичен комунизъм. Всичко се превръща в упражнение по стрелба. Когато отидох там, мислех, че войната е Справедлива, с главно «С». Може би вече не смятам така, но това не е най-важното. Въпросът, Рансъм, е, че на теб и на хората като теб изобщо не им пука. Не желаете и нас, останалите. Искате да ни превърнете в роботи. Още малко и щяхте да го направите с мен. Щях да премина границата, Рансъм, и да отида на твоята страна. Вече бях стъпил там с единия крак. Но един ден Джек Кройтер направи нещо и аз изведнъж видях къде се намирам и че трябва да се дръпна от границата. Разбрах, че хората са хора и можеш да ги убиеш само ако се налага, но не и ако това ти служи за развлечение. Тогава е моментът да спреш, Рансъм. Започнеш ли да се забавляваш от професията си, трябва да спреш. Инак се превръщаш в човек като теб, а светът би бил по-приятен, ако

не се беше раждал. Ето защо не убих горкото хлапе, което си кръстил Бекас. Защото това съм аз, а не ти. Каза, че съм бил един от вас. Цял ден го повтаряш, Рансъм. Ала аз съм на друго мнение по въпроса. И то е: Целуни ме отзад.“

Изкушението беше почти непреодолимо. Открита фронтална атака. Стрелба, кръв и удоволствието от вида на мъртвите врагове. Можеше да го направи. Бдителността на Рансъм беше приспана. Хората му се бяха отпуснали. Никой не знаеше, че мишената им е в сградата. Елементът на изненада беше на страната на Дейв. Можеше да очисти половината, преди да разберат какво става.

Но щеше да е много глупаво. Противниците му разполагаха с неизчерпаеми ресурси. Все някой щеше да успее да повика помощ по радиопредавателя. Щяха да пристигнат много повече войници.

Ала не искаше и да избяга. Трябваше да получи отговори на въпросите си и имаше само едно място, където можеше да ги намери — шкафа на Бърни, в папката, надписана „Лаборатории Локиър“. Но това означаваше да се качи на четирийсет и петия етаж и да влезе право в капана, който Рансъм приготвяше с такава гордост.

Нямаше друг начин да стигне до проклетите папки, освен да мине през Рансъм.

Или покрай него.

Да, точно така. Имаше път около него. Беше чисто безумие, но осъществимо.

Най-труден беше въпросът с Мардж Коен. Рансъм я държеше там и каквото и да бе намислил да прави с нея, то не беше приятно. Тя вече беше включена в играта на Рансъм. Щеше да я използва като съпругата и сина на Дейв — за психологическо оръжие. Рансъм щеше да направи всичко, за да тормози Дейв, да отвлече вниманието му и да го предизвика.

Не можеше да се опита да я спаси, защото Рансъм очакваше той да направи именно това. Сигурно бе поставил хората си навсякъде из четирийсет и петия етаж. Всичките му сили щяха да бъдат съсредоточени там. Дейв беше обречен на сигурна смърт, ако се опиташе да стигне до Мардж. Беше глупаво дори да мисли за това. Пък и бе прекарал само два часа с нея. Познаваше я бегло. Нищо не й

дължеше. Защо да му пука, че Рансъм използва някой като нея? Мардж не представляваше нищо за Дейв. Рансъм дълбоко грешеше, ако мислеше, че Дейв ще попадне в капана. Дейв не беше глупак. А само един глупак можеше да се улови на такава стръв.

Нямаше две мнения по въпроса. Трябваше да се добере до Мардж.

4.

Дейв погледна часовника на стената. Три часът и три минути. Всичко беше точно.

Азотният трийодид, който бе приготвил през деня, беше изсъхнал. Имаше около петстотин грама от експлозива. Не беше много, но щеше да свърши работа. Пък и пространството беше затворено.

Трийодидът не беше единствената шегичка, която си бе наумил. Дейв заложи нови капани на западното и на южното стълбище — от четирийсет и петия до петдесетия етаж. Новите капани бяха по-жестоки от предишните. Направо безцеремонни.

Дейв се върна в компютърната зала на „Америкън Интердайн“ и зачака Рансъм да се обади по радиопредавателя. След като устрояше клопката си, Рансъм щеше да заповяда на хората си да заемат позиции. Тогава те щяха да бъдат разсеяни, опитвайки се да отидат по определените места. Точно в този миг Дейв щеше да пристъпи към действие.

Но първо трябваше да свърши още нещо. Нямахме начин да го избегне, колкото и да беше болезнено. Изтръпна при мисълта за това, но трябваше да го направи. Имаше ли на света човек, който би могъл да му разкаже нещо за Локиър или за Джон Рансъм, това беше Джек Кройтер Мамбата.

Дейв посегна към телефона. Забеляза, че ръката му трепери. Извади цигара и запали. Ръцете му продължаваха да треперят. Разговорът с Джек нямаше да е лесен. Полковникът никога нямаше да прости или да забрави. Кройтер не беше от онези, които прощаваха. Сигурно мразеше Дейв повече от всичко на света.

Дейв всмукна още веднъж от цигарата. Никотинът не му помагаше.

Предстоящият телефонен разговор щеше да бъде най-трудното, което бе правил през живота си.

Лейтенант Дейвид Елиът обичаше полковник Джек Кройтер. Лейтенант Елиът предаде полковник Кройтер.

Военните често го правят — влюбват се един в друг. Това няма нищо общо със секса. Сексуалното привличане е невзрачна имитация на любовта, която изпитват един към друга братята по оръжие. Чувствата са много по-дълбоки, отколкото между баща и син, двама братя или съпруг и съпруга. Връзката между военните е много стара — примитивен инстинкт от най-ранния период на еволюцията, един за всички и всички за един. Тя е в кръвта и не можеш да ѝ се противопоставиш.

Човек можеше да лъже, да мами, да краде и да убива, при това да го прави със спокойна съвест. Дейвид Елиът не се съмняваше, че Джон Рансъм спеше добре нощем и нищо не смущаваше съня му. Всеки можеше да наруши Десетте Божии заповеди и да не изпитва угризения. Нямахме порок и грях, за които човек да не може да намери оправдание... С едно-единствено изключение — неприятното чувство, че никога няма да му простят или забравят. Никой войник не би простил на своя другар, че го е предал.

Нито предателят прощава на себе си.

Дейвид Елиът трябваше да положи големи усилия, за да вдигне телефонната слушалка. Не беше лесно.

Набра „9“ за външна линия, после „001“ за „Международни разговори“. Апаратът изщрака и отговори:

— Наберете индивидуалния си код.

Какво?

Дейв затвори и опита отново. Същото. „Америкън Интердайн“ бяха инсталирали една от най-противните съвременни технологии — телефонна система, която изисква код на самоличността на всеки, който иска да проведе разговор на далечно разстояние. Големият Брат беше жив и здрав и живееше в телефонната компания.

Дейв тръшна слушалката и изруга.

Дръпна за последен път от цигарата и я угаси. Трябваше да се обади на всяка цена, при това колкото може по-скоро. Нужен му бе друг телефон.

5.

Дейв отново тръшна слушалката и изруга.

Ядосваше се колкото на технологията, толкова и на себе си. Пое такъв голям риск, а телефонната система беше същата като на „Америкън Интердайн“.

Постъпи нехайно — още по-зле, безразсъдно. В желанието си да намери телефон той излезе от компютърната зала, слезе на долния етаж, разби ключалката на аварийния изход и започна да търси отворен кабинет.

Смешник. Наистина ли нямаш, мозък?

Забрави какво бе видял на улицата — че единайсетият етаж беше най-ярко осветеният в сградата. „Лий, Бах и Уошът“ никога не спяха. Навсякъде имаше хора. Три пъти го спряха и му зададоха въпроси. Дейв беше принуден да навлезе навътре в етажа и да се отдалечи от аварийните стълби и асансьорите.

Истински кошмар. Беше готов да изкрещи от отчаяние.

Накрая се озова в един тъмен коридор, водещ на североизток. Погледна през рамо, увери се, че никой не го гледа и се шмугна в него.

Коридорът свършваше при кабинета на секретарката. Дейв натисна дръжката на последната врата. Влезе в тъмен кабинет. Лампите на Парк Авеню осветяваха размерите му — огромен, много по-голям от този на Бърни.

Дейв съзря бюрото, приближи се до него и запали лампата. Малкият кръг светлина озари масивен телефон. Дейв вдигна слушалката и набра номера. Апаратът даде сигнал и го помоли да набере личния си код.

По дяволите. Той хвърли слушалката на вилката.

Седни, приятелю. Поеми си дъх. Обмисли положението. Да не правим повече тъпи грешки.

Уместен съвет. Дейв го послуша, седна, запали цигара и огледа обстановката. Оскъдното осветление беше достатъчно, за да види обзавеждането. Остана поразен.

Бюрото, зад което седеше, беше направено от лъскав махагон и покрито с бял мрамор. По краищата имаше красиви извивки и се държеше на шест симетрични цилиндрични колони. Срещу него стояха четири люлеещи се стола с дърворезба — по шест хиляди долара всеки. До стената имаше висок шкаф от черешово дърво — по всяка вероятност стил Чипъндейл, на стойност петдесет хиляди долара. Срещу него се мъдреше голям махагонов часовник. Някой бе платил трийсет и пет хиляди долара, за да го притежава.

Имаше още много старинни мебели, които биха предизвикали сълзи в очите на търговците на антики. Сигурно струваха един милион долара.

Колко странно, че хората, които имаха най-малък принос в националната икономика, през последното десетилетие бяха натрупали най-много пари. Не бяха забогатели индустриалните компании, нито производителите на автомобили. Напротив, те бяха обеднели. Процъфтяваха хищниците, онези, които сключваха сделки, купуваха и продаваха, пласьорите на наркотици, художниците имитатори и бандитите. Хората като Бърни Лийвай и Скот Тачър никога нямаше да прахосат един милион долара, за да обзаведат кабинетите си. Но онези като „Лий, Бах и Уошът“...

Дейв съзря още един телефон — на помощната масичка зад бюрото. Обикновен черен апарат за частни разговори, отделен от местната телефонна централа. Средство, което позволяваше на собственика си да провежда и приема особено поверителни разговори, без да се тревожи, че телефонистките го подслушват.

Дейв завъртя стола си, застана пред втория телефон и набра номера.

— Международни линии. С какво мога да ви услужа?

Най-после успех!

— С кого желаете да разговаряте?

— Мамб... Мистър Джек Кройтер.

— Вашето име, сър?

— Дейвид Елиът.

— Да, точно така, Дейвид Елиът — отекна един мъжки глас зад гърба му.

6.

Всеки нерв в тялото на Дейв се обтегна и му заповяда да се хвърли зад някое прикритие и да започне да стреля. Но той не го направи, а остави слушалката на мястото ѝ, облегна се назад и завъртя стола.

Силуетът на мъжа бе очертан на вратата. Изящно скроен костюм покриваше високото му слабо тяло. Едната му ръка беше небрежно пъхната в джоба на панталона. Той махна с другата.

— Великолепно самообладание. Някой малодушен човек би припаднал. И най-храбрият би подскочил. Или поне аз така мисля. Изумен съм.

Дейв мълчеше и го гледаше.

— Може ли да вляза? Между другото това е моят кабинет.

Гласът му беше баритон, съвършено настроен и музикален като на оперен певец.

— Разбира се — отговори Дейв.

Мъжът бе стоял на прага няколко минути, докато Дейв беше с гръб към него. Лесно можеше да се измъкне и да повика помощ, но не го бе направил. Който и да беше, този човек не представляваше заплаха — поне в традиционния смисъл на понятието.

— Ако обичате, затворете вратата след себе си.

— Разбира се. Между другото, ако желаете пак да използвате кабинета ми и ви е необходимо уединение, само щракнете това лостче. Страхотна ключалка. Човек с моята професия се нуждае от сигурност.

Мъжът пристъпи напред и излезе на светлината.

Дейв се вгледа в лицето му. Приличаше на самия дявол и беше зловещо красив като Луцифер. С грациозността на ловуваща котка той седна на един от люлеещите се столове и се усмихна.

— Позволете да ви се представя.

Усмивката му стана по-широка. Зъбите му се показаха.

— Когато започна така, чувствам се задължен да добавя, че съм богаташ и тъй нататък. Николас Лий на вашите услуги. Наричайте ме Ник.

Шефът на „Лий, Бах и Уошът“. Дейв не се беше срещал с него, но позна и името, и лицето му — през 80-те то красеше кориците на „Инститюшънъл Инвестър“, „Бизнес Уийк“, „Форчън“ и половин дузина други списания. Ала през 90-те физиономията му се срещаше все по-често в бизнес раздела на „Таймс“, обикновено под заглавие, съдържащо думите „федерални обвинения“.

— Дейв Елиът.

— Така и предположих и трябва да кажа, че съм очарован и възхитен да се запозная с вас.

Дейв го погледна въпросително.

— Ами, човек винаги се вълнува, когато се запознава с някоя знаменитост, нали?

— Толкова ли съм известен?

— Много, уверявам ви. Таблоидите са украсени с вашата снимка. Не че някой би ви познал. Промяната, която сте извършили с външността си, е удивителна. Между другото, вестниците ви наричат „изпаднал в амок изпълнителен директор“ — не особено благозвучно прозвище, ще се съгласите. Освен това моите източници ми докладваха, че утрешният брой на „Уол Стрийт Джърнъл“ ще сложи снимката ви на видно място. Заглавието обаче няма да бъде толкова ласкателно.

— В какво ме обвиняват? — изстена Дейв.

— В нищо. Само догадки. В наше време, когато адвокатите, занимаващи се с дела за клевети, стават все по-богати, никой издател или разумен човек не би обвинил никого в нищо. Вместо това задават въпроси, излагат хипотези и изпъстрят изреченията си с думи като „предполагаемият“, „вероятният“ и „евентуалният“. Така например, предполага се, че вие сте изхвърлили през прозореца злочестия шеф на „Сентерекс“. Вероятно сте го направили, защото той ви е заловил да бъркате в меда. Евентуално сте злоупотребили с парите на корпорацията. Обикновено е така, нали?

— Да.

— Е, кажете ми, сър, такъв ли е случаят? Отмъкнахте ли парите? Не се стеснявайте. Ние тук сме приятели и аз съм свикнал да ми се доверяват. Кажете, колко свихте и защо? За пиячка, червенокоси мадами или конни надбягвания? Хайде, сър, кризата на средната възраст спохожда всички ни. Не се срамувайте да признаете

въздействието й. На мен можете да кажете всичко. Аз съм изключително дискретен.

Черните като въглен очи на Лий искряха. Кожата му блестеше. Беше прекалено силно заинтересован от Дейв.

— Сега това няма значение.

Ник Лий се наведе напред. Дейв видя, че над горната му устна са избили капчици пот.

— Разбира се, че няма. Проява на чисто любопитство от моя страна. Въпреки това ще бъде много любезно, ако го задоволите. Любопитството, имам предвид.

Дейв поклати глава. Току-що бе разбрал защо Лий проявяваше такъв интерес към него и към „Сентерекс“. Сега вече имаше намерение да се позабавлява.

— Може би ще сключим сделка — самодоволно се усмихна Лий. — В края на краищата това е моята професия. Човек купува, продава и се надява на скромна печалба. Търговията е душата на капитализма. И така, ако бъдете любезен и ме осведомите за положението, може би аз ще мога да ви направя някоя дребна услуга.

— Предпочитам да е по-голяма.

— Ах, колко сте хитър. Всичко ви е ясно.

— Разбира се. Утре акциите на „Сентерекс“ ще отидат в тоалетната чиния. Новината за смъртта на Бърни и слуховете за финансова нестабилност ще свършат тази работа. И ако аз...

Вътрешният му глас го посъветва: *Хвани се на стръвта.*

— Или някой друг... действа бързо и изчезне с наличните суми на „Сентерекс“, акциите на корпорацията ще паднат още. От друга страна, ако всичко върви добре, акциите ще скочат. И в двата случая човекът, който знае истината, ще бъде в изгодно положение.

Лий се хвана на въдицата. Дейв се уплаши да не му потекат лигите.

— Възможностите са толкова привлекателни.

— Някой, разполагащ с информация отвътре, може да спечели пет долара за всеки долар, който инвестира.

— Предпочитам да мисля за пет милиона долара за всеки инвестиран милион — презрително изсумтя Лий.

— Както желаете.

— Е, сър, ще сключим ли сделка? Моментът е назрял. Съвсем скоро ще започне търговията в Лондон, Франкфурт, Амстердам, Цюрих и Милано. Ако ще се споразумяваме, да не губим време, за да мога да си върша работата.

— Какво е предложението ви?

— Най-изгодното за вас. Злочестата участ на някои мои колеги ме убеди да се погрижа за бързото си придвижване. Човек никога не знае кога ще му се наложи да си обере крушите. Ето защо, на отсрещния бряг на Хъдсън, на летище „Тетърборо“, държа един „Гълфстрийм“, зареден с гориво и готов да отлети по всяко време на денонощието. На борда има всичко необходимо, в това число няколко пакета германски марки, швейцарски франкове, йени и лири стерлинги. Можете да изберете къде да намерите убежище — Южна Америка или, ако желаете, слънчева Испания, здравословна Португалия или дори безгрижна Гърция. Животът по тези места е евтин, климатът — мек, а властите — лесно подкупни. Лимузината ми е паркирана на 15-та улица, сър. Шофьорът чака. След час можете да загърбите всичките си неволи. Какво ще кажете?

— Че ще ме предадете на полицията веднага щом изляза от кабинета ви — отговори Дейв и насочи пистолета към гърдите на Лий. — Според вестниците ви заплашва съд за всяко едно престъпление, упоменато в Наказателния кодекс. Ще предложите мен, за да отпаднат някои от обвиненията към вас. Вие сте търговец, мистър Лий. Сам го казахте. Не бихте подминали такава сделка.

Лицето на Ник посърна.

— Не, аз всъщност...

— Затваряйте си устата. Ще ви кажа две неща. Първо, не съм отмъкнал парите на „Сентерекс“. Поне не бях сам, а двамата с Бърни. Всъщност идеята беше негова. Ограбихме пенсионния фонд, социалните осигуровки и наличните суми. Гепихме всичко. Не остана нито цент. „Сентерекс“ фалира. Бърни не издържа на напрежението. Затова скочи през прозореца.

Лий кимаше ожесточено, а очите му горяха от алчност.

— Да, о, да!

— И второто е, че ще заспите.

— О, не. Не можете да го направите. Чуждестранните пазари ще отворят всеки момент...

— Жалко. Но не се притеснявам. Убеден съм, че ще се събудите навреме за нюйоркския.

— Моля ви — хленчеше Лий. — Позволете ми да се обадя поне във Франкфурт...

— Ами...

Дейв стана. Лий го погледна с надежда. Сетне посегна към телефона. Дейв хареса ъгъла, под който държеше брадичката си. Ник прочете израза в очите му и изписка:

— Не ме удряйте! Ще потече кръв. В банята има приспивателни. Само не ме удряйте!

Златният часовник на Николас Лий стоеше добре на ръката му. Дейв се нуждаеше от часовник и с удоволствие установи, че Лий носи същия тежък „Ролекс“ като неговия.

Портфейлът на Ник обаче се оказа безполезен. Той съдържаше само кредитни карти. Ала имаше и осемнайсеткаратова златна щипка, която държеше петстотин долара от банкноти по двайсет, петдесет и сто.

Първо му пробутваш лъжлива информация за „Сентерекс“, после го обираш. Харесвам стила ти.

Дейв пхна една възглавничка под главата на Лий. Поне това можеше да направи.

Радиопредавателят в джоба му започна да заеква. Чу се гласът на Рансъм.

— И така, момчета, време е за рокендрол.

ГЛАВА 9

ДЖЕК

1.

Военната част е най-уязвима, когато се придвижва да заеме позиция. През следващите няколко минути хората на Рансъм щяха да бъдат непредпазливи и разсеяни, докато се качваха по стълбите, отваряха врати и търсеха прикритие. Преимуществото беше на страната на Дейв.

— Скорец, изпратих няколко човека във фойето.

— Тук са.

Няколко кратки мига на объркване. Не можеше да изпусне удобната възможност. Трябваше да стигне до четирийсет и петия етаж — до шкафа на Бърни и до Мардж Коен — преди тях.

С асансьора беше изключено. Единственият начин беше да бяга. Да изкачи тичешком трийсет и четирите етажа.

Само че още не се беше обадил на Кройтер. Погледна личния телефон на Лий и се приближи до него.

Спря и поклати глава. Кройтер нямаше да иска да разговаря с него. Опитът да се свърже с полковника щеше да бъде само загуба на време.

— Всички да слушат внимателно. Не стойте до входовете. Не искам да се мяркате край стълбището и асансьорите. Обектът трябва да влезе безпрепятствено в сградата — разпорежи се Рансъм.

Дейв се обърна към вратата. Пак спря и погледна телефона. Не знаеше какво да направи.

— И последно — предпочитам да не убивате обекта. Ще го смятам за лична услуга, ако се целите в краката. Направете всичко възможно да го хванете, но не го убивайте, освен ако нямате друг избор.

Дейв се намръщи. Заповедта на Рансъм беше озадачаваща. Променило ли се бе положението, или...

— Какво си намислил, шефе?

— Преразгледахме заповедите. Имаме нареждания да сложим обекта в киселинна баня, преди да го довършим. Но в тази заповед не намерих изискване обектът да е жив, когато го направим.

— Ясно, шефе.

Дейв направи гримаса. Отново погледна към вратата, после към телефона. Трябваше да вземе решение.

2.

— Bitte?

На Дейв му идваше да изтръгне телефонната слушалка от апарата. Проклетата жена не говореше английски.

— Кройтер — изсъска той. — Искам да говоря с мистър Джек Кройтер. Моля ви.

— Nien, nein, ich verstehe nicht^[1] — за трети път каза тя.

Дейв се вбеси. Секундите летяха, а тъпата жена не схващаше. Толкова ли беше трудно да разбере едно име?

Швейцарците говорят два езика. Дейв пробва колежанския си френски.

— Mademoiselle, je desire a parler avec monsieur Kreuter, votre president.^[2]

— Bitte?

Дейв почервения от гняв.

— Кройтер. Тъпа шваба, не знаеш ли името на шефа си?

— Ein augenblick, bitte^[3] — учтиво отговори жената.

След няколко секунди се чу друг женски глас.

— Да, моля. Мога ли да ви помогна, сър? — каза тя с оживения напевен акцент, широко разпространен сред говорещите английски германки.

Слава богу!

— Търся полковник Кройтер.

— Ах!

Жената явно сложи ръка на слушалката и започна да говори като картечница на немски. После отново се обърна към Дейв.

— Извинявайте за объркването. Тук го произнасяме Краутер, а вие казахте Кройтер. Съжалявам.

Дейв стисна зъби.

— Хер Кройтер още не е дошъл на работа. Очакваме го всеки момент. Да му предам ли нещо?

— Не. Ще се обадя пак. Кажете му, че го е търсил Дейвид Елиът...

Телефонът изщрака. Сърцето на Дейв се сви.

— Ало! — извика той. — Чувате ли ме?

След миг мълчание се чу един бавен и провлечен говор:

— Синко, откога те чакам да се обадиш. Вече бях изгубил надежда.

Връзката между Ню Йорк и Базел беше идеална. Джек, изглежда, беше готов да разговаря с него. Дейв не очакваше такава реакция. Не знаеше точно как да се държи.

— Ами... Нали знаеш...

— Да, разбира се. Мислех аз да ти се обадя, но реших, че е по-добре ти да избереш времето и мястото.

Дейв не беше сигурен как да изтълкува думите на Джек.

— Е... Как си, Джек? — заеквайки, смотолеви той.

— Все същият, синко. Добрият Господ запази косите и здравето ми. Не мога да искам повече. А ти? Добре ли си?

— Горе-долу.

— А семейството? Как е оная русокоса сладурана, чиято снимка непрекъснато зяпаше?

— Ани ли? Добре е, но ние... Сега съм женен за друга.

— Да, всички сме така. Аз лично смених пет-шест. Случва се. А как е кариерата ти? Сигурно си голям адвокат и печелиш много пари.

— Не следвах право. Бизнесмен съм. В Ню Йорк. Справям се добре... Ама... Би могло да се каже, че загубих работата си.

— Съжалявам, синко. Най-искрено. А моята фирма процъфтява. Истинска златна мина. Страшна работа. Трябва да си намеря огромен трезор като на Скрудж Макдък. Човек не би предположил, че един военен може да забогатее, но ето че стана. От мен да го знаеш, че търговията с оръжие е най-доходният бизнес на 90-те.

— Радвам се за теб, Джек.

— Значи си останал без работа, а?

— Ами...

— Виж какво, синко, защо не се метнеш на голямата сребриста птица и не дойдеш тук? Ще поседим и ще поговорим. Може и да намеря някое местенце за теб.

— Тъх...

— Хайде, синко. Знаеш, че винаги си ми бил любимец. Още не съм срещал по-добър от теб.

— Джек... О, по дяволите...

Съвсем не очакваше това.

— Хайде, момче. Какво има? Още ли се притесняваш за онова, което стана във Виетнам?

— Не става дума за това.

Неизвестно защо, очите на Дейв започнаха да парят.

— Господи, Джек, та аз те предадох!

— Да, и какво от това?

Дейв не искаше да чуе точно тези думи.

— Съдиха те.

— Е, и?

Онемял, Дейв се зачуди какво да каже.

— Военният съд не беше толкова висока цена, която трябваше да платя. Ония там бяха лоши хора и трябваше да бъдат убити, и когато изчезнаха, светът стана по-приятен.

Дейв не можеше да намери думи.

— Джек, аз те изпортих.

— Ами. Затова ли не се обади през всичките тези години? Мислил си, че ти се сърдя или нещо подобно. Дълбоко си грешил, синко. Никога не съм ти се сърдил, освен може би за малко. В края на краищата ти постъпи правилно. Виждал ли си ме да се оплаквам от човек, който е постъпил правилно? Не, аз не съм такъв. Е, вярно, че се тревожех малко за процедурата. Но не чак толкова. Реших, че няма да им стигне смелост да ме вкарат в пандиза с всичко, което знаех, и тъй нататък. И те не го направиха. Затова, какво, по дяволите? Изгониха ме от армията. И сега имам тлъста сметка в швейцарска банка, возя си задника в страхотен огромен мерцедес и щом спра, ония изпращат лакеите си да ми отворят вратата. Хей! Кажи тогава, синко, защо, по дяволите, трябва да ти се сърдя?

Дейвид Елиът се беше самонаказвал цели двацет и пет години заради онова, което мислеше, че е грях. А потърпевшият не го обвиняваше, а му благодареше. Това беше по-лошо от прошката.

Той удари с юмрук по стената.

— Чуваш ли ме, синко?

— Да.

Дейв погледна ръката си. По кокалчетата се бяха появили капчици кръв.

— Е, предполагам, че при теб е около три часа след полунощ. Сигурно не ми се обаждаш само да побъбрим.

— Точно така.

— Добре де, кажи ми какво те гложди.

Дейв понечи да каже нещо, сетне прехапа език, пое дълбоко въздух и започна отначало.

— Джек, познаваш ли... Чувал ли си за един тип на име Джон Рансъм?

Гласът на Кройтер се оживи.

— Джони Рансъм? Разбира се. Той беше главен сержант в частта... Чакай да си помисля... Може би осем-девет месеца, преди ти да се появиш.

Сърцето на Дейв започна да бие учестено. Рансъм наистина е бил от хората на Кройтер. Може би двамата още поддържаха връзка.

— Къде е той сега?

— Никъде. Само дето името му беше написано с големи черни букви.

— Мъртъв ли е?

Дейв прехапа устни.

— Сто процента. Влезе в обстрел. Лично аз сложих тялото му в найлоновия чувал. Защо питаш?

— Има един, който използва името му. Казва, че служил при теб.

— Много хора са били при мен. Как изглежда?

— Едър, набит и мускулест. Пясъчноруса коса. Четвъртито лице. Метър седемдесет и шест-седем. Говори с акцент от Апалачите. Струва ми се, че... и двамата го познаваме.

— Че кой ли може да е? Какво друго можеш да ми кажеш за него?

— Съвсем малко. Освен че... истинското му име може би е Доналд. Случайно чух...

— По дяволите. По същото време, когато сержант Джони служеше в частта, имаше двама Доналд — единият лейтенант, а другият капитан. Войниците наричаха лейтенанта „Убиеца“, а втория — „Капитан Хлад“. И двамата бяха безскрупулни като теб.

— Аз не бях безскрупулен.

— Глупости! Единствената разлика между теб и ония две копелета беше, че ти имаше чувство за хумор.

Ами, помисли си Дейв. Не е вярно. Аз не съм, не бях...

— И така, синко, какво друго можеш да ми кажеш за твоя проклет Доналд?

— Има множество документи за самоличност. В едната му визитна картичка пише, че е от Отдела на ветераните. Според друга работел в нещо, наречено Специализирана консултантска група.

Дейв чу, че Джек пое рязко въздух.

— Ти какво общо имаш с тая паплач?

Дейв не отговори на въпроса му.

— Какви са те, Джек?

В гласа на Кройтер се долови неодобрение.

— Наемни убийци. Момчета за всичко. Вършат неща, които хора като мен не биха докоснали дори с лопата за тор.

— Какви...

Кройтер изсумтя.

— Предполагам, че говоря малко лицемерно. Но наистина има неща, които не бих извършил. Специализираната консултантска група няма никакви морални угризения.

— За кого работят?

— За всеки, който има пари, иска да му свършат мръсната работа и е готов да плати цената.

— А за правителството?

— Напоследък вече не, сигурен съм. От двацет години не изпълняват държавни поръчки. Никой от Вашингтон не може да ги закачи с пръст. Кое то обаче не означава, че не са запазили връзките си. Не действат открито, а чрез други организации и посредници. Имат оръжия от миналия век, откакто дядо ми се е върнал от война. Близко е до ума да имат приятели. А сега, ще ми кажеш ли защо питах за тях? Това е въпрос, който един порядъчен гражданин не би задал.

— Имам причини. Разкажи ми за тях, Джек. Кои са и какво правят?

— О, по дяволите, не познавам нито един от тях. Не искам и да ги знам. Занимават се с най-различни неща — разузнаване и анализи, подкупи и подстрекаване на чуждестранни официални лица, операции с наемници, мръсотии, търговия с оръжие, нахлуване с взлом, подслушване на телефони, обири и разни други гадости.

— А с политика?

— Ами, нали знаеш, с дяволии около Саддам Хюсеин и полковник Кадафи.

— Искаш да кажеш, че...

— Синко, не ми се нрави посоката, която взима разговорът.

Дейв пое дълбоко въздух.

— Джек, трябва да знам. Наложително е!

Кройтер въздъхна.

— Не знам толкова много. Само размишлявам. Само мога да ти кажа, че отдавна се носят слухове — откакто се помня. В края на Втората световна война руснаците взимат източната част на Германия, където били повечето швабски лагери на смъртта. Там правели тайни медицински експерименти. Можеш да си представиш как Сталин, който бил откачен, колкото си иска, набарал ония гадости, върху които работели немците. И нашите казали: Щом руснаците имат такива неща, защо и ние да нямаме.

— Какви неща, Джек?

— Микроби, синко. Чума и епидемии. Бацили и вируси — биологични оръжия. Говори се, че много вражески учени работели върху тях. И още го правят.

Настъпи продължително мълчание. Дейв запали цигара.

— Много се умълча, синко — тихо каза Джек.

В гласа му прозвуча загриженост.

— Мислех, Джек.

— За какво?

— Ами, какво би станало, ако преди петдесет години някой, да речем военният лекар от екипа на Макартър, е попаднал на японска лаборатория за бактериологично оръжие?

— Лесен въпрос, синко. Нашите опаковат всичко и го изпращат в родината. Така както натовариха всички нацистки научноизследователски лаборатории за ракети, заедно с хората, работещи в тях.

— И после?

— Знаеш, че биологичното оръжие е забранено. Има договор за това. Затова всичко се прави тайно. Използват например Специализираната консултантска група. Само на неколцина посветени казват, че цялата работа е строго секретна. Научно изследване — само за да сме в крак с онова, което правят руснаците. Сетне червените

измислят онова нещо, наречено „биопрепарат“ и го държат на един остров в Аралско море. Никой не може да припари там. И така, нали се сещаш — руските момчета вършат незаконни опити, янките — също. И ако подушат, че някой може да пропее, вземат тъй наречените „съответни мерки“ — технически термин, който означава предприемането на някои нежелателни, но необходими действия, с които ти и аз за съжаление сме добре запознати.

— Един последен въпрос, Джек. Какво би станало с човек, който се е заразил с онова бактериологично оръжие?

— По всяка вероятност ще умре, синко.

Маймуната. Проклетата тъпа маймуна.

Той се усъмни в мига, когато котаракът на Мардж изсъска и го ухапа, и се убеди, щом видя опразнените помещения на последната придобивка на Бърни Лийвай. Оттогава непрестанно се молеше да греши.

„Локиър“ беше фасата на научноизследователска лаборатория за биологично оръжие. Съществуваше от края на Втората световна война. Основана бе от човека, който бе сметнал за уместно да позира за портрет в петдесетгодишната си военна униформа.

Лабораториите изглеждаха отвън като всяка друга биотехнологична компания. Но вътре — особено в Лаборатория №5 — бяха съвсем необикновени. И маймуната не беше обикновено лабораторно животно. Тя беше заразена с нещо, което изпитваха. Беше избягала и ухапала...

Покойния Дейвид Елиът.

Подвели са Бърни да купи „Локиър“. Кой знае как и защо. Може би честният брокер Хари Холиуел е уредил сделката. Или някой друг. Това нямаше значение. Най-важното беше, че бяха злоупотребили с чувството за дълг на Бърни. Той бе повярвал на лъжите, които са му разказали. Ето защо се бе съгласил да участва в играта. Не е било проблем за него. Не, и ако се бяха позовали на патриотизма му. *Semper Fidelis*.

Горкият Бърни. Не е знаел истината за лабораториите „Локиър“. Не са му казали. Може би едва, след като...

Той поверява сделката на прословутия бивш предател, който се заразява.

Рано или късно Дейв щеше да започне да проявява симптоми. Щеше да отиде на лекар. Щяха да му направят изследвания. Те щяха да разкрият нещо необяснимо. И тогава щеше да настъпи адът.

Обаждания до Центъра за контролиране на заболяванията. Консултации със Световната здравна организация. Множество въпроси.

Задавани на хора, които не обичат въпросите.

Да знаеш, че това нещо е адски заразно, приятелю.

Дейв си бе налял кафе, докато беше в кабинета на Бърни. Лийвай пи от същата чаша. След това се самоуби. „Бърни Лийвай може да обвинява само себе си. Обратът е честна игра. Това е най-превъзходната шега от всички, Дейви.“

Взе чашата със себе си. Четирийсет и пет етажа надолу.

С каквато и инфекция да се бе заразил Дейв, тя беше толкова опасна, че Бърни бе предпочел да се самоубие, отколкото да понесе страданията. А когато чу, че Дейв е избягал от сградата, Яребица прошепна: „Всички ще умрем.“

Мардж.

Ето защо са й взели вагинален секрет и кръвна проба. Страхували са се, че Дейв...

Е, може само да си я целунал.

Болестта, с която го бе заразила маймуната, беше повече от сериозна.

Мислиш ли, че е лечима?

Ако имаше лек, защо просто не му го дадоха?

По-лесно е да те убият и да приключат с въпроса. Ти беше издайник, спомняш ли си? Да предположим, че ти бяха дали лекарството. Щеше ли да покажеш съответната благодарност и да си затвориш устата? Или щеше да направиш публично изявление? Пък и ако беше на тяхно място, какъвто си безскрупулен, щеше ли да рискуваш?

От другия край на телефонната линия, дълга шест хиляди и петстотин километра, Кройтер попита:

— Изясни ли ти се в какво положение се намираш, синко?

— Напълно, Джек.

— Искаш ли да ми разкажеш?

Дейв въздъхна дълбоко.

— Благодаря, Джек, но ще бъде най-добре да не го правя.

— Мисля, че разбирам. Тук старият свещеник Краут ми каза как се нарича това — „Денят на Страшния съд“. И все пак, ако мога да направя нещо...

— Вече направи достатъчно, Джек. Каза ми онова, което исках да знам. Много ти благодаря.

— Няма нищо. Виж какво, ако успееш да се справиш с неприятностите си, обади се. Ние бяхме приятели и би трябвало да си останем такива.

— Ще ти се обадя, Джек. Ако мога.

— Е, синко, искрено се надявам, че ще се чуем пак.

— Добре. Джек, трябва да тръгвам.

— Хубаво. Но слушай, забрави за оная работа във Виетнам. Това беше много отдавна, пък и няма смисъл да мислиш по този въпрос.

— Разбира се, Джек.

— И горе главата, чуваш ли?

— Добре.

— Довиждане, синко.

— Довиждане, Джек.

[1] Не, не, не разбирам нищо (нем.) — Б.пр. ↑

[2] Госпожице, желая да говоря с мосю Кройтер, президента на вашата фирма (фр.) — Б.пр. ↑

[3] Една секунда, моля (нем.) — Б.пр. ↑

3.

Биологично оръжие. Безшумно, невидимо и смъртоносно. Материята, от която са изтъкани кошмарите в романите на Стивън Кинг. Не оръжие, с което убиваш отделния противник или вражеския полк. Нито дори армия. Такова оръжие има само една употреба — унищожаването на цял народ.

И сега то беше в тялото му.

А той се разхождаше свободно из Ню Йорк.

Нищо чудно, че го преследваха.

И го мислеха за безскрупулен.

Би трябвало да избяга. Те не знаеха, че е в сградата. Рансъм бе заповядал на хората си да не стоят до стълбищата и асансьорите. Мъжът с прозвище Скорец, който отговаряше за фоайето, мислеше, че Дейв е програмист от „Америкън Интердайн“. Дейв можеше да мине покрай него.

Излезеше ли навън, щеше да е в безопасност. Стигнеше ли до улицата, можеше да отиде... където поиска. Нямаше да е трудно. Ще се качи на някое такси, ще прекоси Хъдсън Ривър и ще стигне до Ню Джърси. От гарата в Нюарк ще хване експреса за Филадельфия или за Вашингтон. Може да вземе и самолета. Открадна достатъчно пари, за да отиде на другия край на света.

Скриеше ли се веднъж, ще проведе няколко телефонни разговора. С медицинските власти. С представителите на пресата. А може би и с един-двама конгресмени.

Ако имаше лекарство, общественото мнение щеше да ги принуди да му го дадат. Ако ли не... Е, ще види какво ще прави, когато се стигне дотам.

Трябваше да избяга. Нямаше причина да остане.

Е, може би имаше една.

Мардж.

Или две.

Рансъм. Време е да уредиш сметките си с него.

4.

3 часът и 36 минути — час и половина, преди от изток да се появи първото слабо зарево на деня и три часа преди изгрев-слънце.

Дейв погледна за последен път небето. Близо до хоризонта то беше светло като лека бира, а блясъкът на звездите се засенчваше от мъглявината на милион улични лампи. По-нагоре, светлината на най-ярките звезди проникваше през градския покров от мръсотия. Ала точно над главата му нощното небе беше черно и чисто, а звездите — ослепително ярки.

Колко красив беше нощният небосвод и колко жалко, че електрическите светлини не даваха възможност на жителите да видят великолепието му. Откога не бе гледал звездите? Беше толкова отдавна... Във високата Сиера. Тафи хъркаше пиянски, а Дейв лежеше буден и гледаше със страхопочитание към...

Издаме във философско настроение, а?

Дейв въздъхна. Е, поне небето беше ясно. Предсказаха гръмотевични бури — Дейв беше чул прогнозата по радиото в колата под наем. Но бурята още не се бе разразила.

Градският пейзаж беше спокоен. Далече на юг Дейв различи светлините на Веразано Бридж. Изведнъж му хрумна, че не се беше качвал нито веднъж на онзи мост. Живял бе повече от двайсет години в Ню Йорк, а не беше ходил на Стейтън Айленд. Странно — островът беше в чертите на града. Там живееха хора. Имаше ресторанти, театри и вероятно един-два музея. Ала на Дейв никога не му бе минавало през ума да отиде там. И точно сега намери да се чуди как изглежда островът.

Интересно какви мисли минават през главата на човек, който скоро ще умре.

Другото странно нещо беше, че никога не се бе качвал на покрива на сградата, в която работеше от години. На покрива на блока, където живееше, имаше градина и през лятото и в неделя сутрин Дейв отиваше там и четеше „Ню Йорк Таймс“. Хелън бе уредила сватбеното

им тържество да се състои на покрива на една друга сграда — някъде в центъра.

Покривът на „Сентерекс“ беше в безпорядък. В средата му се намираше климатичната инсталация — огромна сива машина. Дори в този късен час, когато бе нагласена да работи на по-бавни обороти, тя тракаше силно. Имаше и разни тръби, аварийно водохранилище за пожарните кранове и, разбира се, циментова къщичка, където свършваше аварийното стълбище.

Идните поколения ще я нарекат „последната крепост на Елиът“. Може дори да ти сложат възпоменателна плоча.

Двойни метални перила ограждаха периферията на покрива. Дейв провери два пъти здравината им, преди да ги използва.

Наведе се през перилата и погледна надолу. Улицата беше далеч. На асфалта имаше едно петно, по-тъмно от другите.

Бърни.

Не искаше да мисли за това. Не и като знаеше какво щеше да направи. Освен това беше време да приключи с цялата тази история.

Дейв дръпна коаксиалния кабел — същия вид, който беше спасил живота му през деня. Намерил бе още сто двацет и пет метра в една от телефонните зали. Кабелът беше як. Можеше да издържи много повече, отколкото тежестта на Дейв. За съжаление беше обвит с гума — твърде хлъзгава и тънка, за да го използва като истинско въже за спускане. И все пак разполагаше само с него и с цената на малко време и повече нерви Дейв го направи двоен и завърза здрави възли на всеки метър и петдесет.

После си сложи работните ръкавици на телефонния техник, затегна приспособлението около краката си, пробва кабела за последен път и прекрачи перилата.

Напрегна слух, за да чуе вътрешния си глас. Нищо. Невидимият ангел — пазител беше онемял. Сякаш беше зашеметен и не можеше да коментира онова, което ставаше.

Хайде, кажи нещо.

Ще умреш.

Е, и какво от това?

Ще ме вземеш със себе си.

Такъв е животът, приятелю.

Дейв разклати кабела. Той се движеше свободно.

Време беше да тръгва.

Прехвърли крак през края на покрива и опъна кабела с тежестта си. Стъпвайки по възлите, Дейвид Елиът започна да се спуска надолу по стената на петдесететажната сграда.

От двайсет и пет години не беше правил такова нещо. Във Форт Браг се изкачваха по 125-метрова стена, после се спускаха надолу. Двама от мъжете в частта на Дейв отказаха да го направят. Трети успя да се изкачи догоре и там се вцепени. И тримата бяха изхвърлени. Не им дадоха зелени барети. Дейв се смя заедно с всички останали на техния страх.

Ама сега хич не ти е до смях, нали?

Кабелът жулеше краката му. Не смогнеше ли да слезе бързо, щяха да се схванат от болка.

Между прозорците имаше плочи от изпъстрен с точици гранит. Дейв стъпваше на тях. Обувките му бяха пъхнати в колана. Гранитът беше твърд и студен.

Сградата беше строена в началото на 60-те. Сега, след трийсет години ветрове, годишни сезони и мръсен въздух, камъкът беше започнал да се разпада. Някои пукнатини бяха достатъчно големи, за да пъхнеш молив. Не след дълго — най-много след няколко години — камъкът щеше да започне да се руши. И тогава улицата щеше да бъде засипана от отломки. Дейв се зачуди колко от сградите в Ню Йорк бяха в същото състояние.

Мина петдесетия етаж. Лампите бяха угасени. Трябваше да ги провери, преди да започне да се спуска. Нямаше да е приятно, ако някой, работещ по нощите, погледнеше през прозореца си и видеше човек, затъкнал пистолет в колана и висящ над улицата.

Дейв надникна надолу. До четирийсет и петия етаж нямаше други светлини. Беше в безопасност.

На това ли му викаш безопасност?

Коаксиалният кабел беше жалка имитация на въже за спускане. Беше хлъзгав и тънък и трябваше да напряга ръце. Можеше да се схванат. А това вече щеше да бъде проблем.

Между четирийсет и седмия и четирийсет и шестия етаж петата на Дейв откри част от гранитната фасада на сградата. След шест секунди тя изтрещя върху зелената кофа за боклук, като вдигна шум, който приличаше на експлозия от минохвъргачка. Ако Скорец, човекът

във фоайето, не беше пълен глупак, той щеше да изпрати хора да проверят какво става.

От друга страна, Ню Йорк е пълен със странни, необясними шумове. По всяко време на денонощието ръмжат и вият разни неща, които понякога звучат като бомбени взривове. Хората свикват с тях. Може би Скорец не беше обърнал внимание на шума.

Дейв се спускаше близо до североизточния ъгъл на сградата. Когато стигнеше до четирийсет и петия етаж, щеше да се намира вляво от прозореца, който бе счупил Бърни.

Сигурно бяха сложили нещо на мястото на стъклото. Управата на сградата, пък и полицаите са настоявали за това. Прогнозата за времето предвиждаше дъжд и никой не би искал кабинетът да се наводни.

Дейв се изравни с прозореца. Той беше покрит с платнище. Подпря крака на стената и намота кабела около дясната си ръка. Един, два, три пъти. Освободи лявата ръка. Кабелът се впи в плътта му. Дейв направи гримаса, нави кабела около себе си, закрепил го и освободи дясната си ръка.

Предстоеше му нещо наистина опасно. Попита вътрешния си глас дали е готов за него.

Защо просто не омотаеш кабела около врата си и не сложиш край на всичко?

Четирийсет и пет етажа над земята, но само шест секунди да стигнеш до нея. Дейвид Елиът се изтласка от стената и се хвърли към покрития с платнище прозорец. Стигна връхната точка на дъгата на движението, наклони тяло назад, протегна ръце и се залюля.

Люлееше се като махало. Стигна почти до прозореца. Пак се отблъсна от стената. Залюля се и отново полетя към прозореца.

Този път щеше да успее. Посегна към рамката на прозореца, но инерцията смени посоката на движението му. Дейв стисна кабела. Напрегна тяло, хвърли се напред, опита да се подпре на гранита и... успя. Вкопчи се в тесния перваз и долепи тяло до прозореца на Бърни.

Лампите светеха. Онова, което Рансъм му бе оставил, се виждаше добре. Шедьовърът, както се бе изразил Рансъм, беше точно такъв.

Изпотените пръсти на Дейв се изплъзнаха от перваза. Отдалечи се от прозореца. Няколко мига се люля напред-назад, докато

движението постепенно спря.

Не напълно в съзнание, Дейвид Елиът увисна неподвижен над улицата.

5.

Изумруденозелена.

С рубинени очи.

Стоножка като бижу.

Нефрит върху лист.

Той чува свистене, което идва от небето. Познава звука. Съветска ракета РПГ-7. Затваря очи.

Ракетата се взривява. Той отваря очи. Листът трепери. Стоножката изглежда глуха за бомбардировката. Продължава да яде.

Някой издава заповеди. Те са безсмислени. Стоножката е отровна. По време на обучението им обясняват кои насекоми стават за ядене и кои не. От стоножката ще получиш жестоки гърчове.

Но той и без това не е гладен.

Един АК-47 изпразва пълнителя си. Куршумите свистят през храсталаците. Няколко се удрят в близкото дърво.

— Оттегляйте се! — крещи някой.

Това е Кройтер. Онова, което казва, най-после е смислено.

Не са вьетнамците, нито патрулът. Който казва, че е патрулът, не знае какво говори. Цели две северновьетнамски бригади в пълно бойно снаряжение и артилерия. Част от масирана атака. Три непълни стрелкови части не могат да се справят с тях.

— Оттегляйте се!

Започва не отстъпление, а бягство.

Пушката му лежи в калта. Той протяга ръка да я вземе. Не може да я стигне. Тя се изплъзва от пръстите му. Странно. Изглежда, нещо не е наред с ръката му. Вероятно се дължи на парчето метал, което стърчи близо до рамото. Няма много кръв.

Той взима пушката, КАР-15, с дясната ръка и се надига. Целият трепери и едва не пада.

Вляво, из храсталаците, куцат двама човека. Не може да съсредоточи погледа си върху тях. Аха, сега вижда кои са. Латорно и Паскал. Те са от един и същ град в Ню Хампшър и са големи приятели.

Латорно помага на Паскал, който не може да върви. Десният му крак го няма.

Ярка светлина заслепява Дейв. Когато отново може да вижда, Латорно и Паскал ги няма. На тяхното място има само кален кратер и пушек.

— Оттегляй се в разгърнат строй!

Това е нелепо. Хора, които са влезли в месомелачката, не могат да отстъпват под строй.

Той се отправя препъвайки се натам, откъдето се чува гласът на Кройтер.

Звукът на АК-47 е характерен. Никога не го забравяш. Неколцина от вьетнамците, изглежда, имат модификация тип 56 с пълнители от четирийсет патрона. На отделни цикли изстрелват около триста и петдесет куршума в минута. Във въздуха лети много олово.

Спарки Хендерсън вика помощ по радиостанцията. Кройтер изтръгва микрофона от пръстите му и хладно кръвно съобщава координатите. Дейв се препъва в краката му.

Джек го вдига.

— Имаш ли нужда от лекар?

— Не чувствам болка.

Точно както са ти казали. Ще усетиш болка след часове.

Джек, Спарки и Дейв побягват.

Небето над тях се изпълва с трясъци. Зад тях джунглата е погълната от пламъци. Провежда се въздушно нападение.

Съзнанието на Дейв е почти прояснено. Знае къде е, какво се е случило и къде отива. Ще има евакуация по въздуха близо до селото, през което бяха минали през деня. Това е единственото място, където хеликоптерите могат да кацнат. Трябва да пристигнат в 19 часа и 15 минути.

Той си проправя път през буйната растителност. Големите зелени листа са тежки и мокри. Преплетените лиани го спъват. Вече е на разстояние от сражението. Воят на изстребителите е далечен, а звукът от експлозиите — само тътен.

Неусетно се отделя от другите. А може би те се отдалечават от него. И в двата случая това отстъпление не се провежда с военна

прецизност. То е пълно поражение. Всички бягат панически. Кройтер ще бъде бесен.

Причината е изненадващата и ожесточена вьетнамска атака. Патрулът се натъква на нея. Врагът чака, разположен в удобни позиции — засада, изчислена да унищожава.

Знаели са, че американският патрул ще мине от там.

Дейв спира и поглежда ръката си. Вече започва да го боли. Ще остане голям белег и може би увреждане на мускула. Известно време няма да участва в сраженията.

Той изважда внимателно пластмасова кутийка от джоба на ризата си. В нея има пакет „Уинстън“ и запалка. Запалва цигара. Никотинът помага.

Затваря кутийката и я прибира.

В левия си джоб има компас. Не може да движи лявата си ръка. След малко успява да извади компаса и определя местонахождението си. Променя посоката. Трябва да върви още час и нещо. Има предостатъчно време.

Излиза от джунглата и нагазва в оризището. Селото е ей там, вдясно, на около двеста метра. Чува ридания и виковете. Няма представа от какво са предизвикани.

Поглежда часовника си. Купи го за дванайсет долара, след като пръсна на парчета предишния. Иде му да строши и този. Часът е 18 и 30. Още четирийсет и пет минути и хеликоптерите ще се приземят.

Риданията се усилват и заглъхват на вълни. Дейв се чуди какво става. Може би някой коли вол. Той тръгва през оризището. Отправя се към селото.

Приближава се от юг. Виковете и писъците се чуват от северната страна.

Пушката му е праметната през рамо. И без това не може да я използва, защото лявата му ръка е ранена. Изважда пистолета — хубав, стар, 45-ти калибър, армейски модел 1911-А.

Промъква се покрай колибите. Много предпазливо наднича зад ъгъла на последната. Пред него е селският площад. Не може да проумее онова, което вижда.

Зад него един глас прошепва: *Хей, приятелю, ако бях на твое място, щях да се обърна и да тръгна в обратната посока.*

Дейв се обръща. Зад него няма никой.

Поклаща глава. Сигурно е изпаднал в шок. Щом чува гласове.

Отново поглежда към селския площад.

Все още не разбира какво вижда. Изтощение. Смут. Пак разтърсва глава, за да проясни съзнанието си.

Там са главен сержант Мълинс и още неколцина мъже. Кройтер и повечето от момчетата още не са пристигнали. Колко ли са останали?

Дейв се взира. Селяните са скупчени до дигата. Двама американски войници ги държат на прицел. Селяните не са единствените задържани. Сред тях има и десетина американски войници. Нямаат оръжие и ръцете им са вдигнати нагоре.

Странно.

Мълинс прави нещо. Коленичи на земята с гръб към Дейв. До него има още трима мъже — двамата също на колене, а единият прав.

Мълинс бърка някъде. Селяните викат.

Мълинс се изправя. Държи нещо. Тръгва към тълпата.

Пред дигата стърчат няколко кола. Някои са заострени. На другите има някакви предмети.

Мълинс набива на кола още една женска глава.

6.

Рансъм бе използвал триножниците от килера на Бърни. Подстрил ги беше добре, почти с хирургична точност. Съвсем не бяха като набързо подкастрените колове на главен сержант Мълинс. Рансъм беше свършил хубава работа — както подобава на един опитен професионалист.

Сложил ги беше, разбира се, срещу вратата. Така щяха да имат най-силно въздействие.

Можеше дори да им зашие очите отворени.

Мардж Коен с отворени очи. Това щеше да бъде хубав нюанс.

Дейв със сигурност щеше да изпищи.

7.

Дейв изпищява.

Мълинс се обръща рязко. Хората с него улучват прахоляка. Дейв се прицелва в гърдите на Мълинс. Сержантът тръгва към него. Дейв изкрещява нещо, без да знае какво. Мълинс марширува напред — право към дулото на пистолета на Дейв. Дейв натиска спусъка. Пълнителят е празен. Не може да го смени.

Мълинс грабва пистолета от ръката му и го зашлевява.

— Затваряй си устата, шибан педераст!

Двама мъже го хващат и го простират на земята. Мълинс се надвесва над него с нож в ръка.

— Гадно колежанче, щеше да ми светиш маслото, а? Нали? Щеше да пречукаш един от своите, дрисльо!

Мълинс прилича на бесен звяр. Устните му са изкривени и треперят. Очите му мигат разфокусирани. От устата му хвърчат пръски слюнка.

Сержантът кляка и опира ножа до врата на Дейв.

— Целта, гадно копеле, е да убиваш шибания враг! Всички, до един. Включително гадовете, които им помагат. Очистваш шибаните мъже, жени и децата им и когато всички са мъртви, ние сме щастливи и се прибираме у дома. Това е целта, лайно такова. Запомни това добре и да не съм те видял да насочваш оръжие към мен.

Мълинс се обръща към другите и изръмжава:

— Заведете тоя задник при останалите. Ще се справя с тях, като свърша с джигитайците.

Той и хората му издърпват още една жена от тълпата ридаещи селяни.

— Сега ще ти предам един нагледен урок — злобно казва той по посока на Дейв.

Събарят жената на земята и я държат. Тя лежи неподвижна, докато Мълинс прерязва гърлото ѝ. Във въздуха бликва фонтан от кръв и се плисва в калта. Мълинс вдига главата за косите и я показва на селяните. Вие като вълк, а очите му светят с лудешки блясък.

— Кажи им — крещи той на преводача, — че това ще се случи с всеки, който доносници! Кажи им, че не могат да се гаврят с Америка, с американската армия и най-малко с главен сержант Майкъл Джей Мълинс!

Преводачът говори като картечница на френски.

— Доведете ми още една — излайва Мълинс.

Сграбчат я през кръста. Тя пищи и рита. Успява да се отскубне и се хвърля в тълпата. Неизвестно защо, вьетнамката се просва в краката на Дейв и ги прегръща. Сълзите ѝ са блестящи и големи. Макар, че говори малко френски, той не може да разбере думите ѝ.

Хората на Мълинс се приближават до нея. Дейв пребледнява от ярост.

— Мълинс — изревава той, — ще те обесят за това! Чуваш ли? Ще те видя на въжето!

Сержантът го поглежда — само от любопитство, или може би така му се струва. Погледът му е вторачен, а гласът — хладен, спокоен и замислен и това е много по-ужасяващо, отколкото лудешките му крясъци.

— Ще ме наклеветиш, така ли? Ще ме изпортиш, а, колежанче?

После заповядва на хората си:

— Доведете галеника на полковника.

Единият извива ранената ръка на Дейв зад гърба му. Дейв изпищява и за малко не припада. Мълинс го нарича пъзльо.

Просват го по лице. Мълинс коленичи до него, обръща го и избърсва ножа си в ризата му. На плата остава ръждиво петно.

— Стой! Не мърдай! — изгърмява гласът на Джек Мамбата. — Замръзни на място!

Мълинс става. Хората му стоят настрана. Дейв се изправя на колене.

Джек и още двайсетина войници стоят с насочени пушки. Очите на полковника са разширени. Той гледа изумен селяните до дигата, американските войници с вдигнати ръце сред тях, обезглавените трупове и отрязаните глави, набучени на колове.

— Господи! — прошепва той. — Що за гадост е това?

Дейв забелязва, че Джек вече не говори на диалект, като селянин от Източен Тексас.

— О, Мълинс, зло същество...

Гласът на Кройтер постепенно заглъхва.
Сержантът го гледа с невинни като на дете очи.
Джек поглежда касапницата и поклаща глава.

— Защо го направи? — изграква той.

— Трябваше да направя изявление — усмихва се самодоволно
Мълинс.

— Да — приглася му един от войниците с него. — Това е изявление. Никой не може да ни съди.

Светлината и животът изчезват от очите на Джек Кройтер. Той насочва пушката си към човека, който току-що е изрекъл тези думи, и стреля. Оръжието е нагласено на автоматична стрелба и прекършва мишената на две. Един войник се навежда към полковника и пита:

— Сър?

Кройтер кима. Войникът застрелва човека, стоящ най-близо до Мълинс. Сетне се приближава до трупа и изпразва цял пълнител в лицето му.

Другите войници с Кройтер също започват да стрелят.

Помагачите на Мълинс са шестима. Джек е убил единия. Останалите са застреляни от войниците, придружаващи полковника. Всичко става за секунди.

Мълинс е още жив и гледа презрително. Изпъчил е гърди и стои мирно.

Кройтер сваля пушката и изважда автоматичен пистолет, 45-ти калибър. Прави три крачки напред. Мълинс го заплюва. Джек подpira брадичката му с пистолета, после опира дулото в дясното слепоочие на Мълинс.

Дейв става и изкрещява:

— Джек!

Кройтер извърща ужасяващо студените си и безизразни очи към Дейв и пита:

— Какво?

Дейв не може да го погледне в очите. Успява само да промълви:

— Нищо.

— Шибан бълзльо — зъби се главен сержант Майкъл Дж. Мълинс от Хамилтън, Тенеси.

Джек отново отправя поглед към Мълинс. По-голямата част от лицето на сержанта изчезва.

В далечината се чува бръмчене на хеликоптери. Въздушната евакуация е подранила. А може би е закъсняла.

Висейки неподвижен над 15-та улица, Дейв си припомни онзи ден, като за пореден път се изправи пред факта, че можеше той да ги убие. Мълинс и останалите. Не го направи само по една случайност. Ако ръката му не беше парализирана и ако можеше да зареди пистолета си, щеше да ги застреля. Щеше да му хареса и нямаше да изпитва угризения.

Наистина ли щеше да го стори?

Ирида, богинята на случайността, хаоса и съдбата, беше решила да му даде още една възможност, за да разбере това.

ГЛАВА 10

ДЕНЯТ НА СТРАШНИЯ СЪД

Главите бяха взети от моргата. Всички бяха женски, разбира се. Много отдавна и далеч оттук Майкъл Дж. Мълинс бе направил същото. Хората като него и Рансъм винаги използваха жените, когато почувстваха необходимост „да направят изявление“.

Някои бяха млади, други — още ученички. Имаше и възрастни, макар и не толкова стари като главата на жената на селския вожд. Повечето бяха на средна възраст. Могли са да поживеят още.

Как ли бяха умрели? Дейв нямаше представа. Нито имаше намерение да съчинява истории за смъртта им. И без това вече бяха мъртви и вкочанени.

Всички, до една, с изключение на Мардж Кoen, чиято изранена и посивяла кожа — вече с цвета на маджун, а не жизнено розова — още тлееше от избледняло загатване за топлота.

Дейв помисли да погали лицето ѝ с пръсти, за да усети онази топлота — последната, която тя щеше да излъчва. Но ръцете му бяха леденостудени. Не можеше да го направи. Не можеше дори да я погледне по-отблизо...

Докато висеше над улицата, му мина през ум, че Рансъм може да е отрязал и главите на Хелън, на Ани и дори на горката късогледа служителка от рецепцията на четиринайсетия етаж.

Не. Всички бяха непознати. С изключение на Мардж.

Рансъм имаше право от самото начало — познаваше Дейв по-добре, отколкото той сам се познаваше. Видът на набучените на колове глави наистина парализира Дейв, точно както Рансъм бе планирал. Ако беше влязъл през вратата на кабинета, Дейв щеше да се вцепени и да остане така, докато хората на Рансъм го убиеха.

Замисълът на Рансъм беше добър. Щеше да му стане много тъжно, когато разбереше, че се е провалил.

Папката с документите на „Локиър“ беше синя. Намираше се точно там, където Дейв си спомняше — зад разноцветните папки на различните отдели в „Сентерекс“ и пред оранжевите, с проектите и прогнозите на корпорацията.

Папката на „Локиър“ обаче беше много по-тънка, отколкото преди няколко часа. Сега вътре имаше един-единствен лист хартия — бележка, надраскана с писалката на Бърни. „Мистър Елиът, не мислех, че ще стигнеш толкова далеч. Ако си го направил, значи си по-умен, отколкото мислех. И ако действително си толкова умен, сега е моментът да се откажеш. Дж.Р.“

Дейв използва същата писалка и написа отговор: „Дж.Р., жалък shut, ако действително си толкова умен, откажи се ти. Д.П.Е.“

Дейв остави папката отворена върху бюрото на Бърни. Рансъм едва ли щеше да види какво бе написал, но ако го стореше, то щеше да го раздразни — малко отмъщение, но въпреки това удовлетворяващо.

В кабинета на Бърни имаше нещо ново, което не беше там през деня. Малка сива кутия, окачена над вратата. Контактна аларма, вероятно свързана с радиопредавателите. Дейв знаеше как да я използва.

Без да гледа към средата на кабинета, Дейв отиде в килера и прегледа нещата, които Бърни бе складираше там. Имаше тефтери с подложки, разноцветни маркери, кабарчета и... ролки скоч за залепване на бележки, снимки и шаблони. Цели трийсет и шест метра. Трябваха му два кашона.

Дейв разгледа сивата кутия над вратата. Една почти незабележима жичка минаваше през процепа между вратата и рамката. Сигурно беше залепена за вратата, и ако някой я отвореше, жичката щеше да се отлепи и да подаде безшумен сигнал. Проста и евтина аларма, която гарантираше да съобщи на преследвача, че жертвата е паднала в капана.

Освен ако жертвата вече не беше в капана и не мислеше как да излезе оттам.

Дейв внимателно уви скоч около жичката. После тръгна с гръб към счупения прозорец, като размотаваше скока.

Протегна ръка навън, към приспособлението за спускане. За секунда помисли да се обърне. Можеше да направи две последни неща. Едното беше да целуне...

Откажи се, приятелю. Отдавна надрасна правенето на мелодраматични жестове.

Мислеше да свърши и още една работа.

Заседателната зала на „Сентерекс“ беше свързана с кабинета на Бърни с междинна врата от светъл дъб. Дейв знаеше, че Рансъм е поставил хора там и им е казал да чакат със заредени оръжия.

Ето защо Дейвид Елиът възнамеряваше да влезе в заседателната зала и да убие всички, които завареше там. Нямахше да продължи дълго, пък и щеше да се почувства добре.

Но той отново поклати глава и уви коаксиалния кабел около тялото си. Без да поглежда назад, Дейв увисна в мрака.

В същия миг от радиопредавателя се разнесе гласът на Рансъм.

— Часът е 3 и 45. Обадете се.

Само девет минути ли бяха минали? Как е възможно? Сториха му се цяла вечност.

Бавното време.

— Тук Скорец. Всичко е спокойно. Буревестник, Дъждосвирец и Гарван са по местата си.

Докладваше човекът във фойето, онзи, който имаше проблем с хомосексуалистите.

На приземния етаж са само четирима. Ще бъде фасулска работа, приятел.

— Докладва Яребица. Дива гъска, Синигер, Гмурец, Сойка и Кондор са по местата си. Ако се появи на източното стълбище, мой е.

Шестима в коридора, водещ към източното аварийно стълбище.

— Тук Папагал. С мен са Щъркел, Чинка, Въртошийка, Мишелов, Макао и Коприварче.

Резервният екип на четирийсет и третия етаж.

— Докладва Гълъб. В западната част сме Гривяк, Какаду, Присмехулник, Чапла и Козодой.

Най-малко дванайсет мъже на четирийсет и петия етаж. Колко ли имаше още?

— Тук Рибарче...

— Чакай! — извиси глас Рансъм. — Гълъб, я повтори пак кои сте там!

— Гривяк, Какаду, Присмехулник, Чапла и Козодой.

— Това прави петима — отговори с по-груб глас Рансъм. — Трябва да сте шестима. Къде е Бекас?

— Мислех, че е с Рибарче.

— Не, Бекас трябва да е в твоя екип, Гълъб.

— Бекас, докладвай! Къде си?

Думите на Рансъм прозвучаха дрезгаво.

Дейв знаеше къде е Бекас. Дъвчеше скоча на дванайсетия етаж.

Рансъм отново повика Бекас и пак не получи отговор.

— О, по дяволите — изсъска с разтреперан глас Рансъм.

За миг на Дейв му се стори, че Рансъм трепери от страх. После осъзна, че гласът му трепери от победоносно ликуване.

— Той се е върнал! Минал е покрай Скорец! Той е тук!

— Ще успеем, нали, сър? — прошепна молитвено Яребица, заместникът на Рансъм и връзката му с околния свят.

— Разбира се.

Каквото и вълнение да бе прозвучало в гласа на Рансъм, то вече беше изчезнало.

— Обадете се в щаба — хладно заповяда той. — Кажете им да вдигнат на крак тежката артилерия.

Тежката артилерия ли? Какво ли пък означаваше това? Неизвестно защо, думата предизвика далечни асоциации с дъвчещия пурите си генерал Къртис Льомей, главнокомандващ армията на Съединените щати през 60-те. Защо ли изведнъж се сети за него?

— Извинете, сър — извиси глас Рибарче. — Тежка артилерия ли казахте?

— Зарежи този въпрос, Рибарче — тихо отговори Рансъм. — Това беше само предположение.

— Щабът казва, че са готови! — извика Яребица.

— Яребица, посъветвай ги да се върнат в базата.

Тежката артилерия ли? Къртис Льомей? Напомниха му за един стар филм. Как му беше заглавието...

— Спокойно — каза Рансъм. — Рибарче, ако имаш проблем, ще го обсъдим в подходящо време.

— Шибаната тежка артилерия! — изкрещя Рибарче. — Господи, човече, сигурно се будалкаш!

Рансъм въздъхна.

— Знаеше, че задачата е трудна, когато я пое. Успокой се сега.

— Ох, мамка му...

— Освободен си, Рибарче. Обади се на Папагал. Керкенец, поеми командването на екипа.

— Ах, ти, шибана Червеношийке! Гигантски задник...

— Керкенец, отнеми му думата.

Чу се шум от боричкане. Предавателят изпраща.

— Рибарче е в списъка на жертвите, Червеношийка — обади се Керкенец.

— Всички останали, слушайте — с леденостуден глас продължи Рансъм. — Нямаше преднамереност в този... малък инцидент с обърканото Рибарче. Но трябваше да сте подготвени за някои случайности. Вероятно онези от вас, които са подценили сериозността на положението, сега имат по-ясна представа.

Генерал Лъомей беше прототипът на един герой от онзи стар филм. Ролята се изпълняваше от Джордж Скот. Как беше заглавието? А, да. „Доктор Стрейнджлв“.

— Така или иначе алтернатива щяхме да потърсим само ако обектът не се беше върнал в сградата.

Дейв подпря крака на стената. Може би изкатерването обратно до покрива не беше най-добрият начин да избяга, а задействането на алармата и хукването надолу по стълбите, докато Рансъм и компания се струпваха в кабинета на Бърни, не беше най-уместното решение. Вероятно имаше по-добър начин.

Дейв чу изщракване и звук от вдишване. Рансъм пак беше запалил цигара.

— Господа, изискванията за безопасност... Ами, неколцина от вас ме попитаха защо преследваме неуловимия мистър Елиът и защо сме задължени да прибегнем до необичайни процедури. Не ви разкрих всички факти, но сега съм готов да го направя.

Рансъм всмукна от цигарата и издиша дима. И на Дейв му се допуши. Извади пакета „Вирджиния Слимс“ от джоба си. Сложи цигара в устата си и бръкна за кибрита. Пакетът падна от ръцете му и бавно закръжи надолу към улицата.

— Ще ви разкажа всичко. И тъй като мистър Елиът несъмнено е докопал предавателя на Бекас, ще чуе и той. Слушайте внимателно.

Дейв напълни белите си дробове с цигарен дим. Рансъм правеше грешка. Говореше, вместо да действа. Отвличаше вниманието на

хората си. Те трябваше да се съсредоточат върху думите му, а не върху вероятността, че...

— По всичко личи, че нашият мистър Елиът е хванал някакъв микроб. При това необикновен. Много специален. Учените наричат този вид „тристадиен“ — термин, който означава, че микробът мутира бързо. Видоизменя се и се развива през три характерни стадия. Също както гъсеницата става какавида, а какавидата — пеперуда, така и микробът на мистър Елиът се преобразява от един организъм в друг.

... *Дейв действай.*

Той хвърли цигарата и се залюля. Знаеше какво трябваше да направи. Известно му беше точно как Рансъм е разположил хората си и можеше да ги неутрализира.

— Както жабата ражда попова лъжичка, а тя става жаба, така прави и микробът на злочестия мистър Елиът.

Дейв развърза коаксиалния кабел и отново се вмъкна в кабинета на Бърни. Извади пистолета и издърпа пълнителя. На пода падна един патрон. Той го взе и го сложи в патронника. Намести пълнителя, освободи предпазителя и нагласи селектора на автоматична стрелба.

В заседателната зала сигурно имаше най-малко двама мъже. Рансъм изброи имената само до Рибарче — общо двасет и осем души. Четирима бяха във фоайето, а други седем — в резерв на четирийсет и третия етаж. Рибарче беше отстранен. Оставаха шестнайсет, плюс Рансъм. Дейв изчисли, че засадата е добре устроена. Знаеше как би разположил силите си, ако командваше парада. И ако Рансъм бе постъпил по същия начин, тогава имаше...

— Отначало микробът е безобиден и малък. Единствената му характерна особеност е, че избира примати — маймуни, шимпанзета, орангутани и хора. Микробът на мистър Елиът е придирчив — не се настанява в други видове.

... Трима души. Всички с гръб към вратата. Толкова бяха погълнати от думите на Рансъм, че не я чуха нито когато се отвори, нито когато се затвори.

Дейв стисна пистолета си с две ръце и се промъкна напред. Мъжете бяха обикновени войници, далеч от класата на Рансъм, дори не носеха същите модерни оръжия като него. Двама имаха леки финландски автомати с пълнители от по четирийсет патрона и фабрично произведени заглушители. Дейв се намръщи неодобрително.

Пълнителят с четирийсет патрона е любителска работа. Тежестта му тегли дулото надолу. Един опитен професионалист би трябвало да знае това. Професионалистите използват само пачки от по двайсет патрона.

Третият мъж имаше малък картечен пистолет, много моден по времето на Дейв, но сега вече само една интересна антика. Горкият идиот беше оставил оръжието на масата. Дейв протегна лявата си ръка и...

— През първия стадий не става почти нищо, микробът само циркулира в кръвоносната система, където е топло и уютно и има изобилна храна. Там му харесва и той решава да се засели. Прави го и създава голямо семейство. В това се състои първата фаза — размножаване. На всеки четирийсет и пет минути микробът се дели по средата. От един стават два. След четирийсет и пет минути — четири. След още четирийсет и пет минути — осем. Това продължава около двайсет и четири часа. И когато първият стадий приключи, господа, малкият микроб е станал баща на повече от четири милиарда изчадия.

... събори картечния пистолет на пода.

— Горے главите, момчета — прошепна Дейв. — Ръцете също.

Единият се обърна и вдигна автомата. Дейв замахна с пистолета. От устата на мъжа се разхвърчаха зъби и кървава слюнка. Дейв заговори, преди тялото да се свлече на пода:

— Не мърдайте и няма да умрете. Не искам...

Младежът с картечния пистолет пребледня. Очите му се ококориха от ужас. От устата му започнаха да излизат думи и слюнки.

— Той е болен. От СПИН или нещо подобно. Божичко! Стой настрана от мен!

Момчето тръгна, препъвайки се, към вратата.

Дейв се прицели в крака му. Не искаше да го убива. Никого не искаше да убива. Ако улучеше крака му, щеше да го накара да спре...

— Вторият стадий започва след двайсет и четири часа и трае около седемдесет и два часа — три дни. Сега твойт микроб е в тази фаза, мистър Елиът. Видоизменил се е, развил се е и се е превърнал от предишната безобидна и пасивна твар в нещо друго. Гъсеницата е станала какавида, а какавидата има характер.

... Да крещи. Виковете му щяха да привлекат вниманието на останалите. Дейв не можеше да си позволи това. Той вдигна пистолета,

стреля и извърна очи, отвратен. Оръжието на третия човек издрънча на пода. Той вдигна ръце и се облегна на стената.

— Само не ме докосвай, човече — замоли се той. — Ще направя каквото искаш, само не ме пипай!

Дейв кимна. Бръкна в джоба си и извади шишенцето с хапчета, които бе взел от аптеката на Ник Лий.

— Добре, синко. Искам да глътнеш пет от тези. Зад теб има гарафа с вода. Вземи я, напълни една чаша и ги глътни.

На лицето на младежа се изписа безпокойство. Дейв се опита да се усмихне дружелюбно, но не се получи.

— Това са само приспивателни.

Момчето...

— След като се видоизмени, микробът става подвижен. Започва да излиза от кръвта и се разпространява в органите. И тогава става заразен. След двацет и четири часа носителят — това си ти, мистър Елиът — вече може да го предава на други хора. Но само чрез телесните си течности — сперма, слюнка, урина и кръв. Мистър Елиът е прихванал болестта преди около трийсет и шест часа, така че в момента е силно заразен. Сигурно си спомняте, че в 15 и 30 следобед, точно двацет и четири часа преди инфекцията да започне да се проявява, аз издадох нова заповед относно това, как да боравите с останките му. Сега можете да прецените колко разумна е била.

... Поклати глава и каза:

— Няма да сложа в устата си нещо, което си пипал.

— Прочети какво пише на етикета — рече Дейв. — Хапчетата не са предписани за мен. Не съм ги докосвал. Освен това, ако не ги глътнеш...

Дейв размахна пистолета. Младежът разбра и изгълта пет-шест приспивателни.

— Е, а сега? — попита той.

— Сега се обърни с лице към стената.

— Не ме удряй силно, чуваш ли?

— Ще се постарая.

— Мистър Елиът, искам да обърнеш внимание на следното. Слушай внимателно. С микроба може да се зарази всеки, който пие от чашата на носителя, целува го или прави любов с него.

Дейв го удари зад ухото с пистолета. Момчето извика и се олюля, но не падна. Дейв го прасна пак — този път по-силно.

Сетне погледна към вратата за кабинета на Бърни и си представи как ще бъдат разположени телата. Единият щеше да е труп. Това не му харесваше. Би направил почти всичко, за да го избегне.

Дейв пхна ръце под мишниците на мъртвеца. Имаше много кръв. Ако Рансъм или някой друг от хората му погледнеше в заседателната зала, към пода или стената, щеше да разбере какво се е случило.

Твърде късно е да се притесняваш за това.

Дейв довлече трупа до вратата и сложи на гърдите му един от финландските автомати. После се върна за втория мъж.

За по-малко от минута нагласи телата така, че да изглеждат...

— Разбира се, носителят не знае, че е заразен и разпространява болестта наляво и надясно. Той мисли, че е здрав, защото микробът няма странични ефекти. Поне засега. Започва да се проявява на четвъртия ден. Дотогава микробът отново се е видоизменил — такавидата е станала пеперуда и е готова да излети.

... Така, сякаш са умрели, стреляйки от заседателната зала. Алармата на вратата на Бърни е била задействана и те са влезли първи в кабинета.

За още по-убедително Дейв застана в средата на кабинета и изстреля няколко куршума в стените и пода. Сега помещението наистина приличаше на бойно поле.

Времето му изтичаше. Рансъм нямаше вечно да плямпа. Дейв трябваше бързо да разсее и останалите му илюзии. Заседателната зала имаше две врати — едната за кабинета на Бърни, а другата...

— В третия стадий микробът става „пневматичен“, както се изразяват лекарите. Това означава, че носителят разпространява инфекцията само като диша. Всеки път, когато издиша, той изхвърля шест милиона спори. Направи ли го петдесет пъти, ще е изпуснал достатъчно микроби, за да зарази всеки мъж, жена и дете в САЩ. Хиляда пъти — и болестта се предава на всичко живо на земята.

... Към коридора, свързващ помещенията на Бърни с рецепцията. Там имаше само три кабинета — на Марк Уайтинг, главния счетоводител на „Сентерекс“, на Силвестър Лукас, вицепрезидент на корпорацията и на Хауи Файн, главния консултант. Рансъм сигурно

беше поставил хора в тях. И те щяха да стигнат до кабинета на Бърни преди останалите, ако се задействаше алармата.

Дейв приклекна, отвори вратата и се изтъркаля в коридора. Описа окръжност с пистолета си, докато търсеше мишена.

Нямаше никой. Точно както трябваше да бъде.

Интересно къде беше Рансъм. Дейв не беше сигурен дали се е настанил близо до апартамента на Бърни, или в кабинета на Уайтинг или Лукас. А може би беше някъде по-нататък. От военна гледна точка всички варианти бяха правилни — близо до върха на атаката и достатъчно далеч, за да пренасочва силите според обстановката. Коя ли алтернатива бе избрал Рансъм?

А ти коя би предпочел?

Мисля, че някъде по-нататък.

Дейв се прокрадна до вратата на Уайтинг и долепи ухо до нея. Не чу нищо друго, освен шепота на ледения глас на Рансъм по радиопредавателя. Вдигна пистолета...

— Аз обаче малко преувеличавам. Въпросният микроб е крехък. Веднъж прогонен от организма на носителя, той не живее дълго. Само десет-петнайсет минути. Ако не намери друг носител, умира.

... Стегна крака и отвори вратата с рамо. Зад бюрото на Уайтинг седеше възрастен чернокож мъж. Оръжието му, финландски автомат, беше облегло на шкафа с приклада нагоре. Човекът погледна Дейв, отвори широко очи и вдигна ръце. Изражението на лицето му показваше, че е достатъчно опитен, за да окаже съпротива.

Дейв затвори вратата с крак.

— Мистър — рече чернокожият, — искам само да ви кажа, че съжалявам. Случайно видях какво е направил шефът в кабинета на мистър Лийвай, но трябва да знаете, че аз нямам нищо общо с това и ми се гади от цялата история.

Очите му бяха тъжни и насълзени. Имаше мустак, който беше започнал да посивява. Мъжът явно остаряваше и се уморяваше лесно.

— Ветеринарен лекар ли сте? — попита Дейв.

— Получих повиквателна през 1966. Въпреки възраженията ми бях зачислен в Медицинска служба 546. Но дадохме деветдесет и три процента жертви и аз престанах да протестирам. После станах офицер в пехотата. Бях на редовна военна служба през цялото време.

Пенсионирах се едва преди две години. Мисля, че трябваше да си остана пенсионер.

— Да, така е — кимна Дейв.

— Ще ви бъда много задължен, ако ме смятате извън строя.

— Няма да стане.

Дейв извади шишенцето с хапчетата от джоба си.

Тъжният вид на човека показваше, че разбира и че се е примирил с онова, което Дейв бе намислил да прави с него.

— Махнете капачката, извадете пет-шест хапчета и ги глътнете.

Чернокожият взе шишенцето.

— Шефът се е побъркал — с неизмерна тъга отбеляза той. — Реже глави. Вика тежката артилерия. Представяте ли си? О, мистър, едва не избягах, като чух това. Ако не бяхте влезли, вероятно щях да съм офейкал. Има и още нещо, сър. Знаете ли какво кодово име ми даде? Гарга. Така ме нарече. И аз съм единственият чернокож, който участва в тази операция. Можете ли да повярвате?

В шепата му имаше шест жълти хапчета. Той се вгледа в тях, въздъхна и ги глътна без вода.

— Това са приспивателни, нали? Колко време ще спя?

— Дълго. Налага се да ускоря нещата.

— Искате ли да се обърна? — попита примирен и пасивен той.

— Ако обичате.

— Добре, но не забравяйте, че съжалявам. Искане ми се отдавна да се бях отказал от тази работа.

Дейв го удари по главата с приклада на пистолета си.

— И аз съжалявам — измърмори той.

Следващата спирка беше кабинетът на Слай Лукас.

Дали Рансъм беше...

— Нашият носител мистър Елиът обаче не знае какво става. Все още не се чувства болен, а само малко странно. И по-жизнен отколкото обикновено. Цветовете му изглеждат по-ярки, звуковете — по-музикални, а вкусът и обонянето — изострени. Ще започне да получава халюцинации. В зависимост от метаболизма му може да му се привиждат разни неща.

... Беше там и дърдореше по радиопредавателя? Дейв се надяваше да не е така. Искане Рансъм да продължава да говори и да каже на хората си истината, защото след като я научеха, те щяха да

започнат да се потят. Един-двама може би щяха да избягат. Всички щяха да направят грешки.

Дейв отвори с ритник вратата на Лукас.

Вътре имаше двама мъже, но Рансъм не беше там.

Единият стоеше до вратата, а другият зяпаше през прозореца. Първият беше бърз. Започна да стреля още преди вратата да се е отворила напълно.

Целеше се твърде високо. Куршумите изкъртиха мазилката над главата на Дейв. Мъжът наведе дулото на финландския автомат. Дейв падна на колене и изстреля кратък откос в гърдите му. Приглушеният тъп звук на автоматичния му пистолет беше твърде тих за резултата, който предизвика. Изстреляни от упор, куршумите вдигнаха човека във въздуха и го запратиха, въртейки се към стола. Фонтан от кръв опръска очите на Дейв. По носа му се посипаха пращинки от мазилката. Той се хвърли отново в коридора и долепи гръб до стената.

Мъжът до прозореца изстреля две серии в коридора. Дейв избърса очи с ръкава си. Звукът на куршумите, които се удряха в стените, беше по-силен, отколкото приглушеният тътен на финландския автомат.

Дейв сложи нов пълнител в пистолета си. Трябваше да действа, преди човекът да е използвал радиопредавателя си. Изу обувката си, пригответи се и я хвърли в коридора. Обсипа я градушка от куршуми. Дейв започна да лази към вратата.

Противникът му се бе спотаил в ъгъла. Автоматът беше облеган на рамото му. Целеше се вляво от вратата и над пода. После започна да навежда оръжието към мястото, където лежеше Дейв.

Изстрелът на Дейв улучи крака му. Мъжът изръмжа. Автоматът му потрепери.

— Кучи син — рече той.

Дейв се прицели в гърдите му.

— Не го прави.

Човекът насочи оръжието си към Дейв...

— Може би ще попитате откъде знаем тези неща. Мистър Елиът не е първият, който се заразява с този микроб. Разбира се, другите случаи се развиха при далеч по-контролирана обстановка. Ето как, господа, разбрахме, че за това заболяване няма лек.

... Който го покоси с един изстрел.

Дейв изсъска през зъби. Не искаше да прави това. Трябваше му само Рансъм. Не беше необходимо да убива. Думите на Рансъм бяха доказателство за това.

Изведнъж му стана много студено.

Но не можеше да спре. Не и сега. Оставаше още само един кабинет, където чакаха главорезите на Рансъм...

— Или по-точно има един-единствен лек. Убиеш ли носителя, заразноболния, преди микробът да достигне последния стадий на развитието си, можеш да спреш разпространението на болестта. И това, господа, е единственият начин. Ясно ли ти е, мистър Елиът?

... Кабинетът на Хауи Файн. Над шкафа беше окачена рисунка в маслени бои от Томас Икинс. Тя изобразяваше някакъв прочут съдебен процес. Съдията седеше срещу смутения свидетел, а защитникът с бяла колосана яка ревеше гръмогласно на съдебните заседатели. Дейв не харесваше тази картина. Мразеше всичко, свързано със съдебните зали.

Отвори с ритник вратата. Стаята беше пуста. Не, не беше... Там...

Как... Какво...

Краката му отмаляха. Свлече се на колене. В кабинета нямаше никой, освен Мериголд Фийлдс Кoen — завързана с найлоново въже за големия кожен стол на Хауи Файн. Тя беше жива, в съзнание, със запушена уста и го гледаше с широко отворени очи.

Опитваше се да му каже нещо, което той не можеше да разбере. Думите ѝ бяха неразбираемо мънкане.

Дейв преглътна два пъти. Невъзможно... Тя... Другите... Главите им... Театърът на бруталността на Рансъм... Мардж беше мъртва. Видя главата ѝ със собствените си очи.

Дейв дишаше тежко. Сподаваният глас на Мардж, изглежда, го молеше да я развърже.

Защо? Какво бе направил Рансъм... Чакай малко. Разбира се. Рансъм...

— Разбираш ли, че това е единственият начин да се спре разпространението на болестта, мистър Елиът? А е от съдбоносно значение да го направим. Защото истинските симптоми ще започнат да се проявяват няколко дни, след като микробът навлезе в третия стадий. Чуваш ли, мистър Елиът? Живееш няколко дни и причиняваш смъртта

на шест милиона човека с всяко издишване. После идва треската. Ще се потиш. Ще ти бъде студено, ще ти се повдига и ще чувстваш силни болки. И след седемдесет и два часа ще умреш.

... Беше професионалист. Сигурно имаше план за в краен случай. Затова не беше убил Мардж. Не му трябваше мъртва. Жива, тя щеше да бъде едно оръжие — последното, което той щеше да използва срещу жертвата си. Налагаше се да запази живота ѝ и да бъде готов да я използва, ако — напук на всичко — Дейв оцелееше след смъртоносните капани, които му бе приготвил. Само тогава — ако разбереше, че Дейв му се изплъзва — Рансъм щеше да поднесе един от радиопредавателите към устата на Мардж с надеждата, че писъците ѝ ще спрат Дейв.

Вероятно номерът му щеше да има въздействие.

Така, както номерът с отрязаната ѝ глава.

Онази глава... беше истински шедьовър. Нещо, на което можеше да се възхити. Трябваше да признае, че беше направена майсторски, точно както би се очаквало от виртуоз като Рансъм. Дали беше от глина, от восък, от гума или на мъртва жена, която приличаше на Мардж и с достатъчно грим беше станала същата? Дейв не знаеше и не го интересуваше. Най-важното беше, че Мардж е още жива.

Възнамеряваше да запази живота ѝ.

Дейв се изправи на крака и каза:

— Съжалявам, Мардж, трябва да тръгвам.

Тя клатеше глава като обезумяла. Зад превръзката на устата ѝ напиреха писъци.

— Тук си в по-голяма безопасност, отколкото ако те освободя. След малко в коридора ще настъпи бъркотия. Не искам да си там.

Очите ѝ го гледаха убийствено. Щеше да пререже гърлото му, ако я развържеше.

Дейв я вкара със стола в килера на Хауи, където нямаше да я видят.

— Но аз ще се върна. Обещавам ти. Ще дойда да те взема. Мардж, не ме гледай така. По дяволите, времето ми изтича и нямам друг избор.

Остави я. Знаеше, че няма да му прости. Върна се в коридора, за да направи...

— Седемдесет и два часа. Остават ти само толкова. После ще умреш. През повечето от тези часове ще ти се иска вече да си мъртъв. След двайсет-трийсет дни ще измрат всички, които дишат един и същ въздух с теб. И всички, които са били в близост с теб, както и хората, контактували с тях. С други думи, мистър Елиът, цялото население на света.

... Онова, което трябваше. Нагласи двата трупа само за минута. Коридорът пред кабинета на Бърни приличаше на бойно поле. Килимът беше пропит с кръв, във въздуха се носеше парлива миризма на бездимен барут и убитите лежаха в неудобни пози с болезнено и изненадано изражение на лицата. Изпадналите в безсъзнание не изглеждаха толкова убедителни.

Дейв хвърли и другата си обувка. Обувките на чернокожия бяха големи и удобни, точно неговият номер. Дейв ги погледна лакомо.

По-добре недей. Някой може да забележи.

Правилно.

Време е да започнеш увеселението, нали?

Точно така.

Дейв взе един от финландските автомати, провери пълнителя му и затегна ремъка. Метна го...

— Забравете за обикновените убийци, за вражеските армии и за войната, за Хитлер и Сталин и за всеки смахнат деспот, който се е раждал на земята. Колкото и жертви да са имали в списъка си, те са нищо в сравнение с броя, който нашият мистър Елиът ще запише. Той е съюзник на самия себе си. Още не е измислена дума за онова, което той представлява.

... Метна го на лявото си рамо и изтича пак в коридора, водещ към заседателната зала. Спря пред прага ѝ.

След като задействаше алармата, той имаше три възможности — да хукне към стълбището, да се скрие в килера на Бърни или да се спотаи в заседателната зала.

В килера щеше да бъде най-добре. Щеше да стигне дотам по-бързо, отколкото до стълбището. Хората на Рансъм нямаше да погледнат в килера. Щяха да видят телата и коаксиалния кабел и да стигнат до извода, че Дейв е избягал на покрива.

Или поне така се надяваш.

Да.

Той се втурна в заседателната зала, прекоси я бързо и за последен, както се надяваше, път през живота си влезе в кабинета на Бърни Лийвай.

Сцената вътре беше непроменена. Коловете на Рансъм бяха още там.

Лудост. Чисто безумие. Толкова ненужно, колкото и неописуемо. Трябваше само да му обяснят за какво става дума. Той щеше да разбере. Естествено нямаше да му стане приятно, но нямаше и да бяга. Ако му бяха разказали онова, което Рансъм говореше сега, Дейв щеше да им окаже съдействие. Биха могли да му предложат да го заведат в някоя чиста и стерилна стая, изолиран от целия свят. Можеше да го закарат в пустинята или някъде другаде. Трябваше само да му позволят да умре малко по-достойно. Нямаше да им окаже съпротива. Пък и какво ли друго би могъл да направи? Ако знаеше истината, щеше да се предаде.

Ала те бяха решили да се отнесат с него като с бясно животно. „Ние действаме с лиценз, мистър Елиът, опитни професионалисти сме и знаем кое е най-доброто. Освен това не ти вярваме достатъчно, за да ти кажем истината. Никому нямаме доверие. Ще излъжем теб, приятелите ти и хората, които ни плащат. Така постъпваме, мистър Елиът, и ако не си свикнал с това, никога няма да го направиш. Затова бъди любезен и добър гражданин и не ни създавай неприятности, докато не разрешим проблема по традиционния начин.“

Все още можеш да се предадеш. Може да убедиш Рансъм да пусне Мардж...

Късно е. Нещата отидоха твърде далеч. Имам сметки за уреждане...

— И така, след като микробът навлезе в третия стадий и започне да се разпространява сред населението, болестта не може да се спре. Единственият начин да се справим с нея е преди да стигне до тази фаза. Това означава да се премахне носителят. Да го убием, преди да е станало късно. Може да се наложи да ликвидираме и някои други хора. Дори да избием цялото население на Ню Йорк. Това е алтернативата на живота. Тежката артилерия е разумен избор.

... И да приключа с цялата история. Догодина името на Джон Рансъм няма да фигурира в телефонния указател.

Дейв стисна юмрук, после отпусна пръсти. Погледна скоча. Лентата се простираше от алармата до счупения прозорец.

Е, тогава да приключваме.

Дейв дръпна скоча.

Рансъм продължаваше да говори. Думите излизаха от устата му малко по-бързо, отколкото трябваше. Беше казал твърде много и знаеше, че разясненията му влошаваха положението, но не можеше да спре.

— Вие мислите, че СПИН-ът е заразен, но броят на заболялите се удвоява само веднъж годишно. Тази болест обаче...

Рансъм пое рязко дъх.

— Той е тук! В кабинета на евреина! Тръгвайте! Бързо!

Дейв отвори вратата, обърна се и хукна към килера.

Чу как започнаха да се тръшкат други врати и шум от тичащи хора.

Дейв затвори вратата на килера.

Те бяха в коридора. Някой се спъна и тупна на пода. Чу се и друг звук. Дейв не можа да определи какъв точно. Клокочене и плисък.

— Разкарайте това смотано копеле, докато спре да повръща — прошепна достатъчно силно някой.

— Мамка му! — изхълца Рансъм.

Не му беше присъщо да псува от изненада.

— Червеношийка, какво става? — разнесе се от предавателя гласът на Папагал.

— Спокойно, ще се свържа с вас.

— Колко са? Кой? — попита глас от другата страна на стената.

— Мишелов, Макао и Гарга — отговори друг.

Рансъм не шепнеше, а говореше с нормален хладен тон.

— Гмурец, Сойка и Кондор бяха в заседателната зала. Отпишете и тях. Общо шест човека. Мистър Елиът започва да ми лази по нервите.

— Още ли е там, сър?

— Да. Къде другаде може да е? Ако беше в коридора, досега да сме го хванали.

Изведнъж гласът на Рансъм се промени. Стана озадачен. Дейв се зачуди защо.

— Или... А сега заслужете парите си. Хайде, заредете оръжието си и ако мистър Елиът се появи на прицел, направете на всички ни услуга и го пречукайте.

Чуха се изщраквания. Мъжете проверяваха оръжията си и слагаха нови пълнители, за да бъдат сигурни. Винаги беше така. И Дейв го бе правил.

Сърцата им вероятно биеха като обезумели. Последният прилив на адреналин, преди да започне престрелката, е ужасно болезнен. Когато го изпита за пръв път, Дейв помисли, че получава сърдечен пристъп.

Градушката от безшумни куршуми звучи малко по-различно от суматохата на ято гълъби, които панически размахват крила, за да избягат от дебнещата котка.

Започнаха да свистят куршуми. Счупиха се стъкла.

Нещо тракаше като разпукващи се пуканки. Някакъв предмет падна с трясък. Дейв усещаше вибрациите на куршумите, които раздираха стените, пода и тавана.

Представяше си какво става в кабинета на Бърни. Виждал го бе и преди. На север от демаркационната зона имаше една стара френска плантаторска къща, в която се предполагаше, че се помещава щабът на врага. Хората на Дейв изстреляха толкова много куршуми по нея, че стените ѝ се срутиха. След като стрелбата утихна, Дейв влезе вътре пръв. Мебелите бяха станали на конфети.

За миг настъпи затишие. После един мъж смотолев:

— По дяволите! Божичко! Та това са жени! Не съм дошъл тук да...

— Спокойно.

Гласът на Рансъм беше рязък както никога досега.

— Ще повърна. Изведете ме навън.

— Ох, мамка му! Това е оная Коен! О, Господи! Ти си напълно откачен...

Дейв чу тихия изстрел на оръжие със заглушител. Нещо се блъсна във вратата на килера и тупна на пода.

Рансъм прошепна с тих и строг глас:

— Казвам ви, спокойно. Хайде, вършете си работата. Проблемът не са онези жени, а обектът, който, изглежда, отново ни се изплъзва...

— Прозореца, сър...

— Стойте настрана — надвика ги Рансъм. — Чакайте да видя... О, Господи! Как не се сетих?

Рансъм явно беше до прозореца. Видял бе коаксиалния кабел. Сигурно всички бяха около него. Стояха с гръб към Дейв. Щеше да стане лесно.

— На покрива! — излая по радиопредавателя Рансъм.

— Елиът има въже! Папагал, повикай резервния екип. Бързо!

— Западното стълбище, сър! — извика Папагал. — Само оттам може да се извезе на покрива.

— Направете го!

След няколко секунди отново настъпи тишина. Дейв пое дълбоко въздух. Разхлаби ремъка на финландския автомат. Цялата работа продължи само една минута. Дойдоха и си отидоха, и никой не се усъмни, че всичко е измама.

Телата, кръвта, дупките от куршумите, сваленото от прозореца платнище и висящият навън кабел бяха създали съвършена илюзия. Рансъм повярва напълно.

Внимавай. Спомни си какво казваше Джек Мамбата за прекалено високото самочувствие.

Сигурна смърт.

Нямаше ли за миг нещо странно в гласа на Рансъм?

Може би. Мимолетна промяна. Звучеше озадачен.

Е, и какво от това?

По-добре в безопасност, отколкото да съжаляваш.

Дейв стисна автомата и бутна с пръст вратата на килера. Тя се откряна.

Заслуша се. Тишина. Нищо не загатваше, че от другата страна на стената има някой.

Отвори напълно вратата и прекрачи тялото на човека, когото Рансъм беше застрелял.

Кабинетът на Бърни беше пуст.

Още един от прозорците беше счупен. Част от красивото махагоново бюро беше на трески. На стената зад него имаше пет-шест реда от куршуми. Едната от картините беше унищожена. Канапето представляваше късчета плат, канап и дърво. Шкафът се бе наклонил на една страна. Лампите бяха пръснати на порцеланови парченца. А набучените на колове глави...

Дейв преглътна, като се опита да превърне гаденето в гняв. Някой беше откраднал гравирания противотанков снаряд, спомен на Бърни от участието му в Корейската война. Намереше ли човека, който бе направил това, Дейв щеше да го пречука.

Допълзя до вратата и се претърколи в коридора. Хвърли се вляво, насочил автомата, изстреля един откос безшумни куршуми, направи салто и прехвърли оръжието в дясната си ръка.

Куршумите се удариха глухо в стените. В коридора нямаше никой. Той беше пуст и студен под светлината на луминесцентните лампи. Скромните тапети, дискретният бежов мокет и подобрите с вкус картини бяха надупчени от куршуми. Имаше и три тела, облени в кръв.

Дейв извади пълнителя на автомата и сложи нов. Вдигна оръжието и започна да тича. Рансъм се качваше по западното стълбище, заедно с всичките си хора, освен четиримата на приземния етаж.

Дейв хукна към източното стълбище. Вече действаше съвсем хладнокръвно. Обзе го предишното спокойствие и равнодушие на професионалист, който върши работата си. Никаква ярост, ужас или колебание. Право към целта.

Стигна до вратата, отвори я и се затича нагоре по стълбите.

Четирийсет и девети етаж.

Аварийният изход беше заключен. Оставаха му само няколко секунди. Рансъм щеше да се качи на покрива всеки момент. Скоро щеше да разбере, че са го подмамили да направи единственото, което един командир не трябва да допуска — да съсредоточи войниците си на място, което имаше само един изход.

Дейв хукна по коридора. Сви надясно.

Инерцията го накара да се блъсне в стената. Той отскочи, спъна се и отново побягна. Не дишаше учестено. Беше спокоен, съсредоточен и хладнокръвен. След по-малко от трийсет секунди всичко щеше да свърши.

Аварийният изход на западното стълбище.

Дейв спря. Направи го с усилие. Сякаш му се щеше да продължава да тича. Струваше му се, че може да бяга, колкото си иска.

Долепи ухо до вратата. Не чу нищо. Враговете му не бяха там.

Отвори вратата и я подпря с един от пистолетите си.

Бетонът беше студен. Отгоре се чуваха приглушени стъпки. Неколцина от мъжете бяха още на стълбите, но не и на покрива.

Неприятно.

Дейв направи четири бързи крачки и погледна надолу. Стълбите се виеха спираловидно в продължение на четирийсет и девет етажа. Виждаше се всичко.

Ако се взреш нагоре и знаеш точно къде да гледаш, ще видиш къде стълбите излизат на покрива. Ще забележиш долната част на бетонната къщичка — там, където Дейв бе прикрепил със скоч кафяво шишенце с кристали от азотен трийодид.

Дейв вдигна автомата. Труден изстрел. Хвърли един поглед към вратата, преценявайки разстоянието. Седем крачки. Щеше да успее, ако правилно разчетеше времето си.

Прицели се. Някой още се катереше към покрива. Дейв го изчака да се отдалечи на безопасно разстояние.

Радиопредавателят изпраща.

— Скорец, запечатайте...

Сега!

Дейв стреля.

Автоматът го блъсна в рамото. Спусна се към вратата, докато пръстът му още беше на спусъка. Стълбището се обсипа с куршуми, които рикошираха в бетона.

Затвори очи. Светлината беше бяла, ярка и ослепителна. Кръвоносните съдове на клепачите му пламнаха в червено.

Стана неимоверно горещо.

Разнесе се гръм, но не като далечния тътен по време на буря, а трясъкът, който се чува в непосредствена близост до светкавицата.

Дейв успя да стигне до изхода. Силата на експлозията вдигна тялото му, завъртя го и го запрати в стената. Задържа го за секунда, притискайки го толкова силно, че въздухът излезе от белите му дробове и го повали на пода.

Имаше чувството, че улична банда го е налагала с палки. Болеше го навсякъде.

Отдръпна се от зеещия изход. Отгоре се сипеха отломки от бетон и се търкаляха по мокета. Задушаваш облак от прах обви лицето му. Дейв се опита да си поеме дъх и започна да пълзи.

Вода.

Нататък по коридора имаше чешма. Дейв натисна кранчето, пи и изми лицето си.

Радиопредавателят пукаше. Ушите на Дейв кънтяха. Преглъщаше усилено, като се опитваше да проясни слуха си.

— Повторете, какво, по дяволите, беше това? Хайде, Червеношийка. Яребица. Какво става там горе? Някой да ми отговори.

Скорец, човекът във фоайето.

Дейв натисна трансмисионния бутон на предавателя си.

— Скорец, опиши обстановката. Как звучеше там долу?

— Като проклета железопътна катастрофа.

— Чу ли се на улицата? Има ли някакво раздвижване там?

— Не, но в сградата има други хора и се обзалагам, че вече звънят на полицията.

Да. Всичко трябва да стане много бързо.

— Стой там, Скорец. Не прави нищо.

— Прието. Между другото, кой се обажда?

— Аз ще ти кажа кой е — обади се дращецият като стара грамофонна плоча глас на Рансъм.

— Говори Дейвид Елиът, Скорец. Запази самообладание и не прави нищо прибързано, ако искаш да се прибереш вкъщи.

— Учудваш ме, мистър Елиът — тихо каза Рансъм. — Едва ли някой от нас ще се прибере вкъщи.

— Момчетата ще се приберат, ако направят онова, което ще им кажа. Скорец, Яребица и всички останали, слушайте внимателно. Първо, ще ви обясня какво е положението според мен. Скорец, при теб са трима души. На четирийсет и петия етаж има шестима...

— Мъртъвци — прекъсна го Рансъм.

— Не всички. Трябваше да ги видите отблизо. Застрелях само онези, които не ми оставиха друг избор. Замислете се, момчета, цял ден правя всичко възможно да не ви убивам.

— За съжаление безуспешно.

Дейв стисна зъби. Точка за Джон Рансъм. Не можеше да му позволи да отбелязва още точки — не и ако, както се надяваше, можеше да спечели на своя страна хората му.

— И така, на покрива има десет-дванайсет човека. Нали, Рансъм?

— Наистина ли очакваш, че ще ти отговоря?

— По-малко са. Всеки, който е бил до стълбището и вратата, е в списъка на жертвите. Скорец, шумът, който чу, беше от взривяването на стълбището. Аз го направих. Онези на покрива остават там.

— Тук Червеношийка. Скорец, веднага се обади на щаба.

— Зарежи това, Скорец — срязва го Дейв. — Уведомиш ли щаба, ще стане едно от двете — или ще изпатят още хора, или ще докарат тежката артилерия. И в двата случая всички ще загинете.

— Не го слушай, Скорец.

— Скорец, и да изпатят още хора, пак няма да ме хванете. И цял полк да доведат, ще минат часове, докато проверят всички кабинети. Дотогава ще се съмне. На улиците ще има хора. Градът ще бъде буден.

— Скорец, дадох ти изрична заповед. Свържи се с щаба.

— И знаеш ли какво ще направя? Ще изчакам да настане най-оживеният час. Ще строша прозореца и ще се хвърля долу. Кръвта ми ще се разплиска на тротоара. Видя ли улицата, след като горкият Бърни Лийвай скочи, Скорец? Същото ще стане и с мен.

— Скорец, нужно ли е да ти напомням какво е наказанието за отказ да изпълниш изрична заповед?

— Чухте какво каза преди малко шефът ви за кръвта ми. Тя е пълна с бактериите и вирусите, с които съм заразен. Всеки, който влезе в съприкосновение с нея, ще се зарази. Помисли си как се разля кръвта на Бърни, Скорец. Представиш ли си колко човека ще бъдат опръскани с кръвта ми?

— Изпълни дълга си, Скорец, и се обади...

— Какъв избор имам тогава? — прекъсна го Скорец. — Ще умра, ако скочиш, ако ни бомбардират и ако те пусна да излезеш навън, защото микробите ще изтребят цялото население на света.

— Няма да изляза. В това се състои сделката.

Скорец не отговори. След минута мълчание Рансъм тихо се изсмя.

— Много искам да чуя това. Кажи, мистър Елиът, какво точно си намислил? Да не си измъдрил някакво ново решение на това малко наше затруднение?

— Да. Искаш ли да го чуеш?

— Говори — изсумтя Рансъм.

— Първо, искам да помоля Скорец за нещо. Скорец, знаеш ли какво е направил нашият приятел Рансъм? Какъв подарък ми е оставил

в кабинета на Бърни Лийвай?

— Ами...

— А ти, Папагал? Качи ли се там? Видя ли?

— Не. Бях дежурен два етажа по-долу. Защо питате?

— Кажи им, Рансъм. Ти беше адски горд с шедьовъра си.

Дейв чу изсъскване и изщракване. Цигарите и запалката на Рансъм бяха оцелели след експлозията.

— Не виждам причина да го правя, мистър Елиът. Нито пък ще приема заповед от такъв като теб.

— Добре. Тогава аз ще им кажа. Папагал, Скорец и всички останали, вашият шеф отрязва няколко човешки глави и ги набучи на колове.

Дейв направи кратка пауза заради въздействието и добави:

— Женски глави.

Някой изпсува от изумление.

— Направи грешка, мистър Елиът — отбеляза със значително по-груб глас Рансъм. — При това не само една. Ако се беше вгледал по-отблизо, щеше да забележиш...

— Че държиш Мардж Коен като заложенница ли? Е, вече не е така. Аз я намерих, освободих я и тя вече е далеч от тук.

— Кучи син — прошепна Рансъм.

— Добре, да погледнем на нещата така, както са — каза през стиснати зъби Дейв, като полагаше усилия да владее гласа си. — Искам да знаете, че шефът ви набучи на колове женски глави. Разбрахте ли? Чувате ли ме ясно? Съзнавате ли какво е правил през свободното си време онова извратено копеле, вашият командир? Пак ще повторя — шефът ви е обезглавявал жени.

— Психологическа атака. Изпитана практика...

— Зарежи тая работа, Рансъм. Това е само извинение. Хора, той иска да повярвате, че го е направил, за да ме шашне. Аз съм бил във Виетнам. Знаете това. Докато бях там, един изверг направи същото с виетнамките — отрязва им главите. Тогава се шашнах и затова шефът ви помисли, че и сега ще стане така. Това е обяснението, което Рансъм иска да ви пробута. Но истинската причина не е тази. Той го направи...

— Млъкни, Елиът. Кой ти е издал разрешително да практикуваш психиатрия?

— ... защото му харесва...

— Лейтенант Елиът е предал другарите и командира си.

Дейв извика.

— Ето какво е направил във Виетнам. Наклепал е командира си. Издал го е. Изпратил го е пред военния съд — него и още петима свои събратя по оръжие. Не можете да му имате доверие. Не вярвайте нито дума на онова, което ви казва. Той е Юда.

— Точно така — потвърди Дейв, стиснал предавателя с всичка сила. — Имаш право, Рансъм. И съм готов да се обзаложа, че поне един от твоите хора — а може би и повече — ще постъпят по същия начин.

Дейв понижи тон и заговори сериозно:

— Един от вас ще предаде Рансъм. Ще го направите, — защото това е правилното решение, или защото не можете да спите нощем, или защото знаете, че ако някоя важна клечка разбере какво е станало тук, ще се забъркате в същата каша като шефа си.

— Лигавщини — изсумтя Рансъм. — Аз имам заповед...

— Да обезглавяваш жени, така ли? Хей, хора, ако Рансъм има такава заповед, много бих искал да я видя. Имам предвид, че на ваше място...

— Вие сте защитени. Тук командвам аз и поемам пълна отговорност...

— Обикновено командирът се отървава с условна присъда, а обикновените войници ги обесват. Винаги е било и ще бъде така. Не съм срещал военен, който да не знае това, Рансъм.

— Мистър Елиът, писна ми от теб. Скорец, заповядах ти да се свържеш с щаба. Направи го.

— Недей, Скорец. Изслушай предложението ми. Или ще го приемете, или ще умрете.

Радиопредавателят заглъхна. Секундите летяха. Ръцете на Дейв бяха облени в пот. Не смееше да остави предавателя, за да ги избърше.

— Казвайте, сър — обади се накрая Скорец. — Мисля, че трябва да чуем предложението ви. Искам да кажа, че никой не възразява.

— Разочароваш ме, Скорец — прошепна Рансъм. — Позволи ми да ти напомня, че ако Елиът искаше да сключи сделка, можеше да го направи още сутринта.

— Яребица, вярваш ли на това? Ти беше най-близо до Рансъм. Хайде, Яребица, кажи на приятелите си какво щеше да стане, ако се

бях опитал да се споразумеем.

— Спокойно, Яребица! — леко повиши тон Рансъм. — Аз ще се оправя. Както всички знаете, ако мистър Елиът беше малко по-сговорчив, ако бе показал и най-малкия знак, че има желание да ни съдейства, ако се беше държал като зрял мъж, както очаквахме...

— Щеше да му пръснеш черепа — прекъсна го Яребица.

— Да те вземат дяволите, Яребица! — избухна Рансъм.

— Скорец, изпълни шибаната заповед, която ти дадох!

Дейв говореше спокойно. Не беше лесно.

— Сделката ми е проста. Искam само Рансъм. Дайте ми го, оставете ме няколко минути с него и когато свърша...

— Лъжец! Проклет хленчещ измамник!

— Когато направя каквото трябва — както би постъпил и всеки един от вас, ще сложа оръжие и ще се предам.

— Това са глупости! Не го слушайте!

Дейв се постара гласът му да прозвучи уморено и смирено.

— Асансьорите вероятно са повредени от експлозията, Скорец. Ще слеза по северното стълбище. Без оръжие. С вдигнати ръце. Няма да правя никакви номера. Тогава ще решавате вие. Ако искате да ме пречукате, добре. Предполагам, че и без това ще умра. Или може да се обадите на щаба. Ще направите каквото искате. Не ми пука. Желанието ми е само да прекарам няколко мига насаме с шефа ви.

— Гадно копеле! Мислиш ли, че тези хора са толкова тъпи?

— Как ще стане това? — прекъсна го тихият глас на Яребица. — Той е тук горе, а вие сте долу.

— След минутка ще се върна в кабинета на Бърни Лийвай. На северната страна на покрива виси коаксиален кабел. Завържете Рансъм и го спуснете до счупения прозорец на Бърни. Но първо го съблечете. Искam го чисто гол.

— Мистър Елиът, не знаех, че изпитваш такива чувства към мен — изсумтя Рансъм.

Дейв не обърна внимание на думите му.

— Яребица, Скорец, споразумяхме ли се?

От другия край на радиовръзката настъпи мълчание. Дейв затаи дъх. Сега всичко се крепеше на лоялността. Предани ли бяха хората на Рансъм на командира си? Обичаха ли го? Здрава ли беше връзката помежду им? В душите на някои войници имаше вяръност, която беше

нещо повече от подчинение. Ако човекът, чиито заповеди изпълняваха, беше свестен, нищо не можеше да разруши връзката им с него. Биха предпочели да умрат.

Ала офицерът, комуто се бяха клели във вярност, трябваше да я заслужи. А Рансъм едва ли го беше направил.

Нито Яребица.

— Да.

В гласа на Яребица прозвуча войнишка отливистост. Дейв знаеше, че казва истината.

— Махнете си шибаните ръце от мен! — изрева Рансъм. — Ще ви видя пред взвода за разстрел! Задник такъв, не ме докосвай, защото ще ти окача топките на...

Чу се ръмжение и приглушени псувни. Радиопредавателят на Рансъм изпраща.

— Яребица? — попита Дейв. — Чуваш ли ме?

— Да, мистър Елиът. Къде сте?

— В коридора. Почти до кабинета на Лийвай.

— Готови сме да го спуснем.

— Чакай малко, Яребица. Кой номер обувки носи?

— Мисля, че четирийсет и четвърти.

Дейв влезе в кабинета на Бърни. Кръвопролитие, трупове и безсмислен ужас — същността на всяка война в историята. По-добре да не обръща внимание на гледката. Това беше единственият начин войникът да запази разума си.

— Чудесно. Оставете му обувките. Нищо друго. Махнете дори чорапите. Разбра ли, Яребица?

— Да, сър.

— Наричай ме Дейв.

— Спускаме го... мистър Елиът.

Дейв се приближи до прозореца и махна платнището. Погледна нагоре. Току-що бяха прехвърлили Рансъм над парапета. Тялото му беше голо и бяло, а мускулите — красиви по някакъв брутален начин. Дори от разстояние Дейв забеляза, че имаше множество белези от рани.

Човекът е награден с Пурпурно сърце. Може би не само веднъж.

Рансъм бе възвърнал самообладанието си. Вече не крещеше и не псуваше. Гласът му беше спокоен и безизразен.

— Много съм разочарован от вас, хора. Не действате в тази ситуация като опитни професионалисти. Все още обаче има време...

— Яребица — каза по предавателя Рансъм. — Ще ви кажа кога да спрете. Мръднете го малко наляво, за да мога да го стигна.

— Прието, мистър Елиът.

— ... Да преосмислите положението. Вие ме познавате. Знаете, че съм справедлив човек. Готов съм да забравя злополучното отклонение от служебния дълг. Инак онова, което правите, се нарича бунт. Искам да...

Рансъм се въртеше насам-натам. Тялото му се блъскаше в гранитната фасада на сградата. Охлузената му кожа оставаше по камъка. Дейв изтръпна. Рансъм не.

— Помислете за бунта. И за дълга. Убеден съм, че ако поразсъждавате за дълга, ще вземете подходящото и разумно решение.

— Яребица — каза по предавателя Дейв, — още около два метра и половина и спрете.

— Прието.

Яребица и хората на покрива не се бяха държали нежно с Рансъм. Глезените му бяха завързани. Кръвообращението му беше нарушено и краката му ставаха мораво-червени. Ръцете му бяха завързани зад гърба. Коаксиалният кабел беше стегнат толкова здраво около кръста му, че плътта му беше изпъкнала напред. Явно го болеше, но не го показваше. Хората като Рансъм никога не го правят.

Дейв се отдалечи от прозореца. Отвън се появиха стъпалата на Рансъм. Сетне голите му прасци.

— Задръж — заповяда Дейв.

— Не си го изчислил точно, мистър Елиът — ухили се Рансъм. — Ще трябва да ме спуснат още петдесет-шейсет сантиметра, за да можеш да ми лапнеш оная работа.

Дейв не обърна внимание на думите му. Протегна ръка, хвана левия му крак и развърза обувката.

— Какво е това, мистър Елиът? Да не мислиш, че съм скрил там петдесеткалибров автомат?

Дейв изу и дясната му обувка и си я сложи. Беше му по мярка, както и лявата.

Рансъм се изкикоти.

— Браво. Цял ден претендираш, че ти си човекът, който може да ме замества и да командва. И сега мислиш, че си успял. Но не си.

Дейв се наведе и завърза връзките.

— Докато се радваш на временната си победа, нека да те посъветвам, че грешиш, ако мислиш, че си ме поставил в неудобно положение. А смяташ ли, че можеш да ме пречупиш, жестоко се лъжеш.

Дейв се изправи. Протегна ръка и хвана единия прасец на Рансъм. Сетне попита по предавателя:

— Яребица, чу ли как Рансъм обясни състоянието ми?

— Да, сър — леко озадачен отговори Яребица. — Защо питате?

— Всичко ли чу?

— Да, сър.

— И за трите стадия на заболяването? Първо в кръвта, после в телесните течности и накрая в дихателната система?

— Да, сър. Наясно съм.

— Сигурен ли си, че разбра всичко?

— Да, сър.

— И знаеш, че съм във втория стадий? И че болестта може да се предаде чрез кръвта, урината и слюнката ми? Чрез ползване на една и съща чаша, любовни ухапвания, целувки и други подобни?

— Абсолютно, сър. Но защо задавате тези въпроси?

— Така. Наведи се и гледай.

Дейвид Елиът погледна врага в очите. Вече не го мразеше. Дори изпитваше известно съчувствие към него.

Рансъм го изглежда кръвнишки.

Дейв се усмихна. Странно, но усмивката му беше искрена, сърдечна и не недружелюбна.

Очите на Рансъм горяха с почти осезаема ненавист.

— Готов ли си вече, Елиът? Хайде. Изгарям от любопитство да видя каква извратеност си измислил.

Усмивката на Дейв стана по-широка. Той извиси глас, за да е сигурен, че хората на покрива го чуват.

— Какво съм намислил ли? Целувки. Само това. И малко любовни ухапвания.

Докато Дейвид Елиът спускаше с коаксиалния кабел Мардж Коен през счупения прозорец, над него съвсем ясно се чуваха пронизителните обезумели крясъци на Рансъм.

Виковете му отекваха, и когато двамата с Мардж побягнаха към изгряващата зора.

ЕПИЛОГ

*„Заспи, и бил ли е суров към теб животът,
прости.*

*Благосклонен ли е бил, благодари.
Защото повече живот не ти остава
и трябва да благодариш и да простиш.“*

Алджернън Чарлс
Суинбърн „Ave atque Vale“

Самотен ездач.

Името му е Дейвид Елиът. Той е слаб и смугъл и лицето му още не е пребледняло от пристъпа на фаталната болест.

Тази езда е последното му пътуване. Той знае, че в края му го чака смъртта.

Очите му са кафяви и биха изглеждали сериозни, ако не беше усмивката, която извива ъгълчетата им.

Знае, че ще умре сам и се е примирил с неизбежното. Есен е и зимата не е далеч. Тялото му ще бъде намерено едва когато отново настъпи пролетта.

Отчасти усмивката му се дължи на тази мисъл. Микробът, който скоро ще навлезе в третия си, смъртоносен стадий, се нуждае от жив приемник. Умирайки далеч от хората, Дейв ще унищожи онова, което го погубва.

Има и други причини, поради които се усмихва, но те са лични.

Днес той се намира на повече от триста километра източно от Сан Франциско, в планината Сиера. Вчера прекоси планинския вододел и взе коня от сбръчкания човек, който изобщо не се беше променил, откакто Дейв го видя за последен път.

Дейв му даде пари и няколко писма. Те бяха адресирани до една вила в Сътън Плейс, до фирма в Базел, до общежитието на Колумбийския университет и до едно ранчо в Колорадо. Сбръчканият

човек преброи парите, усмихна се, прибра ги в джоба на ризата си и обеща да не пуска писмата, докато не падне първият сняг.

Сега Дейвид Елиът язди на запад из планинската необятност, нагоре по каменистия склон, към малката долина, която видя веднъж, ала никога не забрави. Няма пътека, но той знае посоката. Ясно помни всеки метър гранит, осеян с черни ивици, сякаш е бил там предишния ден.

Не се е бръснал. Покарала му е брада. Исква му се да порасне побързо. Би било хубаво да има мустаци накрая.

Дейв изважда носна кърпа. Надига периферията на увисналата си сламената шапка и избърсва потта от челото си. Знае за къде се е отправил. Остава му само още един час път.

Пристига по залез-слънце. Въздухът е наситен със златиста светлина. Изкачва едно малко възвишение, поглежда надолу и затаява дъх. Красотата на долината е зашеметяваща. А в средата ѝ е изумруденозеленото езеро, което не беше забравил, както и вечерните сенки, падащи над него. Нищо не помръдваше. Въздухът беше опияняващ.

Този миг е най-хубавият в живота му. Знае, че има привилегията да го преживее два пъти. И тази мисъл изпълва сърцето му с радост.

СПЕЦИАЛИЗИРАНА КОНСУЛТАНТСКА ГРУПА,

Инкорпорейтид

Относно досие: 04-95-27 октомври

Административен отдел за планиране

Пощенска кутия 172, LFMDUSA 20817

За: Доклад за разпространение, чрез факс

От: Административен отдел за планиране

Тема: Описание на положението

Отделът ви съветва:

1. Новите изследвания показват, че оцеляването на микроб 138.12.b зависи от високото съдържание на кислород в приемника. Жизнеността на микроба намалява логаритмично като функция на формулата $\mathcal{E}(x) = -2.17E+5 \cdot \ln(x) + 4.71E+5$, където X е атмосферното налягане в милибари. Микроб 138.12.b става латентен на около 1260

метра надморска височина и умира 100% на около 2040 метра надморска височина. Изследователите подчертават, че тези резултати са неочаквани и се извиняват за неудобствата, които може би са били причинени поради недоглеждането. Жизнеността на микроба остава в установените параметри на височина по-малка от 1000 метра над морското равнище.

2. Разследването потвърждава, че обектът ЕЛИЪТ, Дейвид Пери, е стигнал до един бивак под Маунт Екселсиор, щат Калифорния (северна ширина 38 градуса и западна дължина 118 градуса) на 29 септември тази година. Според географските карти на САЩ този бивак се намира на 2830 метра над морското равнище. Ето защо съществува голяма вероятност обектът ЕЛИЪТ в момента да е жив. Друга информация относно по-нататъшното придвижване и настоящи координати на обекта ЕЛИЪТ до този момент не е известна.

3. Обектът КРОЙТЕР, Джон Джеймс, полковник от американската армия, пенсионер, е напуснал офиса си в Базел, Швейцария, на 14 октомври тази година. Друга информация относно по-нататъшното придвижване и настоящи координати на обекта КРОЙТЕР до този момент не е известна.

4. По данни от паспортен отдел обектът КОЕН, Мериголд Фийлдс, е минала швейцарската граница на 28 септември тази година. КОЕН е била отседнала в хотел „Меркурий“ в Люцерн, Швейцария, до 14 октомври тази година. Друга информация относно по-нататъшното движение и настоящи координати на обекта КОЕН не е известна.

5. Отделът преценява потенциала от наказателни инициативи от страна на обекта ЕЛИЪТ, евентуално в съдружие с обекта КРОЙТЕР, като по-висок от допустимото рисково равнище. Всички засегнати служители получават указания да прибегнат до ниво 3 на самозащита.

6. Долу главите, господа. Предстоят ни неприятности.

БЕЛЕЖКА НА АВТОРА

През 1946 г. Съюзническите следователи на военни престъпления откриват, че доктор Широ Иши, генерал от японската императорска армия и командир на военната организация, известна като Част 731, е създал в Манджурия най-модерно обзаведената лаборатория в света за биологично оръжие. По-късно са намерени и други сателитни лаборатории в Токио и на други места. Доказателствата, събрани от следователите показват, че по време на Втората световна война Иши и сътрудниците му са извършили множество опити с биологично оръжие върху китайски цивилни граждани и американски и британски военнопленници, задържани в различни лагери в югоизточна Азия.

Необяснимо защо, доктор Иши (чиито престъпления далеч надминават злодеянията на германския му аналог доктор Йосиф Менгеле) не е съден. Нещо повече, той се радва на дълъг и щастлив живот, на голяма пенсия от японското правителство и на доходи от други източници, останали анонимни до момента, когато този роман беше даден за набор, и „Ню Йорк Таймс“ разкри, че американското правителство е изплащало на доктор Иши щедра заплата.

Малкото сведения, които бяха предоставени на обществеността, са неясни по отношение на съдбата на огромното количество научни доклади, изготвени от доктор Иши и сътрудниците му.

Издание:

Джо Гарбър. Хайка

Американска. Първо издание

ИК „Бард“, София, 1996

Редактор: Анелия Христова

Коректор: Линчев Шопова

ISBN: 978-954-584-129-3

ЗАСЛУГИ

Имате удоволствието да четете тази книга благодарение на *Моята библиотека* и нейните всеотдайни помощници.

МОЯТА БИБЛИОТЕКА

<http://chitanka.info>

Вие също можете да помогнете за обогатяването на *Моята библиотека*. Посетете **работното ателие**, за да научите повече.